

Israel har rett

- Palestinsk oppvigleri til vold og terror
- FN angrer på å ha “skapt” Israel
- Et palestinsk sluttspill?
- Tyrkia er den neste mislykkede staten i Midtøsten

Frem til 1917 hadde Landet Israel vært okkupert av det tyrkiske imperiet i fire hundre år. Flertallet av Israels jøder var drevet i landflyktighet av europeiske arméer allerede på 100-tallet, men hundretusener ble tilbake og utgjorde en permanent jødisk urbefolkning i landet. Da de anti-jødiske pogromene i Europa tiltok utover 1800-tallet begynte jøder med tillatelse fra de tyrkiske myndighetene å organisere tilbakevending til sitt opprinnelige hjemland. Disse jødene kalte seg “sionister” som betegnet jøder som flyktet til Landet Israel for å unngå å bli forfulgt og drept av europeere. Bildet viser de første jødene som i 1909 grunnla den jødiske byen Tel Aviv. De hadde kjøpt land, planlagt byen og samlet seg på stranden hvor de fordelte boligtomtene ved loddtrekning.

SMA-info

Fakta om Israel og antisemittisme

Utkommer fire ganger årlig

Abonnement: 400 NOK/år

Opplag: 10.000

Redaktør

Michal Rachel Suissa,
førsteamanuensis, dr. philos.

Redaksjonen

Liv Strømme
Per Antonsen

Dato

Mars 2016 | Adar 5776

Utgiver

Senter mot antisemittisme (SMA)

Org.nr.

984 595 948

ISSN 1891-1544

Kontakt

Postboks 104, 0216, Oslo

Tel: (+47) 9229 3036

E-post: post@sma-norge.no

Web: www.sma-norge.no

Bankgiro: 6242.10.60644

Forbehold: Innholdet i SMA-info representerer ikke nødvendigvis oppfatningen til SMA.

Redaksjonen er ikke ansvarlig for annonsene og deres innhold. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte manuskripter.

Med utgivelsen av SMA-info ønsker vi å gi leseren et tidsskrift som retter søkelyset mot jødernes og Israels eksistensielle problemer og fellesskapet innenfor den jødisk-kristne kulturen i Norge, Israel og Midtøsten.

I denne sammenheng fokuserer vi spesielt på forekomsten av diskriminerende, delegitimerende, nedverdiggende, ekskluderende og undergravende uttalelser og atferd rettet mot jødene som mennesker, deres kultur, nasjon og land. I solidaritet med andre diskriminerte, forfulgte og undertrykte grupper og minoriteter i regionen, bringer vi også informasjon om deres situasjon.

SMA-info er et uavhengig medium for folkeopplysning som søker å bidra til å utvide perspektivet i den politiske, sosiale og kulturelle debatten omkring disse tema, og virke som et korrigerende supplement til massemediene.

“How beauteous mankind is!

O brave new world,

That has such people in’t”

Shakespeare (The Tempest)

Innhold

REDAKTØRENS MENING

Israel har rett	<i>Michal R. Suissa</i>	4
-----------------	-------------------------	---

ISRAELS KAMP FOR SINE RETTIGHETER

Palestinsk oppvigleri til vold og terror	<i>Alan Baker</i>	12
Anerkjennelse av erobring av omstridt landområde i en forsvarskrig	<i>Nachshon & Caleb</i>	24
Hvordan frivillige organisasjoner ble et våpen i krigen mot Israel	<i>Gerald Steinberg</i>	30
FN angrer på å ha "skapt" Israel	<i>Nachshon & Caleb</i>	43

JØDEHATETS KILDER

Slutten på et århundre med palestinsk avvisning	<i>Daniel Pipes</i>	46
Talen til Mahmoud Abbas i FN og uroen i Jerusalem	<i>Jonathan D. Halevi</i>	49
"– Blodet fra en død terrorist er rent"	<i>I. Marcus & N. J. Zilberdik</i>	55
Den pågående intifada mot alle	<i>Nachshon & Caleb</i>	59
Roten til anti-israelske holdninger	<i>Efraim Inbar</i>	70

FREDSPROSESSEN

Frankrikes uforsiktige ultimatum til Israel	<i>Alan Baker</i>	74
Et palestinsk sluttspill?	<i>B. Cohen & B. Kerstein</i>	77

MINORITETENE I MIDTØSTEN

For Sions skyld vil jeg ikke tie	<i>Gabriel Naddaf</i>	86
Er islam en fredens religion?	<i>Mark Durie</i>	89
Tyrkia er den neste mislykkede staten i Midtøsten	<i>David P. Goldman</i>	92

Israel har rett

Michal Rachel Suissa

Det er mange som er klar over at den politiske venstresiden har et problematisk forhold til den jødiske staten. Men det er få som kjenner omfanget av kampanjen mot Israel, og enda færre som er klar over det historiske opphavet til den intense aversjonen som ennå kommer til uttrykk i mediene og blant ideologisk aktive ungdommer på venstresiden i dag. På 1950-60-tallet var jo Israel selve idealmodellen for et sosialistisk fellesskap hvor folket levde i kibbutz der de ytte etter evne og mottok etter behov. Norske ungdommer dro i hopetall til Israel for å oppleve og ta del i dette blomstrende underet som vokste rett ut av den tørre ørkensanden.

Arven fra Sovjetunionen

Sosialismens innledende suksess i Israel åpenbarte imidlertid skånselsløst et problem som ble stadig mer synlig og som det ble stadig vanskeligere å bortforklare: Den israelske suksessen og landets popularitet på mange områder sto i grell kontrast til sosialismens stadig mer åpenbare fiasko i “sosialismens hjemland,” Sovjetunionen og i de øst-europeiske vasallstatene. Dette utviklet seg mens den kalde krigen var på sitt kaldeste og Israel pleide åpne og vennskapelige forbindelser til Vesten og USA.

For de sovjetiske makthaverne som i kampen om hegemoniet i Midtøsten og Den tredje verden støttet de revolusjonære arabiske regimene i regionen, ble Israel i likhet med Vesten et nødvendig mål for den politisk undergravende propagandaen som var et av den kalde krigens mest iøynefallende kjennetegn. I likhet med de vestlige land ble også Israel definert som fiende av Sovjetunionen og ble omfattet av *“de fredselkende lands besluttsomme kamp mot den imperialistiske blokk,”* som det het i sendingene fra Moskva radio.

Denne kampen var svært konkret og ble fra sovjetisk side støttet med veldige ressurser, ikke bare i form av store våpenleveranser til de regimene som sto på dens side, men også ved at en serie av *“frigjøringsbevegelser”* ble organisert og utrustet for å starte lokale konflikter og ekspandere den sovjetiske innflytelsessfæren på bekostning av Vesten.

Ideen om “frigjøring fra kolonialismens og imperialismens åk” var et sentralt tema og verktøy i den intense propagandaen som gjennom mange kanaler ble formidlet til vestlige land. En av de viktigste målgruppene for denne propaganda- og desinformasjonskampanjen var de politiske ungdomsorganisasjonene på venstresiden hvor man antok at den ideologiske mottakeligheten for slik propaganda og desinformasjon var størst, og hvor den langsiktige politiske nytteverdien ville forsterke seg selv etter hvert som disse ungdommene inntok landenes politiske ledersjikt.

KGBs lederrolle

Denne virksomheten som ble ledet fra KGBs Første hoveddirektorat som var ansvarlig for Sovjetunionens sivile og politiske etterretnings- og propagandavirksomhet rettet mot Vesten, er en av de mest vellykkede desinformasjons- og undergravingsoperasjoner etterretningshistorien kan fremvise. De politiske følgene av det massive angrepet som ble igangsatt mot den frie Vestens åpne og demokratiske samfunn er ennå merkbar og preger fremdeles det politisk-ideologiske bevissthetsnivået hos store deler av Vestens politiske og kulturelle eliter og ledersjikt.

Begrepet “frigjøring” sto sentralt i denne sovjetiske propaganda- og desinformasjonskampanjen fordi det i så sterk grad appellerte til det demokratiske og ideologiske sinnelaget hos radikale vestlige ungdommer. Alle som trenger “frigjøring” eller er berøvet “menneskerettigheter” blir automatisk klienter for vestlige politikeres godhet og omsorg. Hovedoppgaven for KGB besto i å få gitt arabiske terrorister en slik definisjon, – for deretter tok vi over og gjorde jobben for dem.

Dette var bakgrunnen for at sovjetiske rådgivere som utover 1960-tallet strømmet til landene i Midtøsten, konsentrerte seg om å endre de politiske fasadene og betegnelsene til eksisterende arabiske terrorgrupper til “frigjøringsorganisasjoner,” så som Den palestinske frigjøringsorganisasjon, PLO, Folkefronten for frigjøring av Palestina, PFLP, og Demokratisk front for frigjøring av Palestina, DFLP. Ingen av disse fikk på det tidspunktet en islamistisk profil, slik vi i dag kjenner islamske terrorgrupper, men var fremstilt som rent sekulære eller endog marxist-leninistiske organisasjoner slik sovjetisk ideologi tilsa.

“Den israelske suksessen og landets popularitet på mange områder sto i grell kontrast til sosialismens stadig mer åpenbare fiasko i “sosialismens hjemland,” Sovjetunionen og i de øst-europeiske vasallstatene.”

“Det vi bør merke oss er at PLOs leder Yasser Arafat og hans støttespiller Muammar Gaddafi økte den lovede belønningen for Pacepas hode med 1 million dollar hver.”

Mye av opprinnelsen til og gjennomføringen av denne operasjonen er beskrevet i bøker og artikler av den tidligere rumenske general *Ion Mihai Pacepa* som var president Ceaușescus etterretningssjef og sjef for det hemmelige politi, Securitate. Det var han som var ansvarlig for å organisere formidlingen av politisk desinformasjon fra sine oppdragsgivere i Moskva til Vesten. Det er påfallende hvor godt sammenfall det er i tid mellom KGBs og general Pacepas innsats overfor vestlige politiske ungdomsorganisasjoner og den sterke

radikaliseringen av dem som skjedde gjennom annen halvdel av 1960-tallet. Da ble en av de mest synlige virkningene av kampanjen en intim omfavnelse av den “palestinske” sak med et tilhørende oppstemt hat mot Israel og det jødiske.

I 1978 hoppet den rumenske generalen av til USA og har siden brukt tiden til å utgi memoarer og artikler om den virksomheten han var en sentral aktør for. Avhoppingen var en katastrofe for president Ceaușescu som utstedte hele to dødsdommer over ham og utlovt en belønning på 2 millioner dollar for hans hode. Det vi bør merke oss er at PLOs leder Yasser Arafat og hans støttespiller Muammar Gaddafi økte den lovede belønningen for Pacepas hode med 1 million dollar hver. Et annet forhold vi ikke bør overse er den påfallende tausheten saken ble gjenstand for i norske medier hvor president Ceaușescu ble hyllet som “opposisjonell” i forholdet til Moskva. Han var i virkeligheten den kanskje mest underdanig lojale marionetten Moskva hadde, og virkningene av hans tjenester er fremdeles politisk merkbare.

Innflytelse over kirkelig dagsorden og forkynnelse

Etter samme lest og med samme formål og resultat som den politiske desinformasjonskampanjen rettet mot Israel, skapte samarbeidet mellom Leonid Bresjnevs Moskva og Nicolae Ceaușescus etterretningsorganisasjon den “økumeniske” “frigjøringssteologien” som ble implantert både hos vestlige og palestinske kristne ledere, en lære som i dag først og fremst formidles til Vesten av organisasjoner som den palestinske *Sabeel* og dens internasjonale venner og *Kirkenes Verdensråd* som øver merkbar politisk innflytelse bl.a. på statskirken i Norge.

Blant de vedvarende virkningene av denne uhellige alliansen kan vi i Norge fremdeles registrere den politiske venstresidens tendens til å ville overdøve

jøders markeringer av sine særskilte merkedager med politisk larm. Det begynte for mange år siden med at organiseringen av den årlige markering av Krystallnatten ble kuppet og regissert av den marxist-leninistiske (og senere bedrageridømte) organisasjonen SOS Rasisme. Selv etter at Det Mosaiske Trossamfund avvirket sitt nære samarbeid med denne organisasjonen, har problemet dukket opp igjen: Også “Nye SOS Rasisme” organiserer oppmarsjer med antisemittisk støy under markeringen av Krystallnatten, – en bevisst hån mot de 6 millioner ofre for jødeutryddelsen.

Den politiske venstresidens uforsonlige holdning til Israel viser at den ikke for noen pris vil komme til å gi slipp på den anti-jødiske ideologien de i sin tid lærte og tok opp i seg fra KGBs desinformanter, – den var definert som “progressiv” og “rettferdig” og har festet seg i ryggmargen. Den formidles til nye generasjoner som en selvfølgelighet som ikke krever ytterligere begrunnelse og dokumentasjon. Aversjonen mot det som er jødisk er blitt et inngrodd kulturtrekk hos det politiske og kulturelle lederskapet som neppe lar seg forandre i en håndvending. Den måten dette jødehatet kom i stand på og den faste troen på sakens gode formål er i seg selv et hinder for ærlig innrømmelse av de feil som ble begått.

Konsekvenser for Israel

For Israel er imidlertid dette et vedvarende og alvorlig problem først og fremst fordi Vestens, og især de øverste europeiske myndighetenes forståelse av de mange konfliktene som hjemsøker Midtøsten hviler på en alvorlig historisk kunnskapsbrist som fordreier realitetsvurderingen og dermed påvirker deres evne til å spille en konstruktiv rolle både som fredsmeklere i Midtøsten og som formidlere av et sant bilde av konfliktene til sine egne. Fordi sakens forhistorie er så problematisk, føler vestlige ledere seg tvunget til å gi den arabisk-israelske konflikten en fremstilling som sementer en historisk løgn og derved fanger dem i løgnen.

Det er dette vi ser konsekvensene av når våre utenrikspolitikere uttaler seg om denne konflikten eller om noe som har tilknytning til den. For dem blir det da, med den “bakgrunnskunnskap” de har fått i form av desinformasjon, naturlig å omtale Israel som en “ulovlig okkupant,” “krigsforbryter” og “apartheidstat” som berøver undertrykte palestinere deres “menneskerettigheter.” Deres naturlige oppgave blir å ta del i *“frigjøringen av Palestina fra det kolonialistiske Israels åk.”*

“Aversjonen mot det som er jødisk er blitt et inngrodd kulturtrekk hos det politiske og kulturelle lederskapet som neppe lar seg forandre i en håndvending.”

Israelsk åpenhetspolitikk

At det forholder seg slik, i Norge så vel som i resten av Europa, er ikke lenger vanskelig å dokumentere. I dag er en stadig voksende strøm av informasjon blitt tilgjengelig gjennom israelsk politikk når det gjelder offentlig innsyn i utenlandsfinansierte organisasjoners virksomhet innenfor Israel grenser. Nå kan vi åpent følge med i hvordan europeiske og norske myndigheters kritikk av Israel bygger på rapporter som er levert av frivillige organisasjoner som de samme myndighetene har bestilt og betalt for å levere dette materialet til dem.

Denne virksomheten har ført til fremveksten av et stort antall frivillige organisasjoner i Israel og Europa som sysselsetter tusener av mennesker og som årlig omsetter for milliardbeløp finansiert av EU og individuelle europeiske regjeringer (inkludert den norske). Det er dette som kalles “fredsindustrien” og som mot god betaling leverer de europeiske myndighetene alt hva som etterspørres og som det betales for av “kritikk” av israelske myndigheter og politikk. Også FN utnytter denne skjendige trafikken som datakilde.

Når FNs organer uttaler seg om for eksempel Israels forsvarskrig mot angrep fra Hamas i Gaza, er rapportene for en stor del basert på sitater fra slike bestillingsverk fra alle slags frivillige organisasjoner og “menneskerettighetsgrupper” rundt om i verden. Man kan faktisk få disse organisasjonene til å skrive rapport om hva som helst mot god betaling. Denne gjensidige bekreftelsen av europeiske og andre myndigheters myter og vrangforestillinger om Israel og israelsk politikk anser vi for å være en av de sterkeste drivkreftene bak den voksende antisemittismen i europeiske land.

“Man kan faktisk få disse organisasjonene til å skrive rapport om hva som helst mot god betaling.”

Europeisk feighet

Det forhold at israelerne ønsker å møte dette uvesenet med åpen informasjon i stedet for forbud mot utenlandsk finansiering av fiendtlige forsøk på å påvirke landets politikk og lovgivning, er blitt møtt med sterke reaksjoner i europeiske land. Norge var tidlig ute da direktøren for Kirkens Nødhjelp, nåværende biskop Atle Sommerfelt i avisen Vårt Land allerede i 2011 protesterte høylydt mot et israelsk lovforslag om å bekjempe boikottbevegelsen, et forslag han mente ville “*kneble ytringsfriheten.*” Han ville ha norske myndigheter til å protestere kraftig mot en slik lov i Israel. Men har norske myndigheter troverdighet i Israel?

Nylig har en rekke europeiske politikere skrevet brev til israelske myndigheter hvor de forsøker å manipulere den israelske lovgivningsprosessen ved å protestere mot lovforslag som vil gi den israelske offentlighet innsyn i fremmede regjeringers bevilgning av penger til israelske organisasjoner. Disse har som oppgave å påvirke det israelske demokratiet på vegne av sine sponsorer. Et grelt eksempel på slik undergravende politisk virksomhet i et fremmed land er et omfattende forsøk på å sabotere det israelske rettsvesenet ved å anlegge mange hundre rettssaker og derved blokkere domstolene. Den norske *Flyktninghjelpen* som i stor grad er finansiert over det norske Statsbudsjettet er en av hovedaktørene i denne virksomheten.

I Norge hvor en mann som Arne Treholt ble dømt til 20 års fengsel for bl.a. å ha mottatt penger fra Saddam Husseins regime for å påvirke norsk politikk, må det være rimelig å spørre hvorfor norske myndigheter bevilger penger til en like uakseptabel atferd i et presumptivt vennligsinnet land? Vi kan ikke forklare denne irrasjonelle atferden overfor Israel som annet enn patologisk. Den har åpenbart en bakgrunn i vrangforestillinger om den jødiske staten som ble implantert i den norske politiske eliten allerede på 1960-tallet og som fremdeles bidrar til å skjemme Norges omdømme i utlandet.

**“Den norske
Flyktninghjelpen
som i stor grad
er finansiert
over det norske
Statsbudsjettet er en
av hovedaktørene
i denne
virksomheten.”**

Tar Norge terrorismen alvorlig?

Den norske etterretningstjenesten har et våkent øye rettet mot verden og faren for terrorangrep. Vi får nøkterne analyser av utviklingen i Midtøsten og det legges ikke skjul på at utviklingen er bekymringsfull også for vårt eget land. Selv om vi ikke har et stort militært engasjement i det området, har vi likevel bidratt til å skape den situasjonen som bekymrer våre myndigheter.

Etter en kortvarig og symbolsk deltakelse fra Norges side i “krigen mot terror” i Afghanistan, er alle spor av vår innsats der nå borte. Den islamistiske bevegelsen Taliban er igjen i ferd med å overta landet, og folk flykter i tusener. Det er i dag ingen grunn til å tro at den norske innsatsen mot terror i Afghanistan vil sette varige spor etter seg, og menneskeliv ble dessverre ofret forjeves. Også Israel er rammet av islamsk terror, men forsvare seg effektivt mot dette ondet til tross for at landet blir kritisert for det, blant annet av Norge som systematisk unnlater å forsvare Israel når landet urettferdig angripes med usaklig kritikk av sine fiender i FN.

“Mot den bakgrunn dro utenriksminister Brende til Ramallah for å forsøke å få en prosess på bena igjen. Han skal lede et nytt møte i den såkalte ”giverlandsgruppa” hvor det snart bare er Norge som i det hele tatt har noe å gi.”

I denne situasjonen reiser norske utenriksministre årvisst til Jerusalem for å fortelle israelske myndigheter hvordan de skal håndtere konflikten med sine naboer. Det virker som om Børge Brende og Jonas Gahr Støre mener de har nøkkelen til en løsning. De vil at det beleirede Israel bl.a. skal gi fra seg kontrollen over de strategisk viktigste punktene i landets trange geografi og overlate dem til en palestinsk myndighet som nå i lang tid har brukt alle sine norskfinansierte medier til å oppfordre terrorister til å angripe landets jøder med kniv.

Det er lenge siden fornuftige mennesker innså at den såkalte “fredsprosessen” mellom israelske og palestinske ledere var kommet til veis ende fordi palestinerne ikke lenger hadde hverken vilje eller politisk mandat til å forhandle eller inngå avtaler om noe som helst slags kompromiss. Palestinernes fungerende president Abbas styrer nå på det ellefte året av den fireårsperioden han ble valgt for. Alle vet at om det nå holdes valg i de palestinske selvstyreområdene vil Hamas og eventuelt ISIL gå av med seieren. Hele fredsprosessen er av disse grunner strandet på et kompromissløst palestinsk ultimatum om *“alt eller ingenting,”* – et standpunkt som i seg selv ekskluderer enhver forhandlingsløsning.

Mot den bakgrunn dro utenriksminister Brende i februar til Ramallah for å forsøke å få en prosess på bena igjen. Han skal lede et nytt møte i den såkalte “giverlandsgruppa” hvor det snart bare er Norge som i det hele tatt har noe å gi. Han hadde skjernet denne budsjettposten mot faren for kutt da den store bølgen av migranter dukket opp i høst, og han var rede til å strekke seg langt for fredens sak. Men tjener hans ukontrollerte pengebruk fredens sak, eller bidrar den til å forlenge konflikten?

På veien til Ramallah rakk han å presisere overfor TV2 at ansvaret for å få fredsprosessen på skinnene igjen etter hans mening ligger hos den israelske statsminister Netanyahu. Det hjalp altså ikke at utenriksministeren for de palestinske selvstyremyndighetene, Riyad Malki, samtidig under et besøk i Japan, i nærvær av sin sjef Mahmoud Abbas, uttalte at: *“Vi kommer aldri til å gå tilbake og sitte i direkte forhandlinger mellom Israel og palestinerne.”* Et slikt signal fra en forhandlingspartner tar man øyensynlig ikke alvorlig i Utenriksdepartementet, selv om Abbas selv uttalte noe tilsvarende i FN allerede i fjor høst. Et tilsvarende hint fikk utenriksminister Brende også høre under samtalene i Ramallah uten at det synes å ha påvirket givergleden.

“Om det er vanskelig å innrømme feil i et valgår, burde det i det minste være mulig i all stillhet å slutte med å gjenta feilene.”

Fanget av løgnen

Den norske utenriksministerens problem er at han, i likhet med sine forgjengere og europeiske kolleger, er fanget av den gamle løgnen om at den palestinske frigjøringsorganisasjonen PLOs hensikt med Oslo-avtalene og fredsprosessen var å slutføre og sette ut i livet en fredsavtale med den jødiske staten Israel. Noe slikt har ikke vært deres hensikt. Det står svart på hvitt i PLOs vedtekter (som på det punkt aldri har vært endret) at deres formål er å ødelegge Israel. Noe annet formål har de palestinske terroristorganisasjonene aldri hatt, – ingen av dem. Hele det narrespillet som kalles “fredsprosessen” har hatt til hensikt skrittvis å svekke Israel politisk og strategisk samtidig som de ved hjelp av naive og godtroende europeere og amerikanere bygget opp sin egen styrke og strategiske stilling. Yasser Arafat la aldri skjul på dette formålet.

Det er pinlig å observere politiske ledere fra land som Norge, Frankrike, EU og USA som fortsatt tviholder på gamle forestillinger de ble innpodet gjennom desinformasjon allerede på 1960-tallet og som ikke makter å befri seg selv fra disse vrangforestillingene. Selv om deres ettergivende politikk gjennom tiårene har kostet tusener av menneskeliv og milliarder av dollar, bør snart tiden ha kommet for en alvorlig selvransakelse blant våre politiske ledere. Om det er vanskelig å innrømme feil i et valgår, burde det i det minste være mulig i all stillhet å slutte med å gjenta feilene.

Ambassadør Alan Baker som er direktør for the Institute for Contemporary Affairs ved the Jerusalem Center for Public Affairs, deltok i forhandlingene med palestinerne og i utarbeidelsen av Oslo-avtalene, så vel som avtaler og fredstraktatene med Egypt, Jordan og Libanon. Han har vært juridisk rådgiver og visedepartementsråd i Israels utenriksdepartement og Israels ambassadør til Canada.

Palestinsk oppvigleri til vold og terror: Ingenting er nytt, men det er fremdeles farlig

Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den bitre sivile volden og terroren som spesielt i Hebron og Jerusalem har pågått i det siste, har dreiet seg om Al-Aqsa-moskéen og har engasjert arabere både i Israel og i de omstridte områdene. Forholdet er av mange kommentatorer forklart ved en rekke årsaker og sammenhenger.

Blant disse finner vi: Den fastlåste politiske situasjon og den frustrasjonen som følger av dette, de palestinske selvstyremyndighetenes svake stilling, og den utbredte bruken av sosiale medier blant ungdommer med de grufulle bildene av døde og sårede som finnes der.

Denne måten å resonnerer på har til og med nådd et absurd nivå: I en merkelig, litt oppstyltet og endog uansvarlig kommentar fra USAs utenriksminister, John Kerry, forklarer han voldsbruken med Israels bosettingspolitikk!

Hva enn den dypere grunnen måtte være, – noe man utvilsomt vil søke å finne ut av, – finnes den klart overskyggende årsaken til dagens krise i det oppvigleriet som pågår overfor en opphisset arabisk opinion. Det palestinske politiske og religiøse lederskapets bruk av den gamle oppdiktede historien om at Al-Aqsa-moskéen er i fare, i den hensikt å piske opp stemningen i den palestinske opinion, er kommet ut av kontroll.

Tragisk nok har den ekstreme anti-israelske indoktrineringen som er så gjennomtrengende på alle nivå i det palestinske samfunn, uunngåelig ledet til vold og terror, og dermed undergravd ethvert håp om fredelige forhold mellom de to folkene.

I den arabiske verden har oppvigleri spilt en sentral rolle gjennom mange år når det gjelder å styre folkeopinionen. Oppvigleri former sosial handling, enten den kommer fra religiøse eller sivile ledere, eller det skjer gjennom en mer moderne og bredere nasjonal sammenheng via elektroniske medier, fjernsyn og Internett.

Bruk av oppvigleri tidlig på 1900-tallet

Historien til arabiske myndigheters institusjonaliserte oppvigleri i det mandatstyrte Palestina i 1920, 1929 og 1936 er godt dokumentert og inkluderer planlagte blodige opprør, massakre og pogromer mot jøder.

Haj Amin el Husseini, stormuftien av Jerusalem var gjennom 1920- og 1930-årene en av de mest innflytelsesrike og mektige lederne i den islamske verden. Han iverksatte og organiserte muslimske opprør mot palestinske jøder som resulterte i hundretalls døde. Han ble endog tiltalt og dømt av de britiske mandatmyndighetene i april 1920 for å ha egget til opprør mot jøder i Jerusalem.

I noe som knapt var forskjellig fra dagens voldelighet angrep en opphisset mobb de ortodokse bydelene i Jerusalem, og volden spredte seg raskt til Hebron, Motza og Safed som alle er gamle jødiske samfunn i Palestina og som lot til å leve i harmoni med sine arabiske naboer. Disse byene var ikke “sionistiske bosettinger.”

Distriktslederen i Beersheba-området, Aref el Aref, holdt en oppildnende preken hvor han spredte rykter om at jøder hadde drept arabere i Jerusalem, at jøder hadde brent ned Al-Aqsa-moskéen (noe som ble “dokumentert” med et forfalsket foto), og at jøder planla å bygge en synagoge nær Klagemuren. Arabiske gjenger gikk løs på det ortodokse jødiske samfunnet i Hebron hvor de myrdet seksti og såret femti innbyggere. Små barn ble halshogd og gamle rabbinere ble kastrert. Det skjedde voldtekter, tortur og lemlestelser, inkludert avrivning av hender og fingre.

En britisk granskningskomité la “*en del av ansvaret for urolighetene på muftien og individuelle medlemmer av Det arabiske rådet.*”

“I en merkelig, litt oppstyltet og endog uansvarlig kommentar fra USAs utenriksminister, John Kerry, forklarer han voldsbruken med Israels bosettingspolitikk!”

“Danske ambassader og konsulater ble angrepet og brent i Syria, Libanon, Afghanistan, Iran, Pakistan, Nigeria og Indonesia.”

Jødiske innbyggere fra Gamlebyen i Jerusalem flykter i 1929 (Library of Congress)

2005: Arabisk oppvigleri etter publisering av karikaturer i Danmark

Et ferskere eksempel på det eksplosive potensialet i arabisk oppvigleri var den verdensomspennende reaksjonen blant muslimer på publiseringen av 12 karikaturer som angivelig avbildet profeten Muhammed i den danske avisen *Jyllandsposten* i september 2005. Dette førte til protester over hele den muslimske verden, hvorav noen utviklet seg til vold, inkludert brenning av ambassader i Syria, Libanon og Iran, storming av europeiske bygninger og brenning av danske, nederlandske, norske, franske og tyske flagg i Gaza.

Ifølge rapporter i mediene døde minst 200 mennesker – de fleste muslimer – i anti-danske eller mer generelt anti-vestlige og anti-kristne demonstrasjoner i forskjellige muslimske land hvor karikaturene i noen få tilfeller ble republisert, eller som følge av oppslag i presse og fjernsyn. Enkelte ble drept av politi som forsøkte å kontrollere demonstrasjonene, mens andre – som i Nigeria – ble drept i sammenstøt mellom muslimske og kristne gjenger som brøt ut etter demonstrasjoner mot karikaturene.

I Midtøsten førte en generell boikott til fjerning av danske varer fra supermarkeder. Firmaet Arla Foods som er et av de større, anslo tapene i 2006 til 223 millioner dollar. Danske ambassader og konsulater ble angrepet og brent i Syria, Libanon, Afghanistan, Iran, Pakistan, Nigeria og Indonesia.

Etter at Yousuf al-Qaradawi, predikanten til Det muslimske brorskap og vert for et populært program på fjernsynskanalen *Al-Jazeera*, i februar 2006 reiste krav om en “raseriets dag” mot karikaturene, utviklet opptøyene seg til

Avraham Avinu-synagogen i Hebron etter pogromen i 1929 (Library of Congress)

“I dag er muligheten for masseoppvigleri i industriell skala brukt for å manipulere og øve innflytelse over millioner av mennesker, blitt til et realistisk og dødelig våpen.”

generelle angrep mot vestlige mål. Det ble rapportert at danske nynazister, for å helle bensin på bålet, som en solidaritetshandling med muslimske aktivister planla offentlig brenning av koranen, skjønt de ble stanset av dansk politi. I Damaskus satte demonstranter fyr på den norske og den danske ambassaden, og i Libya hvor demonstranter stormet det italienske konsulatet, døde minst 9 mennesker.

Massemediene og dagens palestinske og arabiske oppvigleri

Oppvigleri og manipulering av spesielle grupper – deltakere i fredagsbønn, den yngre generasjon gjennom utdanningssystemet, barnehager, skoler og høyskoler, de voksne generasjoner gjennom etermediene – er blitt til et av de viktigste taktiske våpen i de arabiske samfunns arsenal generelt, og hos det palestinske lederskap spesielt.

På tilsvarende måte, og ikke mindre virkningsfullt, ser vi den voksende praksis med å glorifisere terrorister ved plassering av portretter i klasserom, oppkalling av gater og plasser etter dem og ved stadig å kringkaste sanger og videofilmer som hyller dem. Dette utgjør klart en planlagt og mer subtil del av oppvigleriet for å manipulere oppfatningene til den palestinske offentlighet.

Oppvigleri gjennom sosiale medier

I tidligere tider, før utviklingen av dagens massemedier og Internett, var oppvigleriet relativt lokalt i omfang og stort sett begrenset til spesifikke moskéer under fredagsbønn. I dag er muligheten for masseoppvigleri i industriell skala brukt for å manipulere og øve innflytelse over millioner

av mennesker, blitt til et realistisk og dødelig våpen. Nå er det ikke lenger nødvendig å spre grunnløse rykter fra munn til munn mellom landsbyene. Nå har Twitter, Facebook og den Qatar-sponsede *Al-Jazeera* kapasitet til å oppagitere millioner gjennom Internett og ensidige reportasjer i fjernsynet. Alt dette brukes til å skape sinne og opptøyer, vold og terror i en offentlighet som har forutsetning og tilbøyelighet til å bli provosert til å anvende vold. All denne volden skjer tilsynelatende med velsignelse fra den religiøse myndigheten som setter i gang oppvigleriet.

Mens enkelte i vestlige samfunn tidligere kan ha ansett lokale oppløp som en tolererbar side ved en religiøs kultur i ikke-demokratiske, arkaiske eller føydale samfunn, eller endog som et uttrykk for ytringsfrihet, kan det internasjonale samfunn ikke lenger avfeie moderne medieformidlet oppvigleri.

Populære og innflytelsesrike massemedier formidler daglig denne formen for brennbart oppvigleri inn i utallige arabiske hjem. TV-stasjoner, inkludert *Al-Jazeera*, forsterker regelmessig bildet av et demonisk Israel som ikke bare dreper forsvarsløse arabiske barn, men som forsettlig sprer narkotika, dødelige virus, umoral og prostitusjon til den arabiske verden og forsøker å forgifte palestinske matvarer og vann.

Smedeskriftet *Sions vises protokoller*, den mest notorisk antisemittiske forfalskningen i historien, har lenge vært en bestselger i den arabiske verden. I 2002 ble dette verket “dramatisert” i en serie for egyptisk fjernsyn, en knallsuksess til mange millioner dollar som ble kalt “Rytter uten hest.” Serien ble sendt under den hellige måned, Ramadan. Ikke mindre avskyelig var den heslig antisemittiske syrisk-libanesiske TV-serien “*Al-Shattat*” (Diasporaen) som inkluderte grufulle scener hvor man rekonstruerte bakvaskelsen om “blodsanklagen” som om dette var en normal jødisk rituell praksis. Denne middelalderske europeiske myten om at jøder myrder kristne barn og bruker ofrenes blod til å bake påskebrød blir ofte formidlet og allment trodd i den arabiske verden.

Det er blitt “normalt” gjennom de siste fire tiårene å se israelske ledere, fra Golda Meir, Moshe Dayan, Ariel Sharon, Ehud Barak til Ehud Olmert, stigmatisert som monstre i nazi-utstyr med en glorie av hakekors og hender dryppende av blod.

Slik anti-jødisk gift er ikke bare et biprodukt av den arabisk-israelske konflikten. Dette skriver seg fra tradisjonelle islamske oppfatninger av antisemittiske

En fersk karikatur på Twitter som sier: "Jeg har en 7 måneder gammel fremtidig martyr i magen."

“Dagens jøder er et ondartet avkom, vantro, forvrengere av Allahs ord, tilbedere av kalver, profetmordere, ... menneskehetens avskum som Allah forbannet og forvandlet til aper og svin.”

stereotypier, bilder og anklager som har europeisk, kristen opprinnelse. Tonen i denne propagandaen er særskilt ond, plump og bloddryppende når det agiteres til vold.

De følgende ordene fra den prominente saudiarabiske Sheikh Abd Al-Rahman Al-Sudayyis, som er imam ved Ka'aba-moskeen i Mekka (den viktigste helligdommen i den arabiske verden), er representative for tusener av slike prekener som regelmessig kringkastes over hele den arabiske verden: *“Dagens jøder er et ondartet avkom, vantro, forvrengere av Allahs ord, tilbedere av kalver, profetmordere, ... menneskehetens avskum som Allah forbannet og forvandlet til aper og svin.”*

Den endeløst vedvarende demoniseringen av israelske jøder som “nazister” har hamret inn et ondt hat hos millioner av arabere i Midtøsten. Derfor er det knapt overraskende at den følelsen som skapes av slike krasse karikaturer skulle resultere i en populær sang som heter “Jeg hater Israel” som for bare noen få år siden var på hitlistene i Kairo, Damaskus og Øst-Jerusalem. Bare ut fra mengden av slike giftige antisemittiske ytringer (særlig i Egypt) kan vi slå fast at nivået av fiendtlighet har vokst snarere enn sunket over tid.

Spesielt klargjørende er det faktum at arabiske teologer, intellektuelle, kunstnere og akademikere er så fremtredende når det gjelder å formidle rasistiske stereotypier av dette slag. Blant disse finner man i frontlinjen av dette trangsynet sjefsredaktører i riksaviser, forfattere av bestselgende bøker, dekaner ved universitetsfakulteter og andre akademiske “eksperter” på Israel, jødedommen og jødene. Med andre ord er arabisk antisemittisme ikke bare

et spørsmål om manipulasjon fra myndigheters side, islamistisk demagogi, organisert propaganda, lav sosial rang eller rått primitivt hat, – selv om alle disse elementene virkelig er til stede. Jødehatet har kulturell og intellektuell legitimitet.

“Med andre ord er arabisk antisemittisme ikke bare et spørsmål om manipulasjon fra myndigheters side, ... Jødehatet har kulturell og intellektuell legitimitet.”

Dessuten overgår utvilsomt den allmenne utbredelsen av hatet og fordommene som eksemplifiseres av denne grunnfestede antisemittismen den demoniseringen som skjedde i tidligere historiske perioder, – enten det var kristen middelalder, den spanske inkvisisjon, Dreyfuss-affæren i Frankrike eller tsarens Russland. Det eneste sammenlignbare eksempelet måtte være nazi-Tyskland hvor vi også kan snakke om en utryddelsesorientert antisemittisme av folkemordsdimensjoner som til slutt kulminerte i Holocaust.

Henvisninger til oppvigleri i avtaler mellom Israel og palestinerne

Behovet for å unngå bruk av oppvigleri og fiendtlig propaganda har vært erkjent og anerkjent av alle parter helt fra begynnelsen av fredsprosessen, og har vært ansett for å være essensielt for å oppnå en hvilken som helst fredelig løsning av den arabisk-israelske konflikten. Derfor ble bestemmelser for å forhindre oppvigleri inkludert i forskjellige avtaler og memoranda som ble undertegnet mellom Israel og palestinerne. Beklageligvis har slike bestemmelser forblitt “sovende” når det gjelder palestinerne oppførsel.

- Den israelsk-palestinske Interimsavtalen av 1995 vedrørende Vestbredden og Gazastripen stipulerer i Artikkel XXII, avsnitt 1 og 2 som omhandler “Relasjoner mellom Israel og [det palestinske] Rådet:

*Israel og Rådet skal søke å fremme gjensidig forståelse og toleranse og skal derfor **avstå fra oppvigleri, inkludert fiendtlig propaganda rettet mot hverandre**, og skal uten å fravike prinsippet om ytringsfrihet, treffe rettslige tiltak for å hindre slikt oppvigleri fra enhver organisasjon, gruppe eller fra individer under deres jurisdiksjon.*

*Israel og Rådet vil sikre at deres respektive utdanningssystemer bidrar til freden mellom de israelske og palestinske folkene, og til fred i hele regionen, og vil **avstå fra introduksjon av ethvert tema** som på en negativ måte kunne påvirke forsoningsprosessen.*

- Vedlegg VI til Interimsavtalen – Protokoll vedrørende israelsk-palestinske samarbeidsprogram,[1] – gir i preambelens avsnitt 4 uttrykk for enigheten på begge sider om “å møte felles utfordringer som krever en samordnet helhetlig tilnærming og, idet de tar hensyn til deres respektive særtrekk, vil handle med respekt for den annen parts verdier og menneskeverd.”

I Artikkel VII om samarbeid om kultur og utdanning oppfordrer denne protokollen partene til å fokusere sitt samarbeid på utdanning og “andre måter for å fremme bedre gjensidig forståelse av deres respektive kulturer.”

- Artikkel VII i vedlegget om “Folk til folk-programmet” sier blant annet:[2]

2. De to partene skal samarbeide om å styrke dialog og forbindelser mellom folkene, så vel som å oppnå en bredere eksponering av de to allmennhetene for fredsprosessen, dens nåværende situasjon og forutsette resultater.

3. De to partene skal treffe tiltak for å fostre offentlig debatt og medvirkning til å fjerne hindre for samliv og til å øke utveksling og interaksjon folk til folk på alle samarbeidsområder som er beskrevet i dette vedlegget, og i overensstemmelse med de overordnede mål og prinsipper beskrevet i dette vedlegget.

- Ifølge Memorandum av 23. oktober 1998 fra forhandlingene i Wye River, paragraf 3,[3] **sa den palestinske siden seg enig i å utarbeide en forordning som forbyr alle former for oppvigleri til vold og terror**, og til å opprette mekanismer for å handle systematisk mot alle uttrykk for eller trusler om vold og terror. Denne forordningen skal være sammenlignbar med eksisterende israelsk lovgivning som omhandler samme forhold.

På samme måte ble partene enige om at en amerikansk-palestinsk-israelsk komité skulle møtes jevnlig for å **undersøke tilfeller av mulig oppvigleri til vold og terror**, og til å gi anbefalinger og rapporter om hvordan man skal hindre slikt oppvigleri. De tre partene skal hver for seg oppnevne en mediespesialist, en representant for politimyndigheten, en spesialist på utdanning og en nåværende eller forhenværende tjenesteperson valgt inn i komitéen.

Kvartettens “*Veikart til en permanent løsning på den israelsk-palestinske konflikten*” (2003)[4] krever spesifikt at begge parter ved innledningen til gjennomføringen av programmets første fase avslutter alt oppvigleri fra offisielle institusjoner, rettet mot den annen part.

Behovet for å kontrollere oppvigleri ble særskilt tatt opp i Sikkerhetsrådets resolusjon 1515 av 19. november 2003 som godkjenner “Veikartet” idet den gjentok kravet om øyeblikkelig opphør av alle tilfeller av terrorisme, provokasjon, oppvigleri og ødeleggelse.

Henvisning til oppvigleri i internasjonale instrumenter

Det kanskje mest relevante internasjonale instrumentet som dreier seg om plagen med oppvigleri til terror er FNs Sikkerhetsråds resolusjon 1624 (2005).

[5] Selv om denne resolusjonen ikke formelt og juridisk kan betraktes som anvendbar på de palestinske selvstyremyndighetene som ikke representerer en stat og ikke er medlem av FN, kan den være en indikasjon på oppfatningen til det internasjonale samfunn. Denne resolusjonen er klart rettet mot de stater som er direkte involvert i forhandlingsprosessen som har innflytelse på det palestinske lederskap.

“Det kanskje mest relevante internasjonale instrumentet som dreier seg om plagen med oppvigleri til terror er FNs Sikkerhetsråds resolusjon 1624 (2005).”

Resolusjonen sier i preambelens [den innledende fortalens] tredje og fjerde avsnitt:

“Idet man fordømmer ... på det sterkeste oppvigleriet til terrorhandlinger og tilbakeviser forsøk på rettferdiggjørelse og glorifisering av terroristhandlinger som kan oppmuntre til ytterligere terroristhandlinger.

Idet man er dypt bekymret over at oppmuntring til terrorhandlinger som er motivert av ekstremisme og intoleranse utgjør en alvorlig og voksende fare for oppnåelsen av menneskerettigheter, truer den sosiale og økonomiske utvikling av alle stater, undergraver global stabilitet og velstand og må behandles raskt og proaktivt av FN og alle stater, og understreker behovet for å gjøre alle nødvendige og passende tiltak i overensstemmelse med folkeretten på det nasjonale og internasjonale plan for å beskytte retten til liv.”

På tilsvarende måte fastslår resolusjonens første artikkel den forpliktelsen Sikkerhetsrådet har pålagt statene:

“Oppfordrer alle stater til å iverksette slike tiltak som kan være nødvendige og passende og i overensstemmelse med deres forpliktelser under folkeretten til å:

- (a) Forby ved lov oppmuntring til å begå en terrorhandling eller -handlinger;*
- (b) Forhindre slik atferd;*

(c) Nekte fristed for enhver person for hvem det foreligger troverdig og relevant informasjon som gir skjellig grunn til å anta at de har vært skyldige i slik atferd;”

Resolusjonens tredje artikkel oppfordrer stater:

“til å fortsette internasjonale anstrengelser for å styrke dialogen og utvide forståelsen mellom sivilisasjoner i et forsøk på å forhindre vilkårlige angrep på forskjellige religioner og kulturer, og gjøre alle nødvendige og passende tiltak i overensstemmelse med sine forpliktelser under folkeretten til å motarbeide oppmuntring til terrorhandlinger motivert av ekstremisme og intoleranse og til å forhindre undertrykkelse av opplærings-, kulturelle og religiøse institusjoner fra terrorister og deres støttespilleres side;”

FNs Globale anti-terrorstrategi som ble vedtatt som en resolusjon fra FNs Hovedforsamling i september 2006,[6] tok i sin vedlagte handlingsplan spørsmålet om tiltak for å regulere vilkår som favoriserer spredning av terrorisme, og idet den henviste til oppvigleri, besluttet *“å fortsette å arbeide for å vedta slike tiltak som kan være nødvendige og passende, og i overensstemmelse med våre forpliktelser under folkeretten å forby ved lov oppmuntring til å begå en terrorhandling eller -handlinger, og til å forhindre slik atferd.”*

Oppvigleri fra Den palestinske selvstyremyndighetens side

På tross av de ovenstående spesifikke forpliktelser vis a vis Israel og internasjonale forpliktelser, fortsetter Den palestinske selvstyremyndigheten å bruke et språk som har til hensikt, enten åpent eller gjennom trusler, å anspore befolkningen gjennom å spre frykt og ved mistenkeliggjøring til å formidle stemninger av mistillit, fiendskap og hat mot Israel og jøder.

Den skadelige og giftige virkningen på den palestinske befolkningens psyke er forutsigbar når en palestinsk leder (Abu Mazen) offentlig protesterer mot at *“israelernes skitne føtter”* trår på Al-Aqsa-komplekset, når han tramper med føttene på et israelsk flagg, når palestinske ledere vedvarende og offentlig stiller spørsmål ved selve lovligheten av Israels eksistens og dets jødiske arv i området, og når palestinske barn fra barnehagen og oppover blir manipulert gjennom det palestinske skoleverket til å hate jøder, til å anse jøden som en fiende og til å hylle dem som har drept jøder.

Flere relevante eksempler indikerer en vedvarende aktiv politikk for offisiell palestinsk tilskyndelse

“Flere relevante eksempler indikerer en vedvarende aktiv politikk for offisiell palestinsk tilskyndelse av frykt og hat.”

til frykt og hat. Glorifiseringen av selvmordsbombere, bruken av falske anklager, inkludert anklager om “etnisk rensing” og “apartheid” som ikke har noe med virkeligheten å gjøre, har til hensikt å skape frykt og egge til protest, fiendskap og vold. Det har til hensikt å hisse opp den sivile arabiske befolkningen på Vestbredden og i Øst-Jerusalem til voldelighet i frykt for en antatt (og helt ubegrunnet) kampanje fra Israels side for å tømme Vestbredden og Øst-Jerusalem for deres arabiske befolkninger.

Al-Aqsa-myten

Den 21. august 1969 startet en mentalt ustabil ikke-jødisk australier en brann i Al-Aqsa-moskéen. Brannen ble slukket og skaden reparert. Denne episoden ble imidlertid brukt av arabiske medier til å forsterke frykten og uroen blant arabere som går i Al-Aqsa-moskéen i den hensikt å skape opptøyer, noe som faktisk skjedde.

Den 15. mars 2010 valgte offisielt palestinsk fjernsyn å gjenoppvekke løgnen ved å anklage Israel for å ha assistert under ildspåsettelsen i Al-Aqsa-moskéen i 1969 idet de på ny og uriktig hevdet at Israel hadde vært involvert i brannstiftelsen og at det var en jøde som startet brannen med den israelske regjeringens hjelp.

Ærekrenkelsen ble gjentatt i en billedreportasje på den palestinske selvstyre-myndighetens fjernsynskanal [7] hvor man påsto at *“jøden Dennis Michael satte fyr på Al-Aqsa-moskéen med støtte fra den jødiske regjeringen som stengte av vannforsyningen fra nabolaget nær Al-Aqsa-moskéen i den hensikt å forsinke brannslukningen.”*

Hva kan vi lære?

Ingen fredsprosess kan forventes å vare dersom den vedvarende og systematisk undergraves av en gjennomtrengende oppvigleri- og indoktrineringspolitikk. Alle disse tre faktorene umuliggjør fredsprosessen: Frykten, mistenkeliggjøringen og hatet mot den annen part som har sitt opphav på høyeste myndighetsnivå og som utbres gjennom systemene for religiøst, sosialt, kulturelt og utdanningmessig liv og nedover til de yngste og mest påvirkelige.

Det er rimelig å anta at en kultur som fremmer mistro og hat og som blir tilskyndet av vedvarende religiøst og politisk oppvigleri, uunngåelig vil lede til vold og terror og således undergraver begrepet om fredelig sameksistens. Et lederskap som åpent og offisielt godkjenner og oppmuntrer til slikt oppvigleri kan ikke med rene hender komme til det internasjonale samfunn og klage på mangel på fremdrift i fredsprosessen.

Det er klart at nærværet av et passende og effektivt offentlig apparat i tilknytning til den religiøse, kulturelle og utdannelsemessige infrastrukturen til de palestinske myndighetene er et nødvendig og viktig vilkår for å lede samfunnet og hindre offentlig oppvigleri. Men en slik politikk kan bare fungere dersom det palestinske lederskapet gjennom sine egne handlinger, erklæringer og atferd demonstrerer en oppriktig og genuin vilje til å få en slutt på oppvigleriet, slutte med å bruke det som et våpen og leve opp til de palestinske forpliktelsene i deres avtaler med Israel. Skaden er allerede skjedd når det gjelder å forme holdningene til utallige barn og ungdommer til hat mot Israel, hat mot jøder og å anse terrorister som rollemodeller. Dette vil det sannsynligvis ta mange år og kanskje en generasjon å rette opp.

Noter:

Kilde: <http://tinyurl.com/jspo4e3>

[1] <http://tinyurl.com/jspo4e3>

[2] <http://tinyurl.com/5rpum6k>

[3] <http://tinyurl.com/jgllxbt>

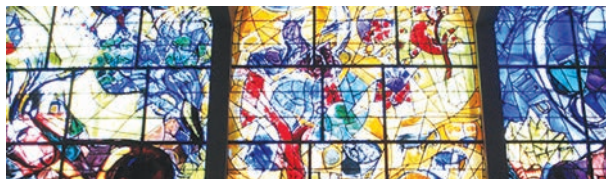
[4] <http://tinyurl.com/cbev6>

[5] Vedtatt av FNs Sikkerhetsråd 14. september 2005

[6] A/RES/60/288.

[7] www.palwatch.org/main.aspx?fi=157&doc_id=1769

“Et lederskap som åpent og offisielt godkjenner og oppmuntrer til slikt oppvigleri kan ikke med rene hender komme til det internasjonale samfunn og klage på mangel på fremdrift i fredsprosessen.”

Anerkjennelse av erobring av omstridt landområde i en forsvarskrig

Nachshon & Caleb

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den 13. november 2015 vedtok FN en rekke resolusjoner til støtte for en palestinsk stat. [1] Noen av utsagnene i resolusjonene er selvmotsigende og undergraver selve grunnlaget for påstanden om at Israel okkuperer "palestinsk territorium."

Påstanden om Israels ulovlige ervervelse av land ved hjelp av krig:

I resolusjonen "Fredelig løsning av Palestina-spørsmålet" (A/70/L.13), [2] er der en påstand om at Israel på ulovlig måte tok kontroll over palestinsk land: "... Idet man bekrefter prinsippet om det uakseptable i å tilegne seg land ved hjelp av krig. ..."

Denne formuleringen ligger til grunn for det argumentet mange har mot Israels bosettinger på "Vestbredden," nemlig at Israel utvidet sine grenser da landet "beslagla" (for å sitere avisen *The New York Times*) palestinsk land i Seksdagerskrigen i 1967.[3] Påstanden hevdes å være begrunnet i noen av FNs folkerettslige bestemmelser:

- FN-pakten (1945), Artikkel 2, 3. ledd: *"Alle medlemmer skal bilegge sine internasjonale tvister ved fredelige midler på en slik måte at internasjonal fred, sikkerhet og rettferdighet ikke settes i fare."*[4]
- FN-pakten (1945) Artikkel 2, 4. ledd: *"Alle medlemmer skal i sine internasjonale forhold avholde seg fra trusler om eller bruk av væpnet makt mot noen stats territoriale integritet eller politiske uavhengighet eller på noen annen måte som er i strid med de Forente Nasjoners formål."*
- Erklæringen om folkerettslige prinsipper vedrørende vennskapelige forbindelser og samarbeid mellom stater i overensstemmelse med

FN-pakten, [5] Prinsipp 1: *“Enhver stat har plikt til i sine internasjonale forbindelser å avstå fra trusler eller bruk av makt rettet mot den territoriale integritet eller politiske uavhengighet til en hvilken som helst stat, eller på enhver annen måte som er uforenlig med De Forente Nasjoners formål. Slik trussel eller bruk av makt utgjør et brudd på folkeretten og FN-pakten[6] og skal aldri anvendes som middel til å løse internasjonale spørsmål.”*

Det som er merkelig i fordømmelsen av Israel er at FN og palestinerne anerkjente at Israel *“beslagla palestinsk land”* allerede i 1949 og har godkjent det.

I den samme FN-resolusjonen fra november 2015 hevdet landene som foreslo resolusjonen (Komorene, Djibouti, Ecuador, Egypt, Indonesia, Irak, Jordan, Kuwait, Libanon, Malta, Mauritania, Marokko, Nicaragua, Oman, Qatar, Saudi Arabia, Sudan, Tunisia, De Forente Arabiske Emirater, Jemen and Staten Palestina) følgende: *“... Idet man merker seg med bekymring at det har gått 68 år siden vedtaket av resolusjon 181 (II) av 29. november 1947 og 48 år siden okkupasjonen av palestinsk territorium, inkludert Øst-Jerusalem, i 1967, ...”*

**“Legg merke til at
“okkupasjonen av
palestinsk territorium”
hevdes å ha begynt i 1967.”**

Legg merke til at *“okkupasjonen av palestinsk territorium”* hevdes å ha begynt i 1967. Hvis der skulle være en gyldig påstand om at Israel beslagla *“palestinsk”* land, burde den utvides til å omfatte territorium som Israel tilegnet seg i 1948-49. Men, merkverdig nok unnlater palestinerne å komme med en slik påstand, ikke fordi de ikke anser alt for å være palestinsk land, men fordi Israel ikke har forsøkt å annektere Vestbredden.

Israel i perioden fra 29. november 1947 til juni 1967

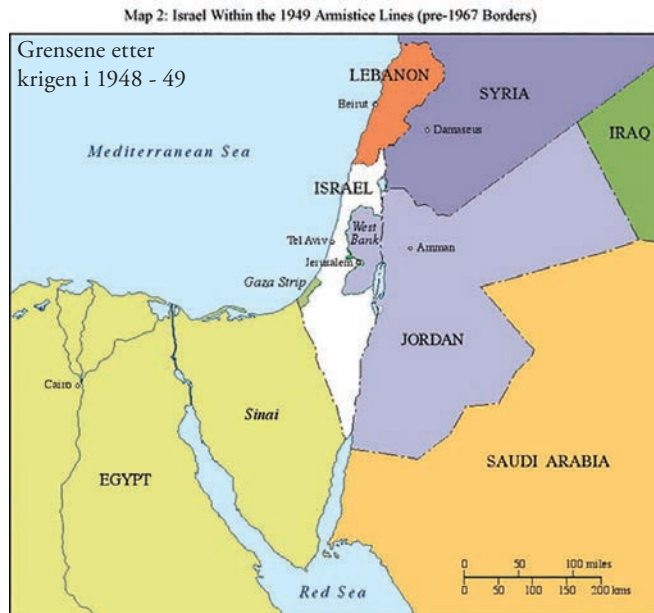
Den 24. juli 1922 vedtok Folkeforbundet (forløperen til FN) en resolusjon[7] som anerkjente *“det jødiske folks historiske tilknytning til Palestina og grunnene til å gjenopprette deres nasjonalhjem ... [og] vil sikre opprettelsen av det jødiske nasjonalhjemmet ... [og] skal lette jødisk innvandring på passende vilkår og skal oppmuntre, i samarbeid med the Jewish Agency, nevnt i Artikkel 4, til tett bosetting av jøder i landet, inkludert på statlig land og utmark som ikke trengs til offentlige formål. ...”* Det var på dette grunnlaget verden sluttet seg til den sionistiske drømmen om ytterligere å oppmuntre til jødisk innvandring, *aliyah*, til Israel for å skape et jødisk hjemland.

Etter flere tiår med arabisk kamp mot denne folkerettsbestemmelsen og forsøk på å få slutt på jødisk innvandring til Palestina vendte de britiske myndighetene, som forvaltet området, seg til FN for å få vedtatt en kompromissresolusjon. Den 29. november 1947 stemte FNs Hovedforsamling over et forslag om å dele det palestinske mandatområdet i to deler hvor det kunne opprettes en jødisk og en arabisk stat. FN-resolusjon 181[8] (som spesifikt ble nevnt i ovennevnte FN-resolusjon fra 2015) ble vedtatt med 33 stemmer mot 13 stemmer og 10 som avsto.

Den 14. mai 1948 da de britiske myndighetene forlot Palestina, erklærte Israel seg som en uavhengig stat innenfor de grensene som var foreslått og godkjent av FN. [9] En rekke land anerkjente Israel, inkludert USA, Sovjetunionen, Polen, Island, Jugoslavia og Sør-Afrika. De palestinske araberne erklærte for sin del ikke sin egen stat innenfor de FN-foreslåtte grensene.

I stedet invaderte, med godkjenning fra de palestinske araberne, en rekke arabiske land Israel, – i første rekke Jordan, Egypt, Syria og Irak, med styrker også fra Libanon, Saudi Arabia og Jemen. Da de gjorde dette brøt de landene flere folkerettslige bestemmelser vedtatt av FN og nevnt ovenfor. Det er bestemmelser som gjelder *“bruk av makt rettet mot den territoriale integritet eller politiske uavhengighet til en hvilken som helst stat.”*

“Verden anerkjente den tilveksten av land som Israel hadde erobret i sin forsvarskrig mot de arabiske arméer i 1949. Dette landområdet var omstridt og ikke en del av noe uavhengig land eller medlemsstat i FN.”

Da krigen sluttet hadde Israel i tillegg tatt land fra området som opprinnelig av FN var tildelt det som skulle bli en Palestina-arabisk stat. Våpenhvileavtalene mellom Israel og de forskjellige krigførende partene ble inngått i 1949 og inkluderte bestemmelser om at våpenhvilelinjene *ikke* skulle oppfattes som endelige grenser. Egypt tok kontrollen over Gaza-stripen og Jordan tok kontrollen over Judea og Samaria som senere ble annektert som et område kjent som “Vestbredden.” Denne anneksjonen ble aldri anerkjent av FN.

Verden anerkjente den tilveksten av land som Israel hadde erobret i sin forsvarskrig mot de arabiske arméer i 1949. Dette landområdet var omstridt og ikke en del av noe uavhengig land eller medlemsstat i FN.

Israel etter 10. juni 1967

Til tross for våpenhvileavtalene som var ment å sikre freden, kom Egypt og Syria med mange provoserende uttalelser og handlinger som truet Israel tidlig i 1967. Som svar på disse truslene iverksatte Israel et foregripende angrep på Egypt og Syria i juni 1967. På tross av advarsler om å holde seg utenfor konflikten iverksatte Jordan (sammen med Palestina-arabere som hadde fått jordansk statsborgerskap i 1950) et angrep på Israel fra sitt ulovlig okkuperte område på “Vestbredden.” [10]

Enda en gang brøt de arabiske landene folkeretten så vel som våpenhvileavtalene de hadde inngått med Israel. Som i krigen i 1948-49 forsvarte Israel seg på lovlig måte og erobret mer land:

- Gazastripen (som var okkupert av Egypt og ikke en del av noen stat),
- Sinai (en del av Egypt)
- Judea og Samaria som var ulovlig annektert av Jordan og ikke lovlig del av noen stat),
- Golan-høydene fra Syria.

Når Palestina-arabere i dag diskuterer “*okkupasjonen av palestinsk territorium, inkludert Øst-Jerusalem i 1967,*” refererer de til land som *ikke* er, eller som ikke noen gang har vært en del av en palestinsk stat. De omtaler landområder som har vært omstridt gjennom tiår, men som de skulle *ønske* å ha som en palestinsk stat.

Konklusjon

Verden aksepterte tilegnelsen av tilleggsland i 1949. De landområdene som ble ervervet ble ikke “beslaglagt” i en offensiv krig mot et annet land, men var omstridt land som ble inntatt i en forsvarskrig. Vestbredden og Gaza ble på samme måte inntatt i 1967, og legg merke til at hele Gaza ble overlatt til seg selv i 2005.

Palestinerne avsto å godta Resolusjon 181 den 29. november 1947 og har ikke erklært seg som uavhengig stat. Mens Israel så langt bare har annektert den østlige del av Jerusalem som ble delt under krigen i 1948-49, har man latt muligheten stå åpen om hvorvidt man skal dele Judea og Samaria, til tross for at dette området ble ervervet på nøyaktig samme måte som det landet man utvidet Israel med i 1948-49.

“Verden aksepterte tilegnelsen av tilleggsland i 1949. De landområdene som ble ervervet ble ikke “beslaglagt” i en offensiv krig mot et annet land, men var omstridt land som ble inntatt i en forsvarskrig.”

Det er bemerkelsesverdig at land som i dag handler på vegne av Palestina-araberne skulle påberope seg *“det uakseptable i å tilegne seg land ved hjelp av krig,”* når flere av de samme landene i 1948-49 førte en folkerettslig ulovlig krig mot Israel, og verden innrømmet Israel de erobrede landområdene den gang. De arabiske landene gjentok sin ulovlige krig mot Israel i 1967 og forsøker nå å omskrive historien selv om situasjonen er akkurat den samme som i 1948-49.

Verden aksepterte det tilleggslandet Israel tilegnet seg i 1949 og palestinerne innrømmer det når de *bare* refererer til land som har vært “okkupert” siden 1967. Verdenssamfunnet burde anerkjenne Israels annektering av tilleggsland når Israel velger å gjøre det, og slutte med å feilbenevne det omstridte landet som *“palestinsk territorium”* og derved implisere en historie med rettigheter som ikke eksisterer.

Noter:

Kilde: <https://firstonethrough.wordpress.com/2015/11/29/recognition-of-acquiring-disputed-land-in-a-defensive-war/>

[1] www.unwatch.org/un-adopts-6-resolutions-on-israel-0-on-rest-of-world/

[2] <http://tinyurl.com/j9pwxdj>

[3] www.nytimes.com/2015/09/15/world/middleeast/israel-west-bank-violence.html?_r=2

[4] www.fn.no/FN-informasjon/Avtaler/FN-pakten/FN-pakten

[5] www.un-documents.net/a25r2625.htm

[6] http://avalon.law.yale.edu/20th_century/palmanda.asp

[7] www.un-documents.net/charter.htm

[8] <http://tinyurl.com/hs7pylz>

[9] <http://tinyurl.com/n7jv5zp>

[10] www.kinghussein.gov.jo/his_periods3.html

Prof. Gerald Steinberg er leder for organisasjonen NGO Monitor og professor i statsvitenskap ved Bar Ilan University hvor han grunnla et program for konfliktstyring og forhandlinger. Hans forskning inkluderer området internasjonal politikk, diplomatiet i Midtøsten og sikkerhetsspørsmål, menneskerettighetspolitikk og frivillige organisasjoner.

Hvordan frivillige organisasjoner ble et våpen i krigen mot Israel?

Gerald Steinberg

Oversatt for SMA av Per Antonsen

En av de største kontroverser i Israel i dag gjelder den rollen utenlandsfinansierte frivillige organisasjoner spiller når det gjelder å påvirke landets innenrikspolitikk. Som alltid er man nødt til å følge pengene.

Frivillige organisasjoner, NGOer, er veldig “big business” i Israel. Forskjellige NGOer – de fleste tilhører den politiske venstresiden og hevder at de fremmer menneskerettigheter og demokrati – er svært aktive i Knesset, når det gjelder å anlegge rettssaker for Høyesterett hvor man prøver å omgjøre regjeringens politikk, og i forhold til mediene. De mottar hundrevis millioner shekel fra store institusjoner og fremmede myndigheter, – først og fremst europeiske. Mens virksomheten til disse organisasjonene blir kritisert av den politiske høyresiden i Israel, støttes de av store deler av israelske riksmidier. Som følge av dette er den politiske “glorien” som beskytter disse frivillige organisasjonene mot uavhengig granskning særskilt sterk.

Men glorien slo sprekker nylig da det populære israelske fjernsynsprogrammet *Uvda* presenterte en reportasje med skjult kamera fra en lite kjent “fredsgruppe,” som kaller seg *Ta’ayush* og var ledet av aktivisten Ezra Nawi. Opptakene viste Nawi sammen med Nasser Nawaja, en palestiner ansatt i NGOen *B’Tselem*, som konspirerte mot en araber som forhandlet om å selge privat land på Vestbredden til jøder. De forsøkte å lure araberer inn i en felle hvor han ville bli tatt av sikkerhetsstyrkene til de palestinske selvstyremyndighetene. Som Nawi kynisk bemerket i videoopptaket, er det i henhold til palestinsk lov dødsstraff for å selge land til israelere.

Fjernsynsprogrammet skapte store overskrifter og bølgene la seg ikke på flere uker. Nawi ble arrestert på Ben-Gurion flyplass da han forsøkte å flykte fra

landet. Noen dager senere presenterte et oppfølgingsprogram enda mer materiale fra skjulte kamera. Denne gangen viste man Nawi sammen med offisielle representanter for to andre prominente “menneskerettighetsorganisasjoner” – *Breaking the Silence*, BtS, og *Rabbis for Human Rights*, RHR. Begge gruppene ble vist mens de ga penger til Nawi som deretter leverte sjekkene til palestinere, åpenbart for å skulle delta i voldelige demonstrasjoner. RHR påsto at Nawi ble betalt for å skaffe transporttjenester. BtS stemplet alle som var involvert i programmet som “Stasi,” – den notoriske østtyske etterretningsorganisasjonen.

Avsløringen var spesielt eksplosiv fordi Nawi hadde vært en ikonisk helt for den ytterste politiske venstresiden i Israel – en homofil sefardisk fredsaktivist og pasifist som legemliggjorde vestlige myter om orienten. Prominente venstreorienterte som Noam Chomsky og Naomi Klein beskrev ham som “*en av Israels modigste menneskerettsaktivister.*”[1] David Schulman som skriver meget kritiske artikler om Israel i *The New York Review of Books* og tilfeldigvis også er medlem av *Ta’ayush*, viste til Nawi som en israelsk Gandhi.

I 2009 etter at Nawi var blitt dømt for vold under en demonstrasjon, ble han fokus for en internasjonal kampanje som inkluderte et sympatisk portrettintervju i *Time* magazine.[2] Den ekstremt anti-sionistiske organisasjonen *Jewish Voice for Peace* påsto å ha samlet inn 20.000 underskrifter på en begjæring om å få ham løslatt fra fengselet.[3] Men et 37 minutter langt fjernsynsprogram ødela Nawis omdømme.

I en videre sammenheng var tidspunktet for disse fjernsynsprogrammene ødeleggende for hele etablissementet av frivillige organisasjoner i Israel. De kom midt i en intens strid om den rollen israelske NGOer spiller i forhold til den verdensomspennende kampanjen for å demonisere Israel ved å benytte slike uttrykk som “apartheid,” fremveksten av boikottbevegelsen, BDS, og bruken av “lovkrig” for å anklage israelske tjenestemenn for krigsforbrytelser og andre påståtte overtredelser av folkeretten.

Forut for fjernsynsprogrammene til *Uvda* var BtS og dens velgjørere spesielt gjenstand for et voksende mishag blant mange israelere både på høyresiden, i sentrum og sentrum-venstre. Dette skyldes et kraftig hopp i organisasjonens synlighet i mediene som reflekterte gruppens milliondollarbudsjett. BtS

“I en videre sammenheng var tidspunktet for disse fjernsynsprogrammene ødeleggende for hele etablisementet av frivillige organisasjoner i Israel.”

holdt oppvisninger i kirker, på universiteter og nasjonalforsamlinger omkring i verden hvor de fremførte “anonyme vitnesbyrd” som anklaget israelske soldater for systematisk umoral uten å legge frem bekreftende fakta.

Som svar på dette leverte hundrevis av IDF-soldater en anmodning til Forsvarsdepartementet hvor de ba om at aktivister fra BtS måtte hindres i å opptre i militærforlegninger. Samtidig krevde pårørende av terrorofre og falne soldater at utdanningsminister Naftali Bennett skulle forby BtS å forelese for elever i videregående skole. NGOer som B’Tselem ble og kritisert. Også i israelske underholdnings- og satireprogrammer ble BtS og tilsvarende organisasjoner gjenstand for behandling.[4]

Avsløringene i fjernsynsprogrammet *Uvda* forsterket et større stridsspørsmål som angikk det israelske etablisementet av frivillige organisasjoner. Konspirasjon og mord var en rykende revolver som til og med det israelske sentrum-venstre forsto var fullstendig uforenlig med ethvert prinsipp om menneskerettigheter. Etter denne saken har uttrykk som hykleri og dobbeltmoral blitt brukt hyppigere, og ikke bare av kritikere på høyresiden.

Dette tilbakeslaget for de frivillige organisasjonene skjedde ikke for tidlig. Gjennom mange år har NGOer i Israel samlet seg mye makt uten å ha de kontrollmekanismene som en demokratisk prosess vil innebære. Denne makten blir ofte brukt til å opponere mot den politikken som den valgte israelske regjeringen fører, i første rekke gjennom politisk aktivisme utenfor Israel. NGO-aktivister har ofte brukt uttrykk som “apartheid” og har anklaget israelske ledere for krigsforbrytelser, systematiske brudd på folkeretten og undertrykkelse av menneskerettigheter.

Det er viktig å forstå at slike aktiviteter er en del av en mye større internasjonal kampanje mot Israel. Det famøse *NGO Forum* under FNs Verdenskonferanse mot rasisme i Durban i 2001, hvor 1.500 grupper deltok, utarbeidet en

Den venstreorienterte aktivisten Ezra Nawi omgitt av israelske fengelsvakter ankommer rettssalen i Jerusalem 12. januar 2015. Nawi ble arrestert på Ben-Gurion-flyplassen da han forsøkte å forlate landet. Han er anklaget for sammensvergelse for å begå en forbrytelse. (Foto: Yontan Sindel/Flash90)

detaljert strategi for demonisering av Israel basert på anti-apartheid-modellen fra Sør-Afrika. Dette markerte begynnelsen på BDS-bevegelsen og forskjellige “lovkrig”-kampanjer. Selv om de fleste israelske NGOer ikke var til stede under Durban-forumet, ble mange av dem tett involvert i disse anstrengelsene.

Etter hvert som de frivillige organisasjonenes deltakelse i BDS og andre boikottkampanjer ble mer synlig, økte kritikken mot dem i Israel, især etter offentliggjørelsen av den ærekrenkende og nå diskrediterte Goldstone-rapporten om operasjon Cast Lead i 2009. Rapporten var bygget på hundrevis av anklager fra NGOer, inkludert B’Tselem og BtS, hvoriblant flere viste seg å være uverifiserbare eller falske. Disse anklagene som nå hadde fått FNs godkjenningsstempel, ble sitert i forsøk på å arrestere Israels påståtte “krigsforbrytere,” inkludert tidligere utenriksminister Tzipi Livni og et stort antall militære offiserer.

Som svar introduserte politikere på høyresiden av det israelske politiske spektrum lovgivning for å begrense NGOenes evne til å øve innflytelse over israelsk politikk. Informasjon om omfanget av finansiering av disse gruppene ble publisert av min organisasjon *NGO Monitor*, noe som åpenbarte den prosessen hvorved den Europeiske Union og individuelle stater brukte disse NGOene som verktøy for å fremme sin egen politikk.

Gjennom årene har politiske NGOer i Israel samlet seg mye makt uten de kontrollmekanismene som en demokratisk prosess vil innebære. Denne aktiviteten er unik i forholdet mellom demokratiske stater. Dersom Europa på tilsvarende måte søkte å influere amerikansk politikk og samfunn, ville det innebære årlig overføring av milliarder av dollar til amerikanske NGOer med fokus på kontroversielle spørsmål, så som abortsaken, våpenkontroll, rasespørsmål eller innvandring. Selv en liten kampanje i forbindelse med slike spørsmål finansiert av utenlandske myndigheter ville øyeblikkelig tiltrekke seg omfattende amerikansk motstand.

“Hemmeligholdet omkring NGO-finansiering som er uforenlig med offentlighetsnormer i demokratiske samfunn, beskytter en liten gruppe tjenestemenn som bruker israelske NGOer til å fremme europeiske målsettinger.”

Den israelske debatten flammet opp igjen etter Gaza-krigen i 2014 da syklusen med angrep fra NGOer og FN-rapporter mer eller mindre ble gjentatt. Så, i november 2015, utarbeidet EU et “klargjørende notat” til sine retningslinjer for import og anbefalte sine medlemstater å kreve merking av produkter fra de okkuperte territoriene (det vil si Vestbredden, Øst-Jerusalem og Golanhøydene).[5] Denne gesten, kjent som “BDS light,” hadde vært agitert for i mange år av et nettverk av NGOer som er veldig aktive i Brussel.

Et eksempel på dette er en rapport fra 2012 med tittelen *“Å handle bort freden”* som ble sponset av 22 hovedgrupper av NGOer hvorav mange mottar finansiering fra EU og individuelle stater. Som Steven J. Rosen skrev i magasinet *The Tower* i januar 2016 arbeider disse NGOene tett sammen med “det komplekse byråkratiet til EU og medlemstatene hvor de ansatte er kjent under fellesbetegnelsen “eurokratene.”[6] Eurokratene fokuserer på små skrittvisе tiltak heller enn å gå inn for en fullstendig boikott av Israel, noe som har vist seg å gi dem langt større suksess enn deres radikale kolleger.

Disse hendelsene brakte NGO-spørsmålet tilbake til toppen av den israelske dagsorden, og mot slutten av 2015 annonserte justisminister Ayelet Shaked et nytt tiltak primært rettet mot utenlandsk finansiering av NGO-styrte kampanjer. Dersom denne lovgivningen blir vedtatt i overensstemmelse med det offentliggjorte utkastet, vil det kreve at NGOer som mottar mer enn 50 prosent av sine budsjetter fra fremmede myndigheter må opplyse om dette i sine publikasjoner, i brev til myndighetene og i referater fra uttalelser til Knesset.

Justisminister Ayelet Shaked ankommer den ukentlige regjeringskonferansen ved statsminister Benjamin Netanyahus kontor, 3. januar 2016. (Foto: Alex Kolomoisky/Flash90)

Det bør være klart at virkningen av disse tiltakene stort sett vil være symbolsk. I Israel er imidlertid denne symbolikken av største betydning idet den avspeiler viktigheten man tillegger nasjonal suverenitet og selvråderett, noe som står sentralt innen sionistisk ideologi.

Mange israelere ser med avsky på utenlandske, og i særdeleshet europeiske myndigheters anstrengelser for å manipulere israelsk sivilsamfunn og politikk. NGO-aktivister trodde at offentlighet ville føre til stemping av dem som utenlandske agenter og derved begrense deres organisasjoners makt og legitimitet.

Av disse grunner utløste Shaked's initiativ en flodbølge av overskrifter i israelske medier og tallrike hastemøter i Knesset, – noen til støtte for saken og mange i sterk opposisjon. NGO-aktivister og deres allierte angrep Shaked og de som støttet lovforslaget som “McCarthyister” og “fascister” som har til hensikt å ødelegge demokratiet. I lederartikler og offentlige taler sammenliknet NGO-ledere og deres støttespillere lovforslaget med tiltak iverksatt i Tyrkia og Putins Russland.

Justisminister Shaked slo selvfølgelig tilbake. Idet hun tilbakeviste sammenlikningen med Tyrkia og Russland, hevdet hun at lovforslaget var helt i tråd med demokratiske prinsipper. Hun sammenliknet sitt forslag med USAs lov om registrering av utenlandske agenter, FARA, som ble vedtatt av Kongressen i 1938. Formålet med FARA var å fremskaffe informasjon om fremmede makters tiltak for å påvirke Kongressen. Ifølge Shaked er hennes lovforslag *“mindre strengt enn de lovbestemmelsene under FARA som gjelder i USA i forbindelse med tilsvarende aktiviteter.”*[7]

Denne påstanden åpnet opp en ny front, og sammenlikningen ble avvist og fordømt både av NGO-ledere og av en talsmann for det amerikanske Utenriksdepartementet. Deretter, i en høyst uvanlig uttalelse avviste Israels USA-ambassadør sammenlikningen med FARA. Han hevdet at til forskjell fra det israelske lovforslaget som bare omhandler frivillige organisasjoner, *“pålegger amerikansk lov ingen begrensninger, restriksjoner eller åpenhetskrav når det gjelder utenlandsk finansiering av NGOer som opererer i USA, unntagen slike som angår alle amerikanere. ... Derfor skaper amerikansk lov ingen avkjølende effekt på aktivitetene til frivillige organisasjoner som vi er opptatt av når vi gjennomgår forslaget til israelsk NGO-lov.”*

Men Shapiros replikk unngikk det viktigste poenget: I Israel kommer trusselen ikke fra tyske spioner eller sovjetiske agenter, men fra fremmedfinansierte organisasjoner som utnytter terminologien fra menneskerettighetene til å demonisere den jødiske staten. Shaked's sammenlikning med FARA var ikke ment å være liberal, – den ble brukt som en analogi når det gjelder påvirkning fra fremmede stater.

Ambassadør Shapiro hevdet dessuten at til forskjell fra den israelske situasjonen, gjelder FARA amerikanske personer som *“er engasjert i spesifikke aktiviteter etter ordre eller under ledelse eller kontroll av en utenlandsk ledelse.”* Det skulle med andre ord være en forskjell mellom amerikansk og israelsk lov fordi israelske frivillige organisasjoner ikke blir pålagt å handle i overensstemmelse med sine sponserers politikk. Men faktum viser ofte at det er nære forbindelser mellom de israelske NGOenes dagsorden og de politiske målene og interessene til deres sponsorer. Som nevnt ovenfor utfører disse organisasjonene spesifikke tjenester for fremmede myndigheter og gir legitimitet til disse myndighetenes motstand mot den israelske regjeringens politikk. For eksempel blir rapporter skrevet av israelske NGOer finansiert av europeiske myndigheter, jevnlig sitert i politiske erklæringer fra EU når det gjelder statusen til Jerusalem og Vestbredden.[8]

I denne forbindelse er Israels forslag til NGO-lov tilsvarende i ånd og formål med de reglene Representantenes Hus i USA vedtok i fjor og som krever at vitner som gir forklaring i høringer for en komité i egenskap av “ikke-statlig” part, skal gjøre kjent *“beløp og opprinnelsesland for enhver betaling eller kontrakt som har tilknytning til høringens tema og som stammer fra en fremmed myndighet.”*

Direktør Daniel Sokatch i New Israel Fund. (Foto: Hadas Parush/Flash90)

Disse bestemmelsene ble vedtatt etter at avisen *The New York Times* i en artikkel avslørte at land som Qatar og Norge donerte millioner av dollar til amerikanske tenkesmier så som *the Brookings Institution*. Rapportene som disse gruppene produserte ble så benyttet i lobbyvirksomhet til fordel for politikken til deres sponsorer. De nye bestemmelsene hadde klart til hensikt å forhindre fremmede myndigheter fra å øve hemmelig og upassende innflytelse over demokratiske prosesser. Ingen lederartikkel i *Washington Post* har til nå sammenliknet Kongressen med Russlands Putin.

Justisminister Shaked's lovforslag vil også fremme sårt tiltrengt åpenhet når det gjelder israelske frivillige organisasjoner. I de fleste tilfeller er beslutningsprosessen for utenlandske bevilgninger svært hemmelig og det finnes lite, om overhode noe parlamentarisk kontroll eller offentlig debatt hverken i Israel eller i giverlandene. Navnene på de involverte personene, deres ekspertise og faglige kvalifikasjoner, de potensielle interessekonfliktene og andre aspekter ved disse operasjonene er skjult for offentligheten. Likeledes er det som måtte foreligge av evalueringer etter at det bevilgede prosjekt er fullført ikke tilgjengelig, ikke engang når krav om tilgjengelighet er lovfestet. Denne hemmeligholdelsen som ikke er forenlig med normene for offentlighet i demokratiske samfunn, beskytter små grupper av tjenestemenn, slike som EUs Christian Berger som det rapporteres står bak bruken av israelske frivillige organisasjoner for å fremme europeiske mål.[9] [Berger var tidligere EUs stedlige representant i Gaza og Ramallah. O.a[10]]

“Disse bestemmelsene ble vedtatt etter at avisen *The New York Times* i en artikkel avslørte at land som Qatar og Norge donerte millioner av dollar til amerikanske tenkesmier så som the *Brookings Institution*. “

Denne virksomheten har pågått i mange år. Storstilet EU-finansiering av israelske NGOer begynte sent på 1990-tallet og ble løftet frem som ledd i det europeisk-arabiske regionale samarbeidet, Euro-Med, som ble innledet i 1995 under EUs Barcelona-konferanse.[11] De to primære, om enn uuttalte målene for Euro-Med-programmet var 1) å utvikle økonomiske programmer i Nord-Afrika for å hindre utvandring til Europa i stor skala (noe som har vært en total fiasko), og 2) å ta opp konkurransen med USA når det gjelder israelsk-palestinske fredsforhandlinger. For å nå dette målet opprettet EU en finansieringsmekanisme som opprinnelig var kjent som *“Folk til folk”*-programmet og som senere ble til rammeverket *“Partnerskap for fred,”* PFP, med årlige budsjetter på mellom 5 og 10 millioner Euro (45 – 90 millioner kroner). Finansieringen ble gitt til mellom 20 og 40 frivillige organisasjoner.

Hemmelighetskremmeriet bak finansieringen av frivillige organisasjoner, som er uforenlig med normene for offentlighet i forvaltningen i demokratiske samfunn, beskytter en liten gruppe av tjenestemenn som utnytter israelske NGOer for å fremme europeiske politiske mål.

I mange år var alle detaljene om *Folk til folk*-finansiering av NGOer hemmelige, og den eneste informasjonen om dette kom fra et referat som ble lekket fra et møte i 1999 i noe som kalte seg *“Ad hoc utvelgelseskomitéen for prosjekter vedrørende Folk til folk/Sluttstatusspørsmål til støtte for fredsprosessen i Midtøsten, budsjett linje B7-4100, Europakommisjonen, Generaldirektoratet for utenrikssaker.”*[12]

“Blant mange andre formål bevilget komitéen 400.000 euro til den venstreorienterte israelske gruppen Peace Now i den hensikt å påvirke israelske jøder fra Russland til å endre sine politiske oppfatninger.”

Blant mange andre formål bevilget komitéen 400.000 euro til den venstreorienterte israelske gruppen *Peace Now* i den hensikt å påvirke israelske jøder fra Russland til å endre sine politiske oppfatninger. Ytterligere 250.000 euro ble tildelt kampanjen *Four Mothers Movement to Leave Lebanon in Peace*, og tilsvarende til en liten NGO som kalte seg *Komitéen mot riving av hus*, ICAHD.

Formålet med denne bevilgningen var å skape en *“felles israelsk-palestinsk offentlig oppmerksomhetskampanje og konkret aksjon rettet mot den israelske hærens praksis med ekspropriasjon av land og riving av hus på Vestbredden.”* På sine turnéer omkring i verden karakteriserer lederen for ICAHD, Jeff Halper, ofte Israel som en *“apartheidstat.”*[13]

Disse avsløringene ledet ikke til noen handling hverken i Israel eller i Europa og praksisen fortsatte og vokste, fjernt fra offentlig tilsyn eller debatt. I 2004 under et møte i Jerusalem med en delegasjon fra Europaparlamentet, refererte jeg fra det referatet vedrørende *Folk til folk*-finansiering [som ble koordinert av den norske organisasjonen FAFO O.a.]. EUs daværende ambassadør til Israel, Gianne Carlo Chevelard, skvatt opp og forsøkte å blokkere diskusjonen.

På samme tid begynte også et annet EU-organ – *Det europeiske verktøy for demokrati og menneskerettigheter*, EIDHR, å utbetale millioner av euro til israelske og palestinske NGOer, inkludert bevilgninger til grupper som også mottok penger fra *Folk til folk*-midlene. Også her var beslutningsprosessen fullstendig hemmelig,[14] og en helt uforholdsmessig andel av pengene gikk til det politiserte israelske NGO-nettverket.[15] For å rettferdiggjøre mangelen på åpenhet viste tjenestemenn fra EU til “offentlig sikkerhet” uten å legge frem detaljer.

“For å rettferdiggjøre mangelen på åpenhet viste tjenestemenn fra EU til “offentlig sikkerhet” uten å legge frem detaljer.”

Disse og andre EU-mekanismer, så vel som parallelle ordninger i individuelle land, formidlet store pengesummer til israelske frivillige organisasjoner hvis aktiviteter inkluderte boikottbevegelsen BDS, fremme av en “enstatsløsning” hvor Israel ville bli oppløst, kampanjer for “*antinormalisering med Israel*” og blokkering av domstoler med “krigsforbrytersaker.”[16]

Kombinasjonen av den massive europeiske finansieringen av NGOer, den rollen disse gruppene spiller i den politiske krigføringen mot Israel og det hemmeligholdet de er omgitt med, har øket israelsk bekymring og kritikk. Denne utviklingen har forsterket seg med de nyere avsløringene av at EU i 2015 forsynte organisasjonen *Breaking the Silence* med nye 250.000 euro mens et tilsvarende nettverk, *the European Endowment for Democracy*, ga B’Tselem 30.000 euro med det uttrykkelige formål å “*bekjempe anti-demokratiske lover som har til hensikt å kneble opposisjonen.*” Som i tidligere tilfeller har EU og de involverte individuelle regjeringene avslått å drøfte disse israelske bekymringene, noe som har ført til voksende støtte for den foreslåtte NGO-lovgivningen.

Blant de mest prominente motstanderne av NGO-loven er *the New Israel Fund*, NIF, som er en mektig USA-basert finansieringsorganisasjon med et

årlig budsjett på 30 millioner dollar. NIF fremskaffer “såkornpenger” og vedvarende støtte til mange av de organisasjonene det er snakk om. NIF har ingen offisiell posisjon i Israel, er ikke registrert som ideell organisasjon, og derfor ville den foreslåtte loven ikke ha betydning for NIF. Men finansiering fra europeiske myndigheter har en svært viktig forsterkende virkning på NIFs arbeid i Israel som i økende grad er av politisk natur. Grupper som *Breaking the Silence*, *B’Tselem*, *Rabbis for Human Rights*, *the Public Committee Against Torture in Israel* og mange flere inngår i NIFs nettverk og mottar millioner av dollar fra Europa.

På mange måter er NIF en NGO-basert skyggeregjering. Fondet ble opprettet som reaksjon på det israelske valget i 1977 da den høyreorienterte Menachem Begin ble statsminister og gjorde slutt på en epoke med venstreorientert dominans. Gjennom årene har NIF bygget opp et stort nettverk av frivillige organisasjoner i Israel og utrustet dem til å utøve opposisjon mot regjeringens politikk både i og utenfor Israel, inkludert i FN og i utenlandske hovedsteder. To NIF-baserte NGOer har kontorer eller filialer i USA – *Adalah* og *B’Tselem*. Begge lederne for disse USA-kontorene har skrevet artikler som angriper den foreslåtte NGO-loven.

“Blant de mest prominente motstanderne av NGO-loven er the New Israel Fund, NIF, som er en mektig USA-basert finansieringsorganisasjon med et årlig budsjett på 30 millioner dollar.”

Derfor har NIF vært svært aktiv når det gjelder å opponere mot enhver lovgivning som har med NGO-finansiering å gjøre, idet man frykter at dette vil hindre organisasjonens evne til å øve innflytelse på politikk og målsettinger. I 2009 karakteriserte de et lovforslag som krevde at mottakere av finansiering fra utenlandske myndigheter skulle rapportere om dette hver tredje måned som “McCarthyisme” og antidemokratisk. Loven ble vedtatt i 2011, og de

frivillige organisasjonene fortsetter å motta penger uten synlige tegn til skade på det israelske demokrati.[17]

Ledere i NIF spiller en sentral rolle i kampanjen mot justisminister Shaked's lovforslag. Naomi Paiss som leder pr-arbeidet for NIF, skrev en kronikk som ble publisert av *the Jewish Telegraphic Agency* med overskriften: “Foreslått israelsk NGO-lov er et hyklerisk angrep på venstresiden.”[18] Direktør i NIF, Daniel Sokatch, sendte ut en rekke e-poster med angrep på lovforslaget hvor han skrev: “*Hardlinerne som for tiden sitter ved makten i Israel ønsker å bringe*

til taushet eller sette på sidelinjen enhver israeler som utfordrer deres politikk for flere bosettinger og en befestet okkupasjon.”

Direktør Sokatch har vist seg å være særskilt hysterisk når det gjelder dette temaet. Da det brant i kontorene til B’Tselem den 11.januar 2016 skrev Sokatch øyeblikkelig at *“den sannsynlige årsaken synes å være ildspåsettelse”* og reiste en anklage om at *“ultranasjonalistiske grupper ... skaper et klima hvor fryktelige ting kan skje. Myndighetsrepresentanter på høyeste nivå har ikke bare avslått å fordømme dette oppvigleriet, – de har sluttet seg til.”* Brannen skyldtes en elektrisk feil. Etter at organisasjonen Im Tirtzu på ytterste høyrefløy postet en video som karakteriserte ansatte knyttet til NIF som “muldvarper,” gikk NIF til motangrep med en video som på falskt grunnlag fremstilte *Im Tirtzu* som ansvarlig for drapet på statsminister Rabin for tyve år siden.

Den intense retorikken til NIF reflekterer deres ekte bekymring for at myndighetene ved å rette søkelys mot den massive europeiske finansieringen av deres tilknyttede nettverk av frivillige organisasjoner, vil tape anseelse og innflytelse over det israelske politiske sentrum og sentrum-venstre. Ut fra dette perspektiv er risikoen til og med høyere enn spørsmålet om fremmedfinansiering av NGOer. NIF og deres velgjørere tror at NGO-loven vil true en politisk struktur som de har bygget opp gjennom nesten fire tiår.

For Israel er imidlertid risikoen enda høyere. Det som står på spill er Israels rett til å gjenopprette sin nasjonale suverenitet under trusselen om utenlandsk manipulering ved å kreve åpenhet om virksomheten til utenomparlamentariske grupper som driver intense kampanjer mot politikken til landets valgte regjering og ved å motvirke en internasjonal hatkampanje og ærekrenkelse som potensielt truer selve Israels eksistens.

Ironisk nok er det NGOene og deres sponsorer som har gjort denne kontroversen uunngåelig. De står ikke til ansvar for noen andre enn seg selv. De holder sine egne interne saker fullstendig hemmelig på en måte som de ville fordømme dersom den israelske regjeringen gjorde det samme. De henfaller nesten som en refleks til hysterisk og ofte nedsettende retorikk når noen stiller spørsmål ved deres aktiviteter eller ideologi. Slik sett er det voksende sinnet og mistilliten som rettes mot dem helt forståelig.

Sist, men ikke minst viktig er det at den foreslåtte NGO-loven, på tross av påstandene til mange innenfor og utenfor Israel, er fullstendig i

“Ironisk nok er det NGOene og deres sponsorer som har gjort denne kontroversen uunngåelig.”

overensstemmelse med demokratiske normer. Den setter ikke på noen måte begrensninger for disse gruppenes ytrings- eller forsamlingsfrihet. Land som USA og India har tilsvarende lover som overholdes uten strid. Og slike lover er også vedtatt i Israel uten at NGOer og deres aktiviteter er blitt skadelidende. Der er ingen grunn for organisasjoner til å frykte alminnelig åpenhet. Dersom de faktisk støtter demokratiet og et åpent styre, burde de ønske åpenheten velkommen.

NGO-striden vil utvilsomt fortsette ettersom både NGOene og det israelske folk skjerper retorikken og befester sine standpunkter. Synet av Ezra Nawi som konspirerte for å ta livet av en Palestina-araber var et hammerslag mot nettverket av frivillige organisasjoner, men det kan være flere avsløringer på vei og nettverket vil utvilsomt fortsette å kjempe mot sine kritikere. Men debatten bør være basert på fakta og ikke på ville og uverifiserbare anklager om McCarthyisme og undertrykkelse fra myndighetenes side. NGO-loven burde være en berikelse for det israelske demokrati, og de gruppene som hevder å bry seg så mye om akkurat det, burde omfavne den.

Kilder:

Kilde: <http://tinyurl.com/jre75wd>

- [1] www.commondreams.org/views/2009/06/10/ezra-nawi-activist-need
- [2] <http://tinyurl.com/h63e79t>[3] <http://tinyurl.com/h63e79t>
- [4] <http://10tv.nana10.co.il/Article/?ArticleID=1164375>
- [5] www.thetower.org/article/the-eus-israel-problem-goes-far-beyond-labels/
- [6] www.thetower.org/article/the-eus-israel-problem-goes-far-beyond-labels/
- [7] <http://tinyurl.com/jlsqfrt>
- [8] www.ngo-monitor.org/data/images/File/Steinberg-False_Witness_EU.pdf
- [9] www.thetower.org/article/the-eus-israel-problem-goes-far-beyond-labels/
- [10] <http://tinyurl.com/hgfcxxt>
- [11] https://en.wikipedia.org/wiki/Union_for_the_Mediterranean
- [12] www.ngo-monitor.org/data/images/File/EU1999Protocols.pdf
- [13] <http://tinyurl.com/9a5of>
- [14] <http://tinyurl.com/hxrja2a>
- [15] <http://tinyurl.com/yh99oon>
- [16] <http://tinyurl.com/hddjzod>
- [17] www.vl.no/israel-vil-kneble-ytringsfriheten-1.28947
- [18] <http://tinyurl.com/j8ygpww>

FN angrer på å ha “skapt” Israel

Nachshon & Caleb

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Noen politiske analytikere har antydnet at europeerne tenderer til å ha mer negative holdninger til Israel enn amerikanerne fordi de forkaster sin egen kolonialistiske fortid. Kolonilandene Storbritannia, Frankrike, Nederland, Portugal, Spania og Belgias tilbaketrekking fra de koloniene de hadde opprettet for mer enn hundre år siden i land som India, Algerie, Tunisia, Congo, Marokko, var en del av en tilbakeføring av verden til lokal suverenitet. Kolonitiden er blitt fremstilt i et rasistisk lys og er forkastet av dagens mer “pluralistiske” samfunn.

Palestinerne har merket seg denne holdningsendringen og har anlagt et nytt vokabular for å egge opp europeerne ved at man føyer betegnelsen “kolonialistisk” til rasismeanklagen mot Israel.

Fra “sionisme er rasisme” til “kolonialistisk okkupant”

På 1970-tallet ledet formannen for Den palestinske frigjøringsorganisasjonen PLO, Yasser Arafat, verden i et giftig angrep på “sionismen.” I 1975 lyktes Arafat i å få FN til å vedta en fordømmende Resolusjon 3379 som sier at *“sionisme er en form for rasisme og rasediskriminering.”*[1] På et eller annet vis ble verden overbevist om at jødernes nasjonale aspirasjon om å oppnå selvstyre var enestående rasistisk sammenliknet med alle andres nasjonale aspirasjoner.

Det tok seksten år før FN slettet denne anklagen, men giften ble værende i FNs blodårer.

I FN opphørte “Palestina-spørsmålet” å være en territorial konflikt og ble et etisk spørsmål for organisasjonen: Burde verdensorganisasjonen ha gått inn for og stemt i favør av en jødisk stat? Skjedde dette utelukkende på grunn av skyldfølelse overfor Holocaust?

Nåværende fungerende president for de palestinske selvstyremyndighetene, Mahmoud Abbas, fyrer opp under dette spørsmålet overfor det infernoet som råder i FN i dag. Han bruker hele tiden uttrykket “kolonialisme” for å beskrive fremveksten av israelske “bosettinger,” og karakteriserer Israel som et fremmed implantat på arabisk jord. Til noen av sine lyttere forteller han at den onde tilstedeværelsen av israelske jøder begynte på “Vestbredden” i 1967. Til andre forteller han at den jødiske kolonien oversvømte hele Palestina da FN vedtok forslaget om å dele landet i en jødisk og en arabisk stat i 1947.

Som Abbas sa i sin tale til FN den 29. november 2012: *“Israels okkupasjon er i ferd med å bli synonym med et apartheidsystem med kolonialistisk okkupasjon som institusjonaliserer den rasistiske pesten og befester hat og oppvigleri.”*[2]

Det palestinske kjernepunktet var subtilt, men tydelig. Selvstyre (som sionisme) er ikke i seg selv en forbrytelse. Palestina-araberne søker den samme rettigheten også for seg. Imidlertid er israelernes “kolonialistiske okkupasjon” noe eksepsjonelt og er problemets egentlige årsak. Det var ikke nødvendigvis jødernes mål om selvbestemmelse som skapte “rasisme” og “oppvigleri,” men selve *kolonialiseringen*.

På et eller annet vis har europeerne og et økende antall stater omfavnet denne fremstillingen, især den om at Israel *i det hele tatt* var en feil begått av FN.

Internasjonal anger over delingen av Palestina den 29. november, – ikke 4. juni

Hvor tydelig den globale aksepten av disse standpunktene er, kan man finne i den årlige markeringen av dagen for delingsvedtaket 29. november 1947. I 1977 mens læren om at “sionisme er rasisme” ennå var fersk, vedtok FN en annen resolusjon for årlig å minnes delingsvedtaket i FN som den *“internasjonale solidaritetsdagen for det palestinske folk.”*[3]

Vedtaket om å dele det palestinske mandatområdet ble akseptert av jødene og avvist av araberne i 1947. Likevel valgte FN på en overfladisk måte denne datoen for å stå *“solidarisk med det palestinske folk.”* Tilsynelatende ville det se ut som et slemt vedtak å skape en helligdag for et folk nettopp på den dagen det folket foraktet.

Når man imidlertid ser det sammen med resolusjonen om “sionisme er rasisme” fra 1975, blir bildet klarere: FN mente at vedtaket om deling av landet var en feiltakelse. Verdensorganisasjonen konkluderte med at palestinerne hadde rett i påstanden om at FN skapte en rasistisk, anti-arabisk enhet i Palestina.

Fungerende president for Den palestinske selvstyremyndigheten, Mahmoud Abbas, taler til FN 29 november 2012. (Foto: Richard Drew/AP)

Palestinerne gjorde rett i å avvise delingsplanen fra 1947. *Feilen lå helt fra begynnelsen hos FN og ikke hos palestinerne.*

FN valgte ikke 4. eller 10. juni som dato for å stå sammen med palestinerne. Disse datoene i 1967 var begynnelsen og slutten på Seksdagerskrigen da jordanerne (sammen med palestinerne som den gang var innbyggere i Jordan) iverksatte et militært angrep mot Israel og følgelig tapte "Vestbredden" som de ulovlig hadde annektert. Dersom årsaken til palestinerne elendighet hadde vært "israelske bosettinger" på Vestbredden, hadde det vært mer passende å feste minnedagen til disse datoene.

Men FN ønsket å markere sitt eget dårlige vedtak. Mens palestinerne avviste deling i 1947 og gikk til krig i 1948 og 1967, var disse dårlige vedtakene ikke ansett som relevante. FN valgte å fortelle palestinerne at det ikke var deres feil. Problemet deres hadde sitt opphav i vedtak som FN selv gjorde.

I dag, mens FN ikke lenger utad påstår at "sionisme er rasisme," har verdensorganisasjonen tatt opp i seg fremstillingen til Abbas om at FN plantet et kolonialistisk flagg i Palestina. Europeerne og den venstreorienterte pressen gjentar nå Abbas og den iranske lederen Ali Khamenei som påstår at Israel er en fremmed og farlig enhet som på unaturlig vis ble innsatt i Midtøsten, at araberne er det eneste urfolk og at landet selv er dypt rotfestet "arabisk." [4]

Det er på høy tid at Israel aktivt bekjemper denne påstanden om kolonialisering, på samme måte som aktivister fikk bukt med FNs lære om at "sionisme er rasisme" i 1991. Det er på tide å lære verden at *gjenopprettelse* av den jødiske staten, ikke diktat om hvor jøder kan eller ikke kan bo, hverken er kolonialistisk eller rasistisk, men selve essensen i frihet og rettferdighet.

Noter:

Kilde: <http://tinyurl.com/hvw9m7v>

[1] www.un.org/documents/ga/res/30/ares30.htm

[2] <http://tinyurl.com/jguzwx2>

[3] www.un.org/en/events/palestinianday/

[4] www.timesofisrael.com/khamenei-israeli-a-malignant-zionist-tumor/

Daniel Pipes (DanielPipes.org, @DanielPipes) er leder for Middle East Forum

Slutten på et århundre med palestinsk avvisning

Daniel Pipes

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Palestinerne er på feil spor og vil ikke klare å komme seg bort fra dette før verdenssamfunnet krever det av dem.

Omtrent hvert eneste år kommer det nyheter om en voldskampanje inspirert av palestinske politiske og religiøse ledere som sprer de mest fantastiske konspirasjonsteorier (hvor favoritten er at Al-Aqsa-moskéen i Jerusalem trues). Resultatet er et utbrudd av uprovosert vold mot israelere: Rakettangrep fra Gaza, biler brukt som rambukker i selve Israel, steinkasting på Vestbredden og knivangrep på gaten i Jerusalem. Til slutt ebber disse angrepene ut, men bare for å ta til igjen like etterpå.

Riktignok gir disse voldsutbruddene noe til palestinerne: I FN, på universitetsfakulteter, og i gatene i vestlige byer vinner de støtte i kampen mot Israel. Hver voldsrunde ender imidlertid med at palestinerne kommer dårligere ut med hensyn til døde og sårede, ødelagte bygninger og en økonomi i ruiner.

Dessuten er det slik at deres umoralske og barbariske handlinger gjør at opinionen i Israel hardner til, og følgelig reduseres sannsynligheten for innrømmelser og kompromisser. Det forventningsfulle håpet i Israel for to årtier siden om en “fredspartner” og et “nytt Midtøsten”[1] har veket plassen for et fortvilet håp om å bli akseptert. Resultatet av dette er at sikkerhetssgjelder blir plassert overalt, selv i Jerusalem, for å beskytte israelere som i økende grad tror at adskillelse og ikke samarbeid er den rette veien.

Det må være oppmuntrende for palestinerne å se at UNESCO fordømmer[2] Israel for likt og ulikt – slik organisasjonen nettopp gjorde. Men FN-organisasjonens handlinger minner mer om teater enn om praktiske skritt i retning av konfliktløsning.

1. Hajj Amin al-Husseini, ideologen bak den palestinske avvisningen, inspirerer en muslimsk SS-avdeling under 2. verdenskrig.
2. Husseini fortsatte å utøve sterk innflytelse etter 2. verdenskrig. Fra øverste venstre bilde ser vi 1) Husseini med den fremtidige kong Faisal av Saudi Arabia, 2) Ankomsten i Egypt i 1954, og 3) Under Bandung-konferansen i 1955 sammen med Gamal Abdul Nasser, imam Ahmad fra Jemen og Faisal.

Hvor kommer denne vektleggingen av selvødeleggende taktikk fra?

Den kan dateres nærmere et århundre tilbake i tid, til de avgjørende årene 1920-21. I april 1920 skapte den britiske regjeringen – som en gest overfor sionistene – en region som ble kalt “Palestina” og som var ment å skulle bli et “nasjonalt hjem for det jødiske folk”. I mai 192[3] utnevnte den britiske regjeringen Amin al-Husseini (1895 – 1974) til mufti i Jerusalem – en skjebnesvanger beslutning som har hatt ettervirkninger helt til i dag.

Husseini næret en ekstrem fiendtlighet overfor jødene, slik Klaus Gensicke[4] viser i sin viktige undersøkelse fra 2007: *Jerusalems mufti og nazistene*. Husseins “*hat mot jødene kjente ingen barmhjertighet og han grep alltid inn med en særlig iver når han fryktet at noen av jødene kunne unnsnippe tilintetgjørelse.*” For dette formålet innledet han en kompromissløs kampanje med avvisning – hensikten var å eliminere ethvert spor av jødisk nærvær i Palestina – og han benyttet alle slags taktikker for å nå dette avskyelige målet.

Eksempelvis kan han i høy grad bli holdt ansvarlig for den utbredte antisemittismen i Midtøsten gjennom å spre det antisemittiske falskneriet *Sions vises protokoller*,[5] anklagen om blodoffer, og den utbredte fornektelsen av Holocaust i regionen. Andre virkninger av hans handlinger er å ha gjort Jerusalem til det brennpunktet byen fremdeles er. Han har spredt mange av de anti-sionistiske konspirasjonsteoriene som gjennomsyrr Midtøsten, og han var en av de første islamister i nyere tid som oppfordret til jihad.

Han oppmuntret og organiserte uprovosert vold mot britene og jødene, herunder en tre år lang intifada i 1936-39. Deretter arbeidet han sammen

med nazistene, og han bodde i Tyskland i krigsårene 1941-45, noe som var så nyttig at han fikk audiens hos Hitler. Dette var ingen høflighetsvisitt, slik Israels statsminister Benjamin Netanyahu[6] helt korrekt påpekte 20. oktober 2015. Hussein hadde en sentral rolle i utviklingen av *“den endelige løsningen”* som til slutt førte til mordet på 6 millioner jøder.[7]

Hussein underviste sin unge slektning, den fremtidige Yasser Arafat, og Arafat fulgte trofast opp muftiens program de neste 35 årene. Deretter har hans partipamp Mahmoud Abbas videreført arven. Med andre ord – Husseins avvisning av det jødiske dominerer fremdeles den palestinske selvstyremyndigheten. Dessuten tilbrakte Hussein etterkrigsårene i Egypt

hvor han øvet innflytelse på Det muslimske brorskapet. Brorskapets avlegger, Hamas, er også preget av hans avvisningsstrategi. Derfor følger begge de to viktigste palestinske bevegelsene hans morderiske og selvødeleggende metoder.

Bare dersom palestinerne kommer seg ut av skyggen fra Husseins mørke arv, kan de begynne å arbeide sammen med Israel istedenfor å bekjempe det. De kan bygge sin egen

stat, samfunn, økonomi og kultur, og de kan snarere ha en positiv innflytelse enn dagens ødeleggende nihilisme.

Og hvordan kan dette skje? Ved at verden utenfor, symbolisert ved bl.a. UNESCO, slutter med å oppmuntre palestinernes forferdelige atferd og forebygger at Israel går i forsvarsposisjon. Bare dersom palestinerne innser at de ikke vil bli belønnet for sin morderiske atferd vil de stanse sin voldskampanje og forsøke å komme til enighet med den jødiske staten.

Noter:

Kilde: www.meforum.org/5591/palestinian-century-of-rejectionism

[1] www.meforum.org/146/the-new-middle-east

[2] <http://tinyurl.com/go2wsno>

[3] <http://tinyurl.com/zm9v4t4>

[4] <http://tinyurl.com/j3dxsk2>

[5] <http://tinyurl.com/zzt39bt>

[6] <http://tinyurl.com/om3fpgw>

[7] www.meforum.org/5574/schwanitz-husaini

“Palestinere vil ikke avslutte sin voldskampanje før verdenssamfunnet forlanger noe bedre av dem.”

Jonathan D. Halevi er oberst i den israelske hærens reservestyrke og seniorforsker på området Midtøsten og radikal islam ved the Jerusalem Center for Public Affairs.

Talen til Mahmoud Abbas i FN og uroen i Jerusalem

Jonathan D. Halevi

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Lederen for PA (Palestinian Authority) Mahmoud Abbas forsøker å oppnå politiske gevinster gjennom å utmanøvrere sine motstandere og problemer på hjemmefronten, ved å true med politisk kaos – det vil si en intifadalignende konfrontasjon.

30. september 2015 holdt Abbas en tale i FNs generalforsamling, hvor han beskrev de unilaterale skritt han ønsket å ta for å oppnå palestinsk suverenitet i territoriene og Øst-Jerusalem uten å inngå en fredsavtale med Israel.

Abbas fornektet det jødiske folks historiske og religiøse bånd til Israels land og jødernes rett til å be på Tempelhøyden.

Abbas avslørte sin vedvarende støtte til terror. Tusener av palestinske fanger sitter i fengsel i Israel etter å ha blitt dømt for drap på jøder, forsøk på drap eller oppmuntring til drap på jøder. Abbas krevde at Israel skulle sette fri alle palestinske terrorister.

PA glorifiserer handlingene til de palestinske terrorist "fangene", og han fremstiller dem som "nasjonale helter" og gir dem livsvarig finansiell og sosial støtte.

Den 30. september 2015 holdt lederen for den palestinske selvstyremyndigheten en tale i FNs Hovedforsamling, hvor han beskrev de ensidige skritt han ønsker å ta for å oppnå palestinsk suverenitet på Vestbredden og i Øst-Jerusalem uten å måtte inngå en fredsavtale med Israel.^{1[]}

Talen til Abbas avslørte hans grunnleggende holdning som inkluderer uforbeholden støtte til terror, en rasistisk holdning overfor det jødiske folk,

et dypt hat mot Israel og en vilje til å ødelegge landet. Det som følger er hovedpunktene i hans tale.

Han fornekte det jødiske folks historiske og religiøse tilknytning til Israel og jødernes rett til å be på Tempelhøyden

“Palestina er som land preget av hellighet og fred, fødestedet for Jesus som sendebud for kjærlighet og stedet for Muhammeds oppstigning til himmelen”, sa Abbas. Han avsto tydelig, som i sine tidligere taler, fra å nevne at landet er hellig også for det jødiske folk som har en årtusenlang historie i landet.

Abbas påsto også at Israel forsøker “å skape en ny virkelighet [inkludert det å tillate jøder å be på Tempelhøyden].... Den israelske regjeringen akter å iverksette dette programmet og endre situasjonen før og etter 1967, og den begår en alvorlig feil fordi vi ikke er enige i dette, og vårt palestinske folk vil ikke akseptere gjennomføringen av denne planen som krenker følelsene til palestinere og muslimer overalt. ... Den vil endre konflikten fra en politisk konflikt til en religiøs og forårsake kaos i Jerusalem og resten av okkupert palestinsk land!”

Abbas erklærte med dette at palestinerne ikke vil tolerere jødisk religiøs aktivitet på Tempelhøyden.

Israel blir beskyldt for å utgyte blod

Abbas beskyldte Israel for terror, oppmuntring til terror og manglende vilje til å bruke anti-terrorlover. Han sa det slik: *“Ekstremistene... brente en hel palestinsk familie i Kfar Duma på Vestbredden. ... Og dette var ikke den første forbrytelsen. Tidligere hadde de brent og myrdet den palestinske gutten Muhammad Abu Khdeir i Jerusalem, og gutten Muhammad al-Dura i Gaza (september 2000), og tusener før dem ble drept i Gaza og på Vestbredden, og vi husker fremdeles Deir Yassin-massakren (april 1948). Dette er forbrytelser som ingen ble straffet for. Hvor lenge kan Israel fortsette å heve seg over internasjonal lov og være uansvarlig? Hvor lenge?”*

Abbas sa videre dette om saken: *“Vi vil ikke svare med samme mynt mot det israelske hatet og den brutale okkupasjonen. ... Vi ønsker å spre fredens kultur og sameksistens blant våre folk og i regionen. ... Dette kan ikke skje når okkupasjonen og nybyggingen fortsetter med et rasistisk separasjonsgjerde, brenning av mennesker og bonnehus og hjem, dreping av unge mennesker, barn, småbarn, brenning av jordbruksprodukter og arrestasjoner uten siktelse eller rettssak.”*

Til venstre: Mahmoud Abbas taler i FN.

Til høyre: Hamas sin fremste bombemann, Abdullah al-Barghouti, som soner 67 livstidsdommer, mottok som betaling omtrent 250 000 israelske shekel fra den palestinske selvstyremyndigheten.

Her lyver Abbas på det mest skamløse. Selv om jøder har utført terrorangrep, så får disse ingen offisiell støtte i Israel. Tvert imot, lov- og ordensmakten undersøker, reiser tiltale og straffer jøder som blir dømt for slike forbrytelser mot palestinere. Eksempelvis ble de som drepte ungdommen Muhammad Abu Khdeir arrestert, tiltalt og dømt, og de som er mistenkt for drapet på den palestinske familien ved Duma har blitt tatt i administrativ forvaring på grunn av mangel på bevis som kan benyttes i retten.

Støtte til palestinsk terror

Abbas spurte: *“Har ikke tiden kommet til at tusener av palestinske fanger i Israel kan få se frihetens lys og leve sammen med sine familier?”* Her avslørte han sin vedvarende støtte til terror. Tusener av palestinske fanger sitter i israelske fengsler etter å ha blitt dømt for å myrde jøder, oppfordre til drap på dem, eller å forsøke å drepe dem. Noen sendte selvmordsbombere, andre hadde til hensikt å bli selvmordsbombere, men ble stanset i tide. Palestinerne som sitter fengslet i Israel på grunn av tiltale for terror, kommer alle fra de palestinske organisasjonene, og fra grener av Al-Qaida og ISIS. Abbas krever at Israel skal sette fri alle de palestinske terroristene som han mener fortjener friheten.

I sterk kontrast til Israel og jødiske terrorister, glorifiserer den palestinske selvstyremyndigheten handlingene til de palestinske terroristene i fengsel, og fremstiller dem som “nasjonale helter” og gir dem økonomisk og sosial støtte for resten av livet[2] mens de utdanner de yngre til å ta opp kampen.

Abbas hevdet videre at *“den israelske regjeringen har godkjent mange undertrykkende lover som er offisielle regjeringsvedtak, og at det blant de nyeste er ordre om å skyte med skarpt og arrestere og trakassere fredelige palestinske demonstranter. Hvor vil dette føre, og hvorfor er det slik?”*

Også her avslører Abbas sin holdning til terror. “Fredelig” er måten han fremstiller de livsfarlige steinkastingene mot forbipasserende israelske kjøretøy, kastingen av brannbomber mot jødiske hus, knivstikking av jødiske sivile, eller å kjøre over dem med biler. Israel har ikke utstedt noen ordre om å “trakassere” palestinske demonstranter. I stedet har man beordret sikkerhetsstyrkene til å handle i samsvar med de trusler de blir stilt overfor, særlig når det dreier seg om livstruende hendelser.

Tidsplanen for ødeleggelsen av Israel

Abbas sa: *“Mitt folk setter sin lit til landene i denne organisasjonen (FN) slik at de kan vinne sin frihet, uavhengighet og suverenitet, slik at de kan nå sitt mål og sin rett til egen stat akkurat som andre folk i verden. Dessuten er det et ønske om å løse flyktningespørsmålet i samsvar med FN resolusjon 194 og det arabiske fredsinitiativet. Er det for mye?”*

Under den moderate holdningen som Abbas forsøker å innta finner vi en palestinsk leder som reservasjonsløst støtter terror og krever å få iverksette hva palestinerne kaller “retten til å vende tilbake”. Hva palestinerne mener med “rett til å vende tilbake” i henhold til resolusjon 194 og det arabiske fredsinitiativet, er enkelt nok og ble ratifisert som gjeldende lov av det palestinske parlamentet og med Abbas sin godkjenning.

I henhold til 2008-loven om Retten til å vende tilbake for de palestinske flyktningene:[3]

Retten de palestinske flyktningene har til å vende tilbake til sine hjem og eiendom, samtidig som de mottar erstatning for sine lidelser, er en uavhengelig og hellig rett hvor man ikke kan inngå kompromisser, som ikke kan erstattes, revurderes, tolkes på annen måte, eller gjøres til gjenstand for en folkeavstemning.

“Talen til Abbas avslørte hans grunnleggende holdning som inkluderer uforbeholden støtte til terror, en rasistisk holdning overfor det jødiske folk, et dypt hat mot Israel og en vilje til å ødelegge landet. Det som følger er hovedpunktene i hans tale.”

Retten til å vende tilbake er naturlig, personlig, kollektiv, sivil, politisk, overlevert fra far til sønn; den blir ikke gjort ugyldig av tiden som går eller ved å undertegne noen som helst avtale, og den kan ikke bli opphevet eller oppgitt på noen som helst måte.

De palestinske flyktningene skal ikke bli bosatt på ny eller forflyttet som et alternativ til retten til å vende tilbake.

Enhver som forbryter seg mot bestemmelsene i denne loven gjør seg skyldig i forræderi og vil bli gjenstand for alle rettslige og sivile straffer som er foreskrevet for denne forbrytelsen.

Alt som motsier denne loven blir betraktet som dødt og maktesløst, og enhver lovgivning eller avtale som vil ødelegge retten til å vende tilbake eller motsi bestemmelsene i denne loven skal bli ansett som død og maktesløs.

Med andre ord: Selv etter en eventuell israelsk tilbaketrekning til 1967-linjene og etableringen av en fullt ut suveren palestinsk stat, vil konflikten forbli uløst, og Palestina vil kreve at millioner av flyktninger og deres etterkommere skal få vende tilbake til Israel. Det palestinske kravet om "tilbakevending" fører med seg utdrivelse av millioner av jøder fra sine hjem og slutten på staten Israel.

“Med andre ord: Selv etter en eventuell israelsk tilbaketrekning til 1967-linjene og etableringen av en fullt ut suveren palestinsk stat, vil konflikten forbli uløst, og Palestina vil kreve at millioner av flyktninger og deres etterkommere skal få vende tilbake til Israel.”

Kravet om internasjonal beskyttelse

Med Abbas sine egne ord: “Det er uakseptabelt at den nåværende situasjonen fortsetter. ... Vi vil ikke gi vår tilslutning til midlertidige løsninger eller til små og delte statsområder. ... Vi krever et internasjonalt tilsyn som skal overvåke avslutningen på denne okkupasjonen i henhold til de legitime internasjonale resolusjoner. Inntil det skjer krever jeg at FN, generalsekretæren, presidenten i Hovedforsamlingen, sørger for at det kommer en ordning med internasjonal beskyttelse for vårt palestinske folk i samsvar med internasjonal humanitær lovgivning. Vi ber om deres beskyttelse, vi ber om beskyttelse, vi trenger internasjonal beskyttelse, vi kan ikke fortsette i denne situasjonen, og siden angrepene kommer fra alle kanter, ber vi, vi trenger internasjonal beskyttelse.”

Abbas uttrykte ikke sorg eller anger over den økende palestinske terroren mot jødene. Han protesterte ikke mot det undertrykkende styret og Hamas sin terror i det palestinske Gaza, og heller ikke Hamas sitt mål om med vold å kaste ut hans regime fra Vestbredden. Heller ikke nevnte han at det bare er Israels nærvær på Vestbredden som gjør at hans regjering kan fortsette. Abbas sitt styre er begrenset til Vestbredden og er totalt fraværende i Gaza. Under de nåværende omstendigheter er en anmodning om internasjonal beskyttelse faktisk en anmodning om at verdenssamfunnet skal sørge for tilflukt og beskyttelse for palestinske terrororganisasjoner.

Forberedelsene til en fremtidig konfrontasjon med Israel

Abbas understreket videre: *“Den israelske regjeringen insisterer på å arbeide for å ødelegge tostatsløsningen og etablere to regimer. På den ene siden et apartheid-regime som regjeringen for tiden gjennomfører overfor palestinere i den okkuperte staten Palestina, og på den annen side et regime som sørger for storstilte gaver til israelske nybyggere. ...*

Vi kunngjør at vi ikke lenger kan opprettholde disse avtalene og at Israel må bære det fulle ansvaret som okkupasjonsmakt. Den nåværende situasjonen kan ikke fortsette og det palestinske sentralrådets resolusjoner fra mars er klare og forpliktende. ...

Staten Palestina innenfor grensene fra 4. juni 1967, med hovedstad i Øst-Jerusalem, er en stat som er okkupert. ... Den nåværende situasjon kan ikke fortsette, og vi vil begynne på fredelig og lovlig vis med å iverksette anerkjennelsen av denne staten slik at den palestinske selvstyremyndigheten kan sørge for en overgang for det palestinske folk fra okkupasjon til uavhengighet. Alternativt må Israel bære ansvaret for okkupasjonen, – det fulle ansvar.”

Abbas som åpent trues av Hamas som ser på ham og hans medsammensvorne som illegitime ledere som fortjener å bli kastet på historiens skraphaug, forsøker å oppnå politiske gevinster ved å utmanøvrere sine opponenter og problemer på den hjemlige arena. Og han truer med fall ut i politisk kaos – noe som er en intifadalignende konfrontasjon.

Noter:

Kilde: <http://tinyurl.com/z6al9e7>

[1] Abbas speech, www.wafa.ps/arabic/index.php?action=detail&id=205539

English: <http://tinyurl.com/jzq6zm8>

[2] Israel Broadcasting Authority news: www.iba.org.il/bet/?entity=1121619&type=1

[3] <http://tinyurl.com/jm5vmzw>

Itamar Marcus

Nan Jacques Zilberdik

Itamar Marcus, grunnlegger og direktør for Palestinian Media Watch, er en av de fremste kjennere av palestinsk ideologi og politikk. Marcus ble 1999 utnevnt av den israelske regjeringen som representant for Israel i forhandlingene med de palestinske selvstyremyndighetene i forbindelse med urolighetene.

Nan Jacques Zilberdik er analytiker ved Palestinian Media Watch og har arbeidet ved forskningsinstituttet siden 2008..

“– Blodet fra en død terrorist er rent”

Itamar Marcus og Nan Jacques Zilberdik

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

En artikkel i den offisielle avisen til den palestinske selvstyremyndigheten beskrev blodet til en død terrorist i romantiske og poetiske vendinger, ja, som noe palestinerne setter pris på. Slik heter det:

“(Palestinere) insisterte på å inhalere duften av blodet som fremdeles dekket bakken og i vannet som langsomt ble farget rødt av det. De dannet en sirkel og resiterte en sura fra koranen – Al-Fatiha – for martyrens sjel.” (Fra avisen Al-Hayat Al-Jadida, 15. oktober 2015)

Avisens beskrivelse av den nesten tilbedelseslignende holdningen til martyrens blod, speiler ideologien til de palestinske selvstyremyndighetene. Her fremstilles det som et ideal å dø som martyr.[1] Som det er dokumentert av organisasjonen Palestinian Media Watch,[2] er det vanlig hos Fatah[3] og selvstyremyndighetene[4] å glorifisere martyrdøden.

Tanken om at martyrens blod dufter godt er noe som finnes i islam. En Hadith (uttaleser og handlinger som blir tillagt islams profet Muhammed) lærer om martyrens blod på oppstandelsens dag: *“Dets farge er som safran, og duften som moskus.”* (Sunan Abi Dawud 2541, bok 15, Hadith 65)

Selvstyremyndighetene har gjentatt idéen om at martyrens blod er rent og velluktende. I løpet av selvstyremyndighetenes terrorkampanje i årene 2000 – 2005 (Den annen intifada), sendte myndighetenes offisielle TV-kanal hundrevis av ganger en video som var rettet mot barn og som fremstilte martyrdøden som et ideal. Her ble følgende strofe gjentatt: *“Hvor søt er ikke duften av martyrene.”*[5]

Det er også bemerkelsesverdig at artikkelen i nevnte avis ga en forvridd fremstilling av hva som skjedde under terrorangrepet. Artikkelen fortalte om terroristens død, men unnlot å nevne uttalelsen fra israelsk politi om at terroristen Basel Sidr hadde forsøkt å dolke israelske politimenn. I stedet påsto man at de israelske soldatene som skjøt og drepte Sidr var i godt humør: *“Bevæpnede soldater smiler etter å ha gitt uttrykk for sitt raseri og sendt kuler i kroppen til den 20 år gamle martyren (Shahid) Basel Sidr ... ved Damaskusporten som begynte å gråte blod for martyrene som en etter en faller ved portene til Al-Aqsa-moskéen og Jerusalems byporter.”*

“Avstanden mellom kulen og døden var kort. Basel falt etter at en av vaktene skjøt to kuler mot ham. Deretter var det flere soldater, som nok ventet på æresmedaljer etter å ha gjennomhullet kroppen med kuler, som skjøt ham. ... Menn fra Israels sikkerhetstjeneste spredte seg omkring på området før resten av teamene kom for å dokumentere skytingen, og martyrens kropp ble tatt bort i en plastsekk. Soldatene fortsatte å smile etterpå.”

Også en annen artikkel demoniserte israelerne og gjentok påstanden om at israelske ledere *“mobiliserer, verver og bevæpner sine folk, og oppmuntrer dem til å sløse med vårt blod og begår kaldblodige mord”*, og man påstår at hele den israelske regjeringen oppfordrer til drap:

“Alle i den israelske høyreregjeringen oppfordrer til drap, vårt blod er på deres tenner, og alle palestinere er kalt for å beskytte seg selv mot angrep som er planlagt for å ødelegge den hellige by for å dra nytte av den nåværende arabiske svakhet.” (Al-Hayat Al-Jadida, 15. oktober 2015)

Her følger som eksempel på palestinsk agitasjon i noen utdrag fra de to artiklene:

Overskrift: *“I Jerusalem – Damaskusporten gråter av smerte, israelske soldater smiler og martyrene faller en etter en!”*

“Israelske soldater utstyrt med våpen smiler etter å ha gitt uttrykk for sitt raseri ved å sende kuler i kroppen til den 20 år gamle martyren (Shahid) Basel Sidr, ved plassen til Nablusporten, eller det som kalles Damaskusporten. Porten begynte å gråte blod for martyrene som faller en etter en ved portene til Al-Aqsa moskéen og Jerusalems byporter, og hvor israelske soldater og nybyggere gjør som det passer dem.

Klokken var omkring 16.20.

Veien fra Damaskusporten til Gamlebyen ble delt opp ved sjekkpunktene knyttet til okkupasjonen. Ved hvert sjekkpunkt er det en gruppe på minst fire menn, utstyrt med våpen, med fingeren på avtrekkeren, og deres øyne viser at de venter på et bytte eller en mistenkelig bevegelse. To kuler brøt denne forsiktige roen og gjorde slutt på en faretruende ro. Etterpå var det et kuleregn som garanterte at dødsstedene igjen oppstod, i en by hvor døden har blitt en hverdagslig ting. Basel løp ned trappene i Damaskusporten, kledd i militæruniform mens han holdt en kniv. Foran ham var det to sikkerhetsvakter, en bak ham, og midt på plassen en nybygger med en annen bevæpnet sikkerhetsvakt. Noen få meter fra porten stod en gruppe soldater.

Avstanden mellom kulen og døden var kort. Basel falt etter at en av vaktene skjøt to kuler mot ham. Deretter var det flere soldater, som ventet æresmedaljer etter å ha gjennomhullet kroppen med kuler, som skjøt ham. ...

Soldatene løp nedover Al-Wadgaten og tilstøtende gater og lukket portene til gamlebyen. Menn fra Israels sikkerhetstjeneste spredte seg omkring på området før resten av gruppene kom for å dokumentere drapet. Martyrens kropp ble lagt i en plastsekk og soldatene fortsatte å smile etter dette også.

Noen av arbeiderne fra Jerusalems okkupasjonsstyre ventet ved Damaskusporten, på den indre siden av den lukkede porten, før de fikk tillatelse til å komme ut med vann og rengjøringsutstyr. Og der, ved det historiske teateret foran Damaskusporten, vasket de bort rent blod. Etterpå åpnet soldatene portene.

Men de opprørske palestinske innbyggerne i Jerusalem insisterte på å inhalere duften av martyrens blod, og en av mødrene ropte sint til soldatene. Hennes sønn som stod ved hennes side, forsøkte å berolige henne, men smerten og raseriet fikk dem til å forbanne soldatene. Innbyggerne i Jerusalem, som ventet på å inhalere duften av blodet som fremdeles var på bakken og i vannet som langsomt ble farget rødt av blodet, dannet en sirkel og resiterte suraen Al-Fatiha for martyrens sjel.” (Avisen Al-Hayat Al-Jadida, 15. oktober 2015)

Utdrag fra en kronikk av Hafez al-Barghouti, fast spaltist for den offisielle palestinske avisen:

“I motsetning til de bestialske uttalelsene fra Israels ledere som mobiliserer, verver

“En artikkel i den offisielle avisen til den palestinske selvstyremyndigheten beskrev blodet til en død terrorist i romantiske og poetiske vendinger.”

og bevæpner sine folk og oppmuntrer dem til å la vårt blod flyte og begå kaldblodige drap, har president Abbas talt til oss med de vise ordene til en som ser hva vi ikke ser, siden okkupasjonen vil ha oss til å bli innenfor dens foretrukne rammer – de blodige rammene – og tvinger oss til å bære følgene av okkupasjonens provokasjoner og umenneskelige handlinger mot vårt folk i Jerusalem og våre hellige steder.

Alle i den israelske høyreregjeringen oppfordrer til drap, vårt blod er på deres lepper, og alle palestinere er kalt for å beskytte seg selv mot angrep som er planlagt for å ødelegge den hellige by for å dra nytte av den nåværende arabiske svakhet. Det er mulig at presidentens understrekning av å gå imot enhver forandring av situasjonen for Al-Aqsa-moskéen, gjør det klart at det som den israelske regjeringen forsøker seg på, vil mislykkes fordi vårt folk er fast bestemt på å forsvare sine hellige steder selv om andre svikter oss.” (Al-Hayat Al-Jadida, 15. oktober 2015)

Det fullstendige Hadith-sitatet som nevner martyrens blod lyder slik:

“Budbringeren fra Allah sa: Hvis noen kjemper for Allahs sak så lenge som tiden mellom to melkinger av en hunkamel, er han sikret paradiset. Hvis noen oppriktig ber Allah om å bli drept og så dør eller blir drept, vil han bli en martyr. Ibn al-Musaffa tilføyde dette: Hvis noen blir såret for Allahs skyld, eller lider urett, vil det komme tilbake på oppstandelsens dag så rikholdig som mulig, med safranfarge og med duften av moskus. Hvis noen pådrar seg sår mens han kjemper for Allahs sak, vil han få martyrens merke.” (Sunan Abi Dawud 2541, Bok 15, Hadith 65)

Kilder:

Kilde: http://palwatch.org/main.aspx?fi=157&doc_id=15951

[1] <http://palwatch.org/main.aspx?fi=559>

[2] www.palwatch.org/

[3] http://palwatch.org/main.aspx?fi=157&doc_id=15948

[4] http://palwatch.org/main.aspx?fi=157&doc_id=15869

[5] Video: http://palwatch.org/main.aspx?fi=111&fld_id=111&doc_id=1180

Den pågående intifada mot alle

Nachshon & Caleb

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Skuddene, knivstikkingen og bilangrepene i Israel høsten 2015 har fått mange medieeksperter og politikere til å undre seg over om den tredje intifada har begynt. Denne palestinske intifada er like mye rettet mot deres egne ledere som den er rettet mot Israel. Får man ikke med seg dette poenget, betyr det å gå glipp av kjernesakene og løsningene som partene står overfor.

Den første intifada mot Israel (1987 – 1993)

Den første intifada som begynte i 1987, ble lansert av palestinske arabere som var sinte på grunn av manglende fremskritt i arbeidet med å skape en palestinsk stat. De mangeårige angrepene drepte tusenvis av mennesker, og det ikke bare i angrep mellom palestinere og israelere. Det er anslått at tusen arabere som ble mistenkt for å samarbeide med Israel ble drept av palestinske arabere.

Den første intifada fortsatte inntil Oslo-forhandlingene i 1993 som satte opp en timeplan for en fremforhandlet avtale mellom partene. Det var første gang Israels regjering og Den palestinske frigjøringsorganisasjonen (PLO) formelt anerkjente hverandre. I motsetning til den allment utbredte misforståelsen, forutsatte avtalen ikke etablering av en palestinsk stat. Avtalen ble utformet slik at man skulle få en overgang til palestinsk selvstyre innen fem år.

Overgangsperioden (1993 – 2000)

Mellom 1993 og 2000 forsøkte lederne i Israel og de palestinske araberne å komme frem til en fredsavtale og ordne alle nøkkelspørsmål som omfattet grenseavklaringer, sikkerhet og status for “retten til å vende tilbake” for palestinske flyktninger og deres etterkommere. I løpet av denne tiden var

det fremdeles hundrevis av angrep[2] mot israelere, og hvor nesten 100 israelere ble drept. Mens omverdenen kan ha trodd at den første intifada var avsluttet med Oslo forhandlingene, var det annerledes for israelerne – mord og ødeleggelse opphørte aldri.

Den annen intifada (september 2000 – september 2014): Den kompromissløse intifada

Den annen intifada brøt ut i september 2000 da det ble klart at palestinerne ikke ville få alt de hadde krevd: – et nytt land basert på de områder som var kontrollert av Egypt og Jordan og som ble tatt av Israel i 1967, med den østlige delen av Jerusalem som deres hovedstad og en rett til å vende tilbake til Israel for alle palestinske flyktninger og deres etterkommere.

Intifada 2A: Arafats krig (2000-2005)

Siden han var misfornøyd med vilkårene som han forhandlet frem med Israels statsminister Ehud Barak og med hjelp av den amerikanske presidenten Bill Clinton, lanserte Yasser Arafat (1929 – 2004) en flerårig krig mot israelerne. Bomber sprengte busser og pizzarestauranter i luften. Araberne skjøt mot biler og skoler. Tusener av israelere – de fleste av dem sivile – ble myrdet av palestinerne, og tusener av palestinske arabere ble drept i forsøkene på å få slutt på intifadaen.

Overgangsperioden (november 2004 – 2008)

- Den første bølgen av den annen intifada sluttet da flere viktige ting skjedde:
- Yasser Arafat døde i november 2004
- Israel fullførte i store trekk byggingen av en sikkerhetsbarriere for å hindre palestinsk-arabiske angripere fra å komme inn i Israel fra Vestbredden.
- Israel trakk seg tilbake fra Gazastripen (2005).
- Palestinske velgere gjennomførte presidentvalg og stemte for Fatahs kandidat Mahmoud Abbas i 2005.
- I 2006 gjennomførte palestinerne parlamentsvalg og stemte for Hamas, et mer radikalt parti som oppfordret til ødeleggelse av Israel, og som blir betraktet som en terroristorganisasjon av mange land, herunder USA og Israel.

Terrorangrep i synagogen ved nabolaget Har Nof i Jerusalem, November 2014
(Bilde: Israel Government Press Office)

- I 2007 kjempet Fatah og Hamas bitre kamper mot hverandre og Hamas drev Fatah ut av Gaza og grep makten der.
- Med Hamas sin maktovertagelse i Gaza iverksatte Israel en sjøblokade (og senere en landblokade) for å hindre at Hamas skulle få tak i våpen.

Intifada 2B: Den delte intifada (2008 – 2014)

I 2007 var de palestinske araberne dypt splittet mellom Hamas som kontrollerte Gaza, og Fatah som styrte på Vestbredden. Hvert parti hadde ulike mål og håndterte på ulike måter konflikten med Israel.

Hamas sin voldelige ødeleggelseskrig: Hamas ønsket ikke en tostatsløsning og forsøkte en fullstendig ødeleggelse av Israel gjennom væpnet konflikt. Når de kjempet fra et område i Gaza og brukte raketter (i motsetning til gateangrep), liknet kampen Hamas førte mer på en krig. Pressen refererte i 2008, 2012 og 2014 til kampene som adskilte kriger mellom Gaza/Hamas (ikke palestinere generelt) og Israel. Israel refererte til sine defensive operasjoner som “Operation Cast Lead,” “Operation Pillar of Defense” og “Operation Protective Edge.” Disse tre “krigene” var en fortsettelse av Hamas sin kamp for å ødelegge Israel, noe som er beskrevet klart i vedtektene til Hamas fra 1988.[3]

Abbas sine politiske krav: På Vestbredden oppvartet Mahmoud Abbas og verden hverandre. Ved at Abbas holdt de palestinske massene utenfor Hamas sine massive angrep mot israelere, fremstilte han seg selv som moderat. Til gjengjeld forsikret mange land Abbas om at han gjennom diplomatiske midler ville få innfridd alle sine krav som han ikke nådde frem med i fredsforhandlingene i 2000. Den amerikanske president Obama beroliget Abbas med at Israels største allierte (USA) ville presse Israel til å gi innrømmelser overfor palestinske krav.

Obama presset på for en frysning av nye bosettinger i 2009.[4] I 2011 sa han at grensene ville bli *“basert på grensene fra 1967”*[5] med gjensidig anerkjennelse. Han fjernet alle Israel-vennlige uttalelser fra demokratenes politiske program i 2012,[6] noe som også gjaldt formuleringen om at det ikke ville bli noen *“tilbakevendingsrett”* til Israel for palestinske flyktninger. Han sa til og med i 2014 at jøder som flyttet inn i eksisterende hjem som de lovlig hadde kjøpt i den østlige delen av Jerusalem, var en provokasjon.[7]

På lignende vis oppmuntret verden Abbas. De tok opp Palestina som medlem i UNESCO i 2011, og mange land begynte å anerkjenne Palestina som en stat, selv om det gjensto forhandlinger med Israel om grenser og sikkerhet. Abbas sitt fremstøt på den politiske arena for å sikre alle sine krav så ut til å vinne frem.

Palestinernes intifada mot alle (Oktober 2014 -)

Den “tredje intifada” begynte ved avslutningen av “Operation Protective Edge” med noen få hendelser. Den lignet tidligere intifadaer fordi angrepene skjedde mellom palestinske arabere og israelske jøder i gatene, men måten dette artet seg på var helt ulik tidligere intifadaer. Mens den første intifada var Palestina-mot-Israel og den andre var palestinske ledere mot Israel, er den tredje intifadaen palestinere-mot-alle.

Starten på intifadaen mot alle: Presidenten for den palestinske selvstyremyndigheten, Mahmoud Abbas, holdt araberne på Vestbredden utenfor Hamas sin ødeleggeskrig ved å love at palestinerne ville få innfridd de kravene som de ikke lyktes med gjennom diplomatiet i 2000. Men palestinerne hadde bare vunnet tomme seire ved anerkjennelse i UNESCO, og var ikke kommet ett skritt nærmere en egen stat. Høsten 2014 nærmet flere forhold seg kokepunktet:

- **Sinne over ødeleggelsen av Gaza.** Mer enn 2000 palestinere ble drept sommeren 2014, og angrepene mot Israel førte ikke til noe som helst.
- **Sinne over ikke å få delta i kampene.** Vestbredden holdt seg i hovedsak utenfor konflikten, selv om det var mange som støttet Hamas sin krig mot Israel.
- **Sinne rettet mot jødisk støtte for Tempelhøyden.** I oktober 2014 fortsatte rabbi Yehudah Glick å argumentere for jøders rett til å be på sitt helligste sted. Radikale islamister skjøt Glick flere ganger, men han overlevde angrepet. Angriperne ble drept og Abbas lovpriste dem som “martyrer”.
- **Sinne over å bli utestengt fra Tempelhøyden.** Som svar på attentatet mot Glick, stengte Israel Tempelhøyden for alle besøkende. Det opprørte araberne enda mer både å bli utestengt fra deres tredje helligste sted, og den sterke følelsen av at Israel hadde kontrollen over Tempelhøyden.
- **Sinne over ikke å komme nærmere en statsdannelse.** For alle de løftene Abbas hadde kommet med om at verden ville tvinge Israel til å gi etter for alle palestinske krav, så det ut til at året 2014 – som ble kalt “Det internasjonale året for solidaritet med det palestinske folk”[8] – skulle ende opp i ingenting. Abbas kunne ikke engang få Netanyahu til å løslate alle de fangene de hadde ventet skulle bli løslatt.
- **Sinne mot den palestinske ledelsen.** Både Fatah og Hamas mislyktes med å oppnå positive resultater for palestinerne. De ble sett på som korrupte av det store flertallet av palestinere, og de to partiene kunne ikke en gang bli enige om å samle seg til én styrende myndighet. Uansett synsvinkel var begge de palestinske ledelsene en fiasko. Det var ingen planer om nye valg selv om de palestinske araberne ikke hadde hatt valg siden 2006.
- **Sinne mot de arabiske statene.** I Egypt overtok general Abdel Fattah el-Sisi makten i 2013, men det var i 2014 at Egypt begynte å stenge grensen mellom Gaza og Egypt. Dette kvalte økonomien i Gaza (og tilførselen av våpen). Utenlandske støttespillere som Qatar som lovet penger for å gjenoppbygge Gaza, var forhindret fra å gjøre det på grunn av juridiske problemer.

- **Sinne mot USA.** Mens den amerikanske presidenten og hans utenriksminister var effektive når det gjaldt å presse Israel, ble begrensningene synlige da de ikke lyktes med å få Israel til å løslate den fjerde gruppen av fanger i 2014.[9] Hvordan skulle så USA kunne tvinge Israel til å imøtekomme alle de øvrige store kravene?
- **Sinne mot dem selv.** Verden strømmet ut i gatene sommeren 2014, i hovedsak for å fordømme Israel for krigen mot Gaza. Men EGL-araberne (arabere som bor øst for den grønne linjen) forholdt seg relativt rolige. De så globale protester, mens de selv ikke protesterte. De var vitne til at palestinske arabere kjempet og døde i Gaza, men de kjempet ikke selv.
- **Sinne mot verden.** Til tross for all ventingen og alle løftene fra USA og verden om å presse Israel til å imøtekomme de palestinske kravene, ble det klart at en slik fremgangsmåte ikke ville gi alt palestinerne ønsket. Palestinerne forsto at verden ikke kunne tvinge sine krav på Israel.

Starten på angrepene: Mens det var Hamas som sto bak bortføringen og drapet på tre israelske tenåringer i Judea i juni 2014, begynte de ensomme ulvene som EGL-palestinerne utgjorde, i oktober å angripe israelske sivile i gatene og synagogene.

- Bilangrep rammet folk i Jerusalem (oktober 2014)[10]
- Mahmoud Abbas oppfordret palestinerne til å forsvare Al Aqsa (oktober) [11]
- Et mislykket attentat mot Yehuda Glick (oktober)[12]
- Bilangrep og knivstikkinger i Gush Etzion (november)[13]
- Arabere knivstakk og drepte jødiske bedende i en synagoge i Jerusalems bydel Har Nof (i november)[14]
- Diverse andre angrep og oppfordringer til en “bil-intifada”.[15]

Intifadaen med et sinne rettet mot alle var i gang.

Men for å forstå poenget i den nåværende bølge av angrep fra høsten 2015, er det nødvendig å innse at slutten på den palestinske selvstyremyndigheten nærmer seg.

2015 – sammenbruddet for den palestinske selvstyremyndigheten og Oslo-avtalene.

Som beskrevet ovenfor har Abbas vært upopulær siden 2006. Han forblir en nikkedukke i det ellevte året av sin fireårs valgperiode. Han er gammel – 80 år i mars. Og den gamle, ineffektive og upopulære Abbas er bare en del av historien. Hele den palestinske selvstyremyndigheten er i ferd med å bryte sammen.

1. Forestående bankerott for den palestinske selvstyremyndigheten.

Selvstyremyndigheten var aldri særskilt godt finansiert. Den hadde hatt flere tilbakeslag selv før den nåværende krisen. Det dreier seg om omfattende korrupsjon og tyveri som lederskapet har gjort seg skyldig i, og en avhengighet av Israel i innsamlingen av skatter på vegne av selvstyremyndigheten. I 2015 oppstod det nye problemer:

“Det dreier seg om omfattende korrupsjon og tyveri som lederskapet har gjort seg skyldig i.”

- I februar 2015 tapte selvstyremyndigheten en rettssak i USA, som var anlagt av Shurat HaDin[16] på vegne av amerikanere som var drept i den annen intifada. Retten tilkjente ofrene for terrorismen en erstatning på 655,5 millioner dollar.[17] Dommen kunne ha betydd slutten på selvstyremyndigheten, og den amerikanske utenriksministeren kom derfor selvstyremyndigheten til unnsetning i august[18] og fikk den til å sette av bare 10 millioner dollar mens saken ble anket videre i rettssystemet. Saken ventes avsluttet i mars 2016, og selvstyremyndigheten vil sannsynligvis tape og erklære seg konkurs.
 - I juni 2014 da det syntes mulig med en samlingsregjering mellom Fatah og Hamas, truet den amerikanske kongressen med å holde tilbake finansieringen av selvstyremyndigheten siden Hamas er kategorisert som en terrororganisasjon. Obama valgte å overstyre kongressen.[19] Gazakrigen i 2014 startet like etterpå slik at det har tatt tid å realisere en palestinsk samlingsregjering. Men trusselen om at amerikanerne vil kutte finansieringen henger over selvstyremyndigheten.
2. **Finansiering av Hamas.** Mens selvstyremyndigheten befinner seg på randen av konkurs og Hamas er uten midler eller infrastruktur, hendte det noe i juli 2015 som kan endre spillets regler. Verdensmaktene ble enige om at Iran skulle få utvikle et begrenset atomprogram og friga opp

til 150 milliarder dollar fra frosne konti. Det var ingen begrensninger på hvordan Iran kunne bruke pengene, og landet har ikke lagt skjul på sitt ønske om å fjerne Israel fra kartet. Iran har hatt et langvarig samarbeid med Hizbollah i Libanon, og frigivingen av disse pengene kunne bli til stor nytte for Hamas – særlig dersom verden demper den israelske blokaden av Gaza.

3. **Farvel Obama – godnatt Ban Ki-Moon.** Den beste sjansen Abbas hadde til å få Israel med på de palestinske kravene i 2000, var gjennom FN og USA. Både president Barack Obama og FNs generalsekretær Ban Ki-Moon var kraftfulle talsmenn for den palestinske saken. Hver av dem var insisterende i sine råd overfor Israel og forsøkte å tvinge landet til å godta de palestinske vilkårene. Selv om deres retorikk var kraftfull, førte ikke den hardhendte tilnærmingen til Israel til at løftene til palestinerne ble oppfylt. Ban Ki-Moons periode i FN utløper i desember 2016 og Barack Obamas periode utløper januar 2017. Det er vanskelig å forestille seg at en ny amerikansk president eller generalsekretær i FN vil være så anti-israelsk som partene som arbeidet for Abbas.

Abbas inntok talerstolen i FN i september 2015 og sa i virkeligheten at Oslo-avtalen er død. Han visste at han var ferdig og at palestinerne var ferdig med ham. Han kunne ikke forestille seg at en selvstyremyndighet som sto overfor konkurs, mens Hamas fikk midler fra Iran, ville kunne opprettholde hans stråmann-posisjon videre fremover. Han lot det være åpent om avgående ledere som Obama og Ki-Moon kunne redde ham, men han visste at hans spill i grunnen var slutt.

Begynnelsen på intifadaen mot alle.

Palestinerne feirer slutten på selvstyremyndigheten. I tillegg til at den var korrupt, betraktet de selvstyremyndigheten som et verktøy for den israelske regjeringen for å undertrykke vold.[20] EGL-araberne ble ikke med på den delte intifada på grunn av selvstyremyndigheten, og det var ingen ære i dette. Med avslutningen på selvstyremyndigheten kunne de ta opp sin del av den delte intifada og kanskje da med penger og våpen fra Iran.

Med tiden vil de kanskje til og med ha en støttespiller med atomvåpen for å sette styrke bak kravene.

Nå bevæpner palestinerne seg selv med oppmuntringer på sosiale media som Facebook og Twitter. De deler videoer om hvordan man stikker med kniv[21]

og angriper israelere, og viser utdrag av videoer med israelere som angriper arabere. De tar til gatene bevæpnet med kniver, steiner og molotovcocktails over hele Israel, Judea og Samaria, på jakt etter jøder å angripe.

Mens sinnet har grepet alle, er angrepene begrenset til å omfatte jøder. Når den palestinske selvstyremyndigheten sannsynligvis kollapse og avtalen med Iran enten bryter sammen eller blir iverksatt, vil angrepene sannsynligvis utvides til andre grupper andre steder.

Løsningen:

Tempelhøyden/Al Aqsa. Verden er nå opptatt av sikkerheten på Tempelhøyden. Selv om jødernes rettigheter på Tempelhøyden av mange ble sett på som et påskudd for å starte den annen intifada, er mange også ivrige etter å roe ned situasjonen. Et smalt fokus på jødiske rettigheter og adgang er bare en liten del av et større bilde.

Gjøre slutt på provokasjoner. Verdens ledere har oppfordret partene til å avstå fra provokasjoner, selv om de knapt vil kritisere Mahmoud Abbas sine oppfordringer til jihad. Selv om slike oppfordringer er på sin plass, tilslører de også årsaken til sinnet. Palestinerne har fordoblet sin daglige bruk av sosiale media de siste 18 månedene, viser undersøkelser. De venter ikke på at Abbas eller nyhetsbyrået Ma'an skal fortelle dem hva som er nytt eller hvordan man skal drepe.

Kompromiss. Kjernespørsmålet kan bare bli besvart dersom verdenssamfunnet meget klart gjør det tydelig at palestinerne må inngå kompromisser. De kan ikke få alt de håper på, og heller ikke vil de kunne få alt på ethvert område de er opptatt av.

Obama trodde at de tradisjonelle måtene å støtte Israel på ikke fremmet freden, og derfor forkastet han disse og brukte sin presidenttid til å kritisere Israel. Men et Israel som føler seg truet og usikkert – til tross for Obamas samarbeid om sikkerhet – vil ikke være i stand til å inngå en avtale med palestinske arabere.

En hindring som har vært enda større enn Obama-administrasjonen, er FN som har støttet alle palestinske posisjoner og oppmuntret dem til å tro at det ikke er nødvendig å gå på akkord med sine ønsker. Det er en fatal feil.

FN må gjøre det helt klart at veien frem til to stater ikke bare kan bero på krav i forhandlinger, men på kompromiss.

En ny palestinsk stat kan ikke bygge på våpenhvilelinjene fra 1967. Hele Øst-Jerusalem kan ikke være hovedstad i en slik stat. Fem millioner flyktninger og deres etterkommere kan ikke flytte til Israel. FN må slutte å stimulere slike fantasier.

Det første og enkleste skrittet mot en endelig løsning mellom partene, er å løse opp i det flyktningerotet som FN representerer. FN burde gjøre følgende klart:

- Mens FN vil fortsette å yte støtte til 5 millioner flyktninger og deres etterkommere i nær fremtid, er de eneste som skulle ha rett til å vende tilbake til Israel på grunnlag av “en rett til å returnere” slik den er definert i FN-resolusjon 194, de egentlige flyktninger.[22] Det vil være opp til Israel å tillate flere enn disse å slå seg ned i landet.
- Enhver flyktning som vender tilbake til Israel må forholde seg til uttrykket i Resolusjon 194 som fastslår at de må være villige til “å leve i fred med sine naboer,” og følge Israels retningslinjer og godkjenne at Israel er en jødisk stat.

Hvis FN og USA virkelig bryr seg om å unngå en tredje intifada og løse den israelsk-palestinsk-arabiske konflikten, må de se lenger enn til detaljer som dreier seg om provokasjoner og bevege seg til det større bildet ved offentlig å fastslå at araberne må inngå kompromisser for å løse konflikten. Til dags dato har Obama og Ban Ki-Moon oppmuntret til de samme urealistiske palestinske forventninger, og med det har de vekket sinnet til palestinerne fordi de ikke klarer å nå dette urealistiske målet.

Den annen intifada var rettet mot Israel fordi landet ikke imøtekom alle palestinske krav, og den tredje intifada mot alle handler om at verden ikke har lyktes med å sette makt bak de kravene. Nå er tiden inne for en ærlig samtale – offentlig – om disse kravene for å unngå videre blodsutgytelse og for å få slutt på konflikten.

Noter

Kilde: <http://tinyurl.com/zsqbcmw>

[1] www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/187581#.VsoBd_nhAuW

[2] www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Terrorism/victims.html#1993

- [3] http://avalon.law.yale.edu/20th_century/hamas.asp
- [4] www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2009/05/28/AR2009052803771.html
- [5] www.cnn.com/2011/POLITICS/05/19/obama.israel.palestinians/
- [6] <https://firstonethrough.wordpress.com/2014/07/24/the-democratic-slide-on-israel/>
- [7] <http://tinyurl.com/hrzbme8>
- [8] www.timesofisrael.com/full-text-of-abbas-speech-to-un/
- [9] www.jpost.com/Diplomacy-and-Politics/Israel-cancels-fourth-prisoner-release-347471
- [10] https://en.wikipedia.org/wiki/October_2014_Jerusalem_vehicular_attack
- [11] www.palwatch.org/main.aspx?fi=157&doc_id=12915
- [12] www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4585927,00.html
- [13] https://en.wikipedia.org/wiki/2014_Alon_Shvut_stabbing_attack
- [14] www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/187581
- [15] www.frontpagemag.com/fpm/245070/car-intifada-joseph-klein
- [16] <http://israelawcenter.org/>
- [17] www.newsweek.com/us-jury-finds-palestinian-organizations-lia-terrorism-case-308804
- [18] www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4694280,00.html
- [19] <http://tinyurl.com/ma8fv2z>
- [20] <http://jffp.com/?p=76288>
- [21] www.timesofisrael.com/videos-teach-would-be-palestinian-attackers-how-to-stab/
- [22] www.unrwa.org/content/resolution-194

Din Elektrikar

5430 Bremnes

Vårt telefonnr.: 53 42 21 00

E-post: firmapost@los-elektro.no

Web: www.los-elektro.no

Efraim Inbar er professor i statsvitenskap ved Bar-Ilan University. Han er også direktør for the Begin-Sadat Center for Strategic Studies.

Roten til anti-israelske holdninger

Efraim Inbar

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Israel blir demonisert og hengt ut av medier og internasjonale organisasjoner. Israel anklages for overdreven bruk av makt til tross for landets store anstrengelser for å minimere utilsiktet skade, mens massakrene til Assad-regimet eller de voldsomme skadene som følger av saudiarabiske angrep i Jemen knapt nevnes. EU besluttet å merke produkter fra israelske bosettinger som ligger øst for “Den grønne linjen,” men reiser ingen tilsvarende krav for produkter fra Nord-Kypros som er okkupert av Tyrkia, eller fra Tibet som er okkupert av Kina, eller fra Vest-Sahara som er okkupert av Marokko. Israel, som er en demokratisk stat, blir anklaget for å bryte menneskerettigheter, mens FN overser bruddene på menneskerettigheter hos mange av sine medlemmer.

Årsakene til at den jødiske staten er mislikt er mange, og ofte forsterker de hverandre.

For det første er der et teologisk grunnlag for hatet mot jødene og Israel. For de to største religionene, kristendommen og islam, som omfatter grovt sett halvparten av jordens befolkning, er jødene problematiske. Teologiske betraktninger har i disse religionene skapt århundrer med antisemittisme, – deres kulturer er gjennomsyret av antisemittiske motiver.

Gudsmord er et viktig motiv i den kristne tradisjon. Imidlertid har den standhaftige jøden gjennom tidene konsekvent avvist de kristne villkårene for frelse. På samme måte var islam bevisst jødene avvisning av profeten Muhammad. Mens jødene som bokens folk ikke er ansett som hedninger, er de likevel fremdeles nedgradert til status som dhimmi-treller, – som annenklassens borgere.

Vi observerer forsøk innenfor kristenheten på å endre det interne forholdet til jødene. Det gjenstår imidlertid å se hvor vellykkede de blir. I kontrast til dette har svært få religiøse ledere blant muslimene engasjert seg i tilsvarende aktivitet. Dessuten har fremveksten av radikal islam også hardnet holdningene mot jødene blant muslimene, især hos araberne.

For det annet er Israels unike historie ikke alltid lett å akseptere. Israel reflekterer en enestående reise for et gammelt folk ut i diaspora og tilbake til deres hjemland. Etter 2000 år vendte jødene tilbake og gjenopprettet sin stat. Oppstillingen av Israels sionistiske historie opp mot palestinernes er ikke alltid overbevisende. Ofte må sionister forklare at en stor del av araberne i Palestina er kommet dit i det 19. og 20. århundret. Dessuten har de fleste i verden glemt at araberne i Palestina har forkastet alle kompromissforslagene og at forsøk på sameksistens ble møtt med tøylesløs vold.

Rettferdiggjørelse av historien om Israel trenger forkunnskap samtidig som mange ikke bryr seg om historiske detaljer. Sionismen er svært forskjellig fra annalene til nasjonale bevegelser andre steder. Jøder er i dag involvert i en tragisk kamp med en befolkning som av mange blir sett på som undertrykte urfolk.

Deler av den vestlige verden viser faktisk en skyldfølelse for sin kolonialistiske fortid, noe som blir projisert på den arabisk-israelske konflikten. Opprettelsen av Israel blir betraktet gjennom en kolonialistisk prisme som sier at vestlige makter har implantert en jødisk stat i Midtøsten for å styrke sin kontroll over denne regionen. Den muslimske verden har i stor grad omfavnet denne oppfatningen som forsterker dens religiøse fiendskap mot den jødiske staten. Israel blir av araberne sett på som en nasjon av moderne korsfarere som er dømt til å gå til grunne.

For det tredje er vi, spesielt i Vesten, vitne til fremveksten av utbredte post-nasjonalistiske holdninger som er kritiske til nasjonale særstandpunkter. Unge europeere for eksempel, tar opp i seg transnasjonal identitet. De anser seg ofte som europeere snarere enn å tilhøre en spesiell nasjon. Slik ny transnasjonal identitet blir oppmuntret av spredningen av det flerkulturelle etos. Multikulturalisme tilslører særskilte nasjonale identiteter.

I kontrast til dette er Israel et nasjonalistisk fenomen selv om nasjonalismen i visse kretser, spesielt på den politiske venstresiden, er blitt mer mistenkelig.

**“Vi observerer
forsøk innenfor
kristenheten på å
endre det interne
forholdet til
jødene.”**

“Uheldigvis må vi erkjenne at hatet mot Israel finnes overalt akkurat slik fiendskapet mot jøder alltid har vært et utbredt historisk fenomen.”

Nasjonalisme blir ofte sett på som sjåvinistisk og trangsynt konservativ. Dessuten er det noen som reduserer jødedommen til bare å være et religiøst fenomen og fornekte legitimiteten til jødisk nasjonal manifestasjon.

For det fjerde har den radikale venstresiden som tradisjonelt har vært fiendtlig til sionismen i mange land blitt mer innflytelsesrik. Vi ser et slikt skifte i de sosialistiske partiene i Europa. For eksempel står den nye lederen for det britiske partiet Labour, Jeremy Corbyn, langt ute på venstresiden, og han er selvfølgelig anti-israelsk. USAs president Obama tilhører venstrefløyen i Det demokratiske parti og har vært mer kritisk til Israels politikk enn andre i det amerikanske politiske liv.

For det femte ser vi en forsterkning av den rød-grønne alliansen. Dens viktigste bindemiddel er anti-amerikanisme. De liker ikke hva USA står for, og ettersom Israel blir ansett for å være en sterk alliert med USA, liker de heller ikke Israel. Den rød-grønne alliansen er i dag blitt en sterkere politisk kraft spesielt i Europa hvor stadig større muslimske minoriteter befinner seg.

For det sjette er minnet om Holocaust blant ikke-jøder i ferd med å komme på avstand. Følelsen av sympati med jødisk lidelse er svakere i dag og klarer ikke å oppveie dypt rotfestede kulturelle anti-jødiske tilbøyeligheter. Uheldigvis blir slike følelser noen ganger erstattet med en pervertert sympati for palestinerne som fremstilles som ofre for israelsk atferd av nazistisk type. Dessuten har palestinerne utnyttet dette gjennom systematisk propaganda for å kultivere oppfattelsen og omfavnelsen av sin egen offerstatus.

For det syvende er en del av fiendskapen mot Israel resultatet av aktivitetene til villedete jøder. Vi hører ofte kritikere si: *“Jeg har lest dette argumentet i avisen Haaretz.”* Vi har slike organisasjoner som *“Jøder for rettferdighet i Palestina”* og *“Jøder for Jesus.”* I USA støtter lobbyistene til den jødiske organisasjonen *J-Street* anti-israelske kampanjer.

Uheldigvis må vi erkjenne at hatet mot Israel finnes overalt akkurat slik fiendskapet mot jøder alltid har vært et utbredt historisk fenomen. Israelsk politikk kan neppe endre denne ubehagelige situasjonen. Selv om man kjemper i motbakke, bør ikke Israels diplomati vike tilbake for sin oppgave å fremstille Israel som et moralsk fyrtårn i den mørke tidsalder som har kommet over Midtøsten.

Kilde: <http://isgap.org/flashpoint/the-roots-of-anti-israel-attitudes/>

DRØBAK BYGGSERVICE AS

Alt i tømrerarbeider og våtrom

Velkommen til Drøbak Byggservice as!

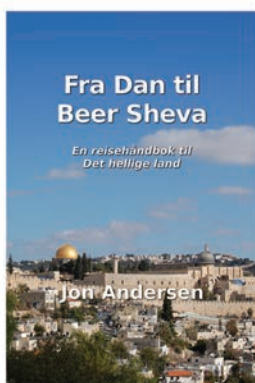
Vi holder til i Ullerudbakken 44 i Drøbak, og vi er mest kjent som et solid lokalt byggefirma innen tømrerarbeider og våtrom.

Kontakt:

Eivind Roaldsøy

Tlf: 906 97 008

E-post: dbs@tele2.no

Fra Dan til Beer Sheva

En reisehåndbok til Det hellige land

Dette er boka for den som tror at han har sett «alt» i Israel, eller som bare vil lære seg mer om landet!

Med 200 fargebilder tar forfatteren deg med på en reise til nasjonalparker, museer, kirker, synagoger, naturreservater, fascinerende byer og landsbyer, taubaner, dyreparker og selvfølgelig noen av Israels beste strender.

Du kan lese mer om boka på

www.israelbok.com

Ambassadør Alan Baker som er direktør for the Institute for Contemporary Affairs ved the Jerusalem Center for Public Affairs, deltok i forhandlingene med palestinerne og i utarbeidelsen av Oslo-avtalene, så vel som avtaler og fredstraktatene med Egypt, Jordan og Libanon. Han har vært juridisk rådgiver og visedepartementsråd i Israels utenriksdepartement og Israels ambassadør til Canada.

Frankrikes uforsiktige ultimatum til Israel: Juridisk defekt og politisk uklokt

Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den 28. januar 2016 offentliggjorde Frankrikes utenriksminister, Laurent Fabius, en uttalelse etter et møte med formannen for den palestinske selvstyremyndigheten, Mahmoud Abbas, hvor han tok til orde for en ganske merkelig og ominøs advarsel og trussel rettet utelukkende mot Israel: Dersom de tiltakene som umiddelbart organiseres av Frankrike for å få slutt på den fastlåste situasjonen i fredssamtalene mellom israelere og palestinere ender uten resultat, har Frankrike til hensikt å *“leve opp til vårt ansvar som permanent medlem av FNs Sikkerhetsråd og anerkjenne en palestinsk stat.”*[1]

Dette originale, ensidige og langt fra vennlige ultimatum reiser enkelte relevante juridiske og diplomatiske spørsmål vedrørende Frankrikes mulighet og stilling både i forhold til den israelsk-arabiske fredsprosessen og når det gjelder Frankrikes “ansvar” som permanent medlem av FNs Sikkerhetsråd.

Som ledende medlem av EU er Frankrike part til EUs underskrift som vitne på den israelsk-palestinske interimsavtalen av 1995 vedrørende Vestbredden og Gazastripen.[2] Denne avtalen utgjør den internasjonalt anerkjente ryggraden til den israelsk-palestinske fredsprosessen.

Frankrike undergraver de Oslo-avtalene landet sto som vitne til

Forpliktelsen som er nedfelt i dette dokumentet, – å forhandle om endelig status for territoriene så vel som øvrige sentrale spørsmål så som Jerusalem, grenser, bosettinger og flyktninger, er alvorlige palestinske og israelske forpliktelser som Frankrike sammen med sine EU-partnere, så vel som USA, Russland, Egypt, Jordan og Norge er forpliktet til å etterleve etter å ha satt sine signaturer på avtalene i egenskap av vitner.

“Frankrike undergraver også de forskjellige gjensidige forpliktelsene som ble inngått mellom det palestinske lederskap og Israel.”

På samme måte ga FNs Hovedforsamling i sin resolusjon A/50/21 av 4. desember 1995, støttet av Frankrike, uttrykk for full støtte til Oslo-avtalenes fredsforhandlingsprosess.[3]

I sin egenskap både som signert vitne til avtalen så vel som permanent medlem av FNs Sikkerhetsråd påhviler det Frankrike som stemte for FN-resolusjonen som godkjente avtalen og forhandlingsprosessen, en plikt til ikke å forsøke å undergrave den samme avtalen og forhandlingsprosessen, og heller ikke å foregripe konklusjoner på spørsmål som fremdeles er åpne og som det skal forhandles om.

Frankrike foregriper konklusjoner på spørsmål som det er meningen å forhandle om

Ved å true med ensidig og vilkårlig å ville anerkjenne en palestinsk stat forhåndskonkluderer Frankrike klart spørsmålet om permanent status for territoriet som, slik det fremgår av avtalen, er et forhandlingsspørsmål som det gjenstår å løse. I lys av dette kan ikke og bør ikke Frankrike og dets europeiske kolleger gjøre noe som undergraver den palestinske forpliktelsen som fremgår av de avsluttende bestemmelsene i avtalen, ifølge hvilke ingen skritt vil bli tatt for å *“endre status quo på Vestbredden eller Gazastripen i påvente av utkommet av forhandlingene om permanent status.”*[4]

Ved å handle unilateralt med å organisere en *“internasjonal konferanse for partene og deres amerikanske, europeiske og arabiske hovedpartnere, for spesielt å ivareta og realisere tostatsløsningen,”* forsøker Frankrike både å forbigå og undergrave en forhandlingsprosess som FN har bedt om i flere resolusjoner siden 1967, hvorav alle var støttet og godkjent av Frankrike.

Frankrike undergraver også de forskjellige gjensidige forpliktelsene som ble inngått mellom det palestinske lederskap og Israel, inkludert et brev fra Yasser Arafat til Yitzhak Rabin datert 9. september 1993 hvor Arafat erklærte at

“alle utestående spørsmål vedrørende permanent status vil bli løst gjennom forhandlinger.”[5]

Ved å engasjere seg i en parallell, ikke-avtalt prosess med det erklærte mål å påføre den ene siden – Israel – resultatet av en internasjonal konferanse, handler Frankrike faktisk *ultra vires* – “utenfor sine fullmakter” – i forhold til alle aksepterte normer og prinsipper for konfliktløsning.

Fordi alle de spørsmål som det er inngått avtale om mellom Israel og palestinerne, inkludert grenser mellom dem, Jerusalem, bosettinger, flyktninger, sikkerhet og samarbeid så vel som territoriets permanente status, krever gjensidige forhandlinger, kan ikke Frankrike bedra seg selv og det internasjonale samfunn til å tro at disse spørsmål kan påføres partene vilkårlig av en hvilken som helst konferanse eller internasjonal regional organisasjon.

Dersom Frankrike skulle mislykkes i sine anstrengelser for å “*sette tostatsløsningen ut i livet*” gjennom å fremsette sitt ultimatum og trussel om å anerkjenne en palestinsk stat unilateralt, går Frankrike i realiteten til det skritt å tildele den palestinske parten det privilegium ikke å behøve å engasjere seg i *bona fide* forhandlinger med Israel, idet man vet at Frankrike i alle fall vil gi palestinerne det de forlanger.

Som sådan fremstår denne erklæringen fra Frankrikes utenriksminister som selve antitesen til det som forventes av et respektert og ansvarlig medlem av Sikkerhetsrådet som forutsettes å “*leve opp til sitt ansvar som permanent medlem av Sikkerhetsrådet.*”

På bakgrunn av disse betraktningene oppfordres Frankrike til å revurdere dette ukloke, uansvarlige og skadelige standpunktet.

Noter:

Kilde: <http://tinyurl.com/zjtrac2>

[1] <http://tinyurl.com/gmwg8z5> / <http://tinyurl.com/zn9h9oh>

[2] <http://tinyurl.com/q3tk6j>

[3] www.jewishvirtuallibrary.org/jsourc/UN/unga50_21.html

[4] <http://tinyurl.com/q3tk6j>

[5] <http://tinyurl.com/zt4nnvl>

Ben Cohen er redaktør for The Tower Magazine og Director of Partnership Programs ved The Israel Project. Benjamin Kerstein er viseredaktør av The Tower Magazine.

Et palestinsk sluttspill?

Ben Cohen og Benjamin Kerstein

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Presidenten for den palestinske selvstyremyndigheten og hans opptreden i FNs Hovedforsamling førte til mye opphetning av debatten, men liten avklaring. Derfor gjenstår dette spørsmålet: Nøyaktig hva ønsker Mahmoud Abbas å oppnå? Og utsetter han i denne prosessen palestinerne for de mørkeste kreftene i Midtøsten?

I løpet av de siste førti årene er det ingen andre folk som har nytt godt av en slik status som palestinerne har i FN. Mens saken til dusinvis av statsløse folkegrupper og forfulgte minoriteter er blitt ignorert, rasjonalisert bort og til og med bragt til taushet av verdenssamfunnet, har palestinerne nytt godt av nøyaktig det motsatte. De har sin egen FN-organisasjon, UNRWA, som er skapt for å ta hånd om flyktningene fra 1948 og deres langt tallrikere etterkommere. De har en avdeling for palestinske rettigheter som organiserer konferanser og propagandaarrangementer over hele verden. De drar nytte av et menneskerettighetsråd som utsteder fordømmelser mot Israel. De har støtte i FNs Hovedforsamling som inkluderer flere stater, blant dem åpenbart Iran, som ville gledet seg over å se Israel for alltid utelukket fra nasjonenes fellesskap.

“Palestina” er ennå ikke et fullt FN-medlem. For tiden er landet kjent som “et ikke-medlemsland med observatørstatus”. Men palestinske ledere blir behandlet som statsledere ved den årlige Hovedforsamlingen til FN i New York. Dette privilegiet ble som kjent gitt til den avdøde PLO-lederen Yasser Arafat i november 1974, da han med dramatisk effekt gikk opp på talerstolen med et tomt våpenhylster i beltet.

“I dag har jeg kommet mens jeg bærer en olivengren og en frihetskjempers gevær,” fortalte han delegatene ved slutten av sin tale. “La ikke olivengrenen falle fra min hånd. Jeg gjentar: La ikke olivengrenen falle fra min hånd.”

“Mens saken til dusinvis av statsløse folkegrupper og forfulgte minoriteter er blitt ignorert, rasjonalisert bort og til og med bragt til taushet av verdenssamfunnet, har palestinerne nytt godt av nøyaktig det motsatte.”

Siden da har palestinske ledere regelmessig vært til stede i Hovedforsamlingen og ved andre viktige FN-arrangementer. Hver gang hevder de å bære en olivengren. Og hver gang vever de et nett av svik i håp om at verden vil rette et gevær mot Israels hode.

Talen til den palestinske presidenten Mahmoud Abbas i Hovedforsamlingen 30. september 2015 var helt i tråd med denne tradisjonen.

En dag før denne talen skrev Abbas en artikkel for Huffington Post hvor den grå og tunge byråkraten forsøkte å lyde som en kraftfull geriljaleder. *“I 1948 ble vi kastet ut fra de stedene hvor vi var født og som hadde tilhørt våre forfedre; våre hjem og vår arv ble ødelagt,”* tordnet han mens han bakvasket den jødiske stats tilblivelse som et kolonialt eksempel på etnisk rensning.

Abbas fulgte opp sin hatefulle retorikk da det palestinske nasjonalflagget for første gang ble heist utenfor FNs hovedkvarter. Han kunngjorde at han ikke lenger ville delta i bilaterale forhandlinger med Israel – som han kalte en “okkupasjonsmakt” som krenker “enhver fundamental menneskerettighet for det palestinske folk”.

Selv om talen ble holdt i en tone som kunne virke søvndyssende, var Abbas sin tale et mesterstykke i falskhet og æreskrenkelser. Fra hans mer grove løgner og vrengebilder siterer vi:

“Så lenge Israel nekter å forholde seg til de avtaler som de har signert sammen med oss... og så lenge Israel nekter å avslutte bosettingsaktivitetene og å sette fri den fjerde gruppen av palestinske fanger slik vi har blitt enige om, gir de oss ikke noe annet valg enn å insistere på at vi ikke lenger vil være de eneste som holder seg til inngåtte avtaler, mens Israel fortsetter å bryte dem.”

Israel og palestinerne har aldri blitt enige om noen som helst form for frysing av bosettingene. Den “fjerde gruppen” av palestinske fanger ble ikke satt fri fordi Abbas valgte, slik *The New Republic* formulerte det, å “stanse” fredssamtalene som da fant sted. Dette gjorde han ved ensidig å slutte seg til en rekke internasjonale organisasjoner uten forutgående konsultasjoner.

Dette var et direkte brudd med Oslo-avtalen som helt klart fastslo at *“ingen av partene skal initiere eller ta skritt som vil endre statusen for Vestbredden ... i påvente av utfallet av de endelige sluttstatusforhandlingene.”* Det var med andre ord Abbas som brøt med tidligere avtaler, ikke Israel.

Israel har foretatt *“gjentatte, systematiske inntrengninger i Al-Aqsa-moskéen for å fremtvinge en ny virkelighet,”* hevdet han.

Israel har ikke på noen som helst måte forandret eller forsøkt å forandre status quo på Tempelhøyden, kjent som *Har Ha-Bayit* for jødene og *Haram Ash-Sharif* for muslimene. Da han talte til FNs Hovedforsamling, dagen etter Abbas, gjorde den israelske statsminister Benjamin Netanyahu følgende klart: *“President Abbas, du må slutte med å spre løgner om Israels påståtte hensikter på Tempelhøyden.”* Israel er helt og fullt opptatt av å opprettholde status quo der. Det president Abbas burde ha snakket om, er handlingene til de militante islamistene som smugler eksplosiver inn i Al-Aqsa-moskéen og forsøker å hindre at jødiske og kristne besøkende kan komme til dette stedet.

Ja, faktisk er det slik at all volden på stedet ble startet av palestinere, og mange av dem driver vanligvis med trakassering av ikke-muslimske besøkende på Tempelhøyden og angriper israelske sikkerhetsstyrker.

“Vi svarer ikke på den israelske okkupasjonens hat og brutalitet med samme mynt. I stedet arbeider vi for å spre vår fredskultur og sameksistens mellom våre folk og i vår region,” sier Abbas.

Den moderne palestinske nasjonalbevegelsen var, fra dens begynnelse, en terroristbevegelse som hadde som mål å utslette Israel som en suveren jødisk stat med “hat og brutalitet”. Tusener av israelere og ikke-israelere er blitt drept i skyteepisoder, selvmordsangrep, flykapringer og talløse andre krigsforbrytelser og inhuman handling. Selv om Abbas sier at han har forkastet bruken av vold, egger han til provokasjoner mot Israel og det jødiske folk. Angrep som blir utført av Fatah-tilknyttede terroristfraksjoner omfatter det kaldblodige mordet (1. oktober 2015) på et ungt ektepar mens deres barn så på under kjøring på Vestbredden. Flere andre fraksjoner av den palestinske nasjonale frigjøringsbevegelsen er like opptatt av vold, og den islamistiske Hamas-bevegelsen – som kom til makten i Gaza i 2007 – forfekter helt åpent folkemord i sin holdning til den jødiske staten.

“Selv om talen ble holdt i en tone som kunne virke søvndyssende, var Abbas sin tale et mesterstykke i falskhet og æreskrenkelser.”

“Den israelske regjeringen insisterer på å fortsette sin forpurring av tostatsløsningen og på bruken av to ulike regimer på bakken, – et apartheidregime som for tiden blir innført på territoriet til den palestinske staten,” sier Abbas.

**“Muren blir bredt
anerkjent som en svært
vellykket metode
i bekjempelsen av
terrorisme, og har spart
tusener av liv.”**

To israelske statsministere, Ehud Barak og Ehud Olmert, tilbød palestinerne fredsvilkår som ville ha resultert i en tostatsløsning basert på 1967-linjene. Begge ble avvist, først av Yasser Arafat, og deretter av Abbas. Det finnes ikke noe “apartheidregime” som er påtvunget “en palestinsk stat”. For det første finnes det ingen palestinsk stat. For det andre var den sørafrikanske apartheid et lovfestet hierarkisk styringssystem som var basert på hudfarge alene.

Ingenting av dette har blitt innført på Vestbredden.

“Hvordan kan en nasjon som gjør krav på å være en bastion for demokratiet, akseptere at det finnes grupper som er på jakt etter bytte?” spør Abbas.

Israel aksepterer ikke noe slikt. Disse “byttegruppene” består av jødiske fanatikere som helt korrekt er blitt klassifisert som terrorister av statsminister Benjamin Netanyahu, forsvarsminister Moshe Ya’alon og israelere fra hele det politiske sentrum. I den siste tiden har sikkerhetsstyrkene fått utvidete fullmakter for å bekjempe antatte provokatører, noe som inkluderer administrativ bestemmelse om forvaring i lengre tid. Dette brukes også mot arabiske terrorister.

“Er ikke tiden kommet for å rive ned den rasistiske annekksjonsmuren?” spør Abbas.

Det finnes ingen “annekksjonsmur”. Abbas refererer til sikkerhetsbarrieren som ble bygget på grensen mellom Vestbredden og selve Israel. Den ble satt opp for å hindre bølgen av selvmordsbombere fra å begå terroristgrusomheter – motivert av deres rasisme overfor jødene. Muren blir bredt anerkjent som en svært vellykket metode i bekjempelsen av terrorisme, og har spart tusener av liv.

“Er ikke tiden kommet for å gjøre slutt på den rasistiske, terroristiske koloniseringen av vårt land, og som hindrer en tostatsløsning?” spør Abbas.

Svært ofte er det slik at det som folk hater mest, er hva de ser hos seg selv.

Den palestinske president Mahmoud Abbas venter på å få tale i FN-hovedkvarteret i New York, 30. september 2015.
(Foto: Amir Levy/Flash90)

“Rasistisk”: Mahmoud Abbas har hele livet vært medlem av Fatah, den største fløyen i PLO. PLO-charteret er åpent rasistisk fordi det forneker eksistensen av det jødiske folk og deres nasjonale rettigheter. Opprinnelig oppfordret de til etnisk rensning av alle jøder som var kommet til Israel etter Balfour-erklæringen i 1917.

“Terrorist”: PLO var også, i mange år, en av de fremste terrororganisasjonene i verden. Som nevnt ovenfor, var organisasjonen innblandet i tallrike krigsforbrytelser og grusomheter. Etter at de angivelig ga avkall på vold i 1990-årene, har PLO vendt tilbake til terroren i 2000. Da lanserte de en kampanje med masse mord mot Israel, mot mål som kvinner, barn og eldre.

“Kolonialistisk”: Dette er kanskje det mest ironiske. Abbas er en arabisk nasjonalist, men arabere er ikke urfolk i Israel. De kom til regionen som imperialistiske erobrere og ble værende under beskyttelse av et islamsk imperium. Det vil si at de var kolonialister som lyktes med å ta makten fra den opprinnelige befolkningen. Intet av dette forneker deres rettigheter som nåværende innbyggere på Vestbredden, men det viser løgnen i Abbas sin ahistoriske og ærekrenkende retorikk.

Alle disse løgnene ble fortalt med en bestemt hensikt: De var viktige for Abbas sin endelige konklusjon. Han ville tydeligvis fortelle verden akkurat hvor dårlig Israel etter hans påstand er. Derfor var det i palestinernes interesse å tvinge Israel til *“fullt ut å ivareta sine forpliktelser som en okkupasjonsmakt.”* Den eneste måten han kunne rettferdiggjøre en slik åpenbar krenkelse av tidligere avtaler på, og av selve fredsidéen, var å få Israel til å se så forferdelig ut som mulig.

Men sannheten er at denne “bomben” som ble hausset opp før talen, ikke er

særlig overbevisende. En Associated Press-analyse fra Ramallah advarte før talen om at Abbas ville fremstå som desperat. Den la til at en ødeleggelse av båndene til Israel *“kunne koste ham viktig utenlandsk hjelp, stimulere til kaos og gjøre en slutt på hans 10 år lange styre.”* Da Abbas forlot talerstolen, syntet det som om alt han hadde oppnådd, var heisingen av det palestinske flagget på Manhattans First Avenue.

Så hva er Abbas sitt sluttspill? Har han i det hele tatt noe?

Det kunne dreie seg om å føre palestinerne på en lang marsj gjennom verdens skiftende globale institusjoner. Når man setter sin lit til det internasjonale samfunnets frenetiske opptatthet av den palestinske saken, kan den palestinske selvstyremyndigheten slutte seg til internasjonale organisasjoner og avtaler, og ved den internasjonale domstolen anklage Israel for krigsforbrytelser. Som et resultat av dette kan Abbas tro at Israel vil bli tvunget til å innrømme en palestinsk stat med Øst-Jerusalem som hovedstad. Dette ville eliminere behovet for faktiske forhandlinger, men også behovet for å komme med ubehagelige innrømmelser.

Det første problemet knyttet til dette, er mangelen på en tidsramme. Abbas truet med å oppheve tidligere avtaler med Israel, men ga ingen antydning om når han hadde tenkt å gjøre dette. Det ville i alvorlig grad kunne ha hindret

“Abbas truet med å oppheve tidligere avtaler med Israel, men ga ingen antydning om når han hadde tenkt å gjøre dette.”

palestinernes forsøk på å gjøre dette til en internasjonal konflikt. Å reise en sak for den internasjonale domstolen, eksempelvis, er en møysommelig affære som lett kunne slå tilbake på palestinerne. Det ville kreve en omfattende innsats med politiske ressurser som ikke ville kunne føre til noe som helst. Det er mulig Abbas tror at han har en alliert i den amerikanske presidenten Barack Obama som, er det nylig blitt rapportert, avsto appeller fra sin egen minoritetsleder i Senatet om å legge ned veto mot enhver FN-resolusjon om å etablere en palestinsk stat.

Men Obamas etterfølger vil sannsynligvis være mer skeptisk og kanskje til og med åpent opponere mot Abbas sin unilaterale strategi. Og endelig, selv om Abbas skulle komme med et ultimatum når det gjelder etableringen av en palestinsk stat, vil Israel ikke endre noe som helst på dette punkt så lenge Irans ambisjoner om et atomprogram oppfattes som en trussel. I sin egen tale til FN gjorde Netanyahu det helt klart at Irans-pørsmålet er hans aller viktigste sak. Det er lite som tyder på at dette vil endre seg med det første.

Det er også slik at mye tyder på at Abbas ikke vil komme med noe slikt ultimatum. Noen få timer etter talen i FN sa en av hans rådgivere, Mahmoud Habbash, at presidentens trussel om å forkaste signerte avtaler med Israel *“ikke betyr at han vil gjøre dette i morgen.”* Habbash klargjorde dette ytterligere ved å si at *“Abbas ikke kom med noen erklæring om opphevelsen av noen avtaler i det hele tatt. Men han fortalte verden at for tiden er palestinerne forpliktet overfor avtalene forbundet med graden av Israels forpliktelse.”*

Og som redaksjonen i *The New York Times* skrev, *“Abbas spesifiserte ikke hva slags konkrete handlinger som kunne komme etter hans forkastelse av Oslo-avtalen, og det ville være dumt av ham å kutte ut det eksisterende sikkerhetsmessige, økonomiske og sivile samarbeid med Israel, eller å oppildne palestinerne til mer vold.”*

Alt dette kan bety en av to ting: Abbas kan fortsette i ledelsen av en vaklende selvstyremyndighet mens han hele tiden beklager seg over Israels uforsonlige holdning. Eller han vil begynne å trekke seg tilbake fra politikken, og da vil han kanskje etterlate seg et maktvakuum. Slikt er farlig overalt, og i Midtøsten kan det føre til en særlig destabilisering, noe de siste fire årene har vist hinsides enhver tvil.

Graden av et slikt maktvakuum vil bli avgjort av politiske kamper blant palestinerne selv. Og dette bringer oss til et annet punkt som ikke ble berørt av Abbas i talen i FN: Det enkle faktum at han ikke nyter bred tillit, at han noen ganger faktisk blir åpenlyst hatet av sitt eget folk.

En fersk analyse av Grant Rumley fra *Foundation for Defense of Democracies* kom med et nedslående bilde av den indre politikken i den palestinske selvstyremyndigheten:

“Den aldrende palestinske lederen sitter elleve år på overtid i henhold til sin valgperiode, uten at det finnes noen klar etterfølger eller nasjonal strategi. Hans mer enn ti år lange konsolidering av kontrollen over selvstyremyndigheten, den palestinske frigjøringsorganisasjonen (PLO) og hans parti Fatah, har støtt på sterk motstand i de siste månedene. ... En viktig sak i Abbas sin flerfrontskrig er striden mellom hans parti Fatah og dets rivaler i Gaza, nemlig Hamas. Den væpnede konflikten som begynte da begge sider kjempet en borgerkrig etter parlamentsvalgene i 2006, har forvandlet seg til en lav-intensitetskamp under dekke av evigvarende forsoningssamtaler.”

**“Den aldrende
palestinske lederen
sitter elleve år på
overtid i henhold til
sin valgperiode, uten
at det finnes noen
klar etterfølger eller
nasjonal strategi.”**

Hamas gambler med at de kan overleve Abbas-æraen understreket Rumley, og slutten på denne æra kan allerede ha begynt. I august trakk Abbas seg fra ledergruppen i PLO, og det på en måte som ble betegnet som “teatralisk” av professor Samir Awad, en politisk analytiker ved Birzeit Universitet. Abbas sin uttrede synes å ha hatt som formål å støtte opp under hans egne lojale støttespillere forut for talen i FN.

Det er en grunn til dette: Abbas er gammel. Hans mangel på popularitet undergraver hans autoritet. Mulige etterfølgere er allerede i ferd med å posisjonere seg. Men de fleste har, som Abbas, liten støtte blant folk flest. Dette forverrer et økende maktvakuum. De som *er* populære, viser liten interesse for å forkaste volden, enn si det å komme fram til fred. I utgaven for 3. oktober 2015 av den israelske avisen *Yediot Aharonot*, gjennomgikk spaltisten Nahum Barnea listen:

På toppen har vi de “nasjonale heltene”: Muhammad Deif og Marwan Barghouti. Begge er masse mordere. Deif er sjefsterroristen i Hamas. Han blir beundret av folk flest fordi han har “overlevd fem israelske attentatforsøk”, og hvor han mistet et øye, en arm og en fot, men “likevel fortsatte å lede den militære delen av Hamas i Gaza.” Barghouti, tidligere leder for al-Aqsa martyrbrigaden, var en av arkitektene bak den annen intifada. Nå befinner han seg i et israelsk fengsel etter å ha fått livstidsdom for å ha planlagt flere dødelige terrorangrep.

Ifølge Barnea, er det få av de andre kandidatene som har noen særlige sjanser. Nasser al-Kidwa, Yasser Arafats nevø, ble en gang sett på som den “naturlige arvingen”. Men han er nå “kritisk syk av kreft”. Tjenestemenn som Jibril Rajoub, Saeb Erekat og Rami Hamdallah har kommet i dårlig lys, er uinteresserte, eller de forsøker allerede å forlate politikken. Mest av alt ønsker Abbas å unngå å bli erstattet av Muhammed Dahlan, Fatahs tidligere sterke mann i Gaza, og som nå oppfordrer til å fordrive den mannen han en gang tjente.

Abbas kan fortsette som leder av en vaklende selvstyremyndighet, idet han hele tiden beklager seg over israelsk uforsonlighet. Eller han kan begynne med å trekke seg tilbake fra politikken, og kanskje da etterlate seg et maktvakuum.

Om Abbas kan overleve disse konfliktene, for ikke å snakke om å etterlate seg en varig politisk arv, er høyst åpent. Alt dette peker i retning av at Abbas sin etterfølger sannsynligvis vil være en terrorist eller en tilhenger av terrorisme. Dette varsler ikke noe godt for fremtiden.

Så har vi de eksterne truslene, slike som Iran og diverse islamistiske fraksjoner som kjemper i Syria og Irak. ISIL og Al Qaida er allerede tilstede i Gaza og Vestbredden, og det er knapt noen som tror at selvstyremyndighetens sikkerhetsapparat i det lange løp kan motstå fremstøtene fra disse. Barnea noterer seg at 14% av innbyggerne i Gaza nå støtter ISIL.

I mellomtiden har iranerne – som lenge har oppfattet Abbas som irrelevant – høylydt kunngjort at de er de egentlige lederne av den palestinske frihetskampen, – en kamp som de betrakter som ensbetydende med den generelle islamistiske kampen for å utslette Israel. Som følge av dette har Teheran økt støtten til både Hamas og Hezbollah i kjølvannet av atomavtalen. En ny krig ved Israels nordlige eller sørlige grenser – eller begge deler – ville gjøre Abbas til en tilskuers og medføre hans endelige farvel med palestinsk politikk.

Det er ofte blitt sagt at palestinsk politisk strategi vanligvis er selvødeleggende. Men Abbas sin furtne avvisning av samarbeid med Israel kunne resultere i en uopprettelig skade. Den sikreste veien til en palestinsk stat er gjennom forhandlinger med Israel. Ved bevisst å svekke den palestinske selvstyremyndigheten gjennom kortsiktige manøvrer, har Abbas åpnet for at fremmede krefter kan “overta” den palestinske politikken – krefter som tror på slike høye idealer som undertrykkelsen av minoriteter og jihad som utenrikspolitikk. En palestinsk stat som lever fredelig sammen med Israel er ikke blant målene til disse kreftene.

Kilde: www.thetower.org/article/the-palestinian-endgame/

“Mest av alt ønsker Abbas å unngå å bli erstattet av Muhammed Dahlan, Fatahs tidligere sterke mann i Gaza, og som nå oppfordrer til å fordrive den mannen han en gang tjente.”

Fader Gabriel Naddaf er åndelig leder for det arameisk-kristne samfunn i Israel, og formann for the Christian Empowerment Council and the Israeli Christian Recruitment Forum.

For Sions skyld vil jeg ikke tie

Gabriel Naddaf

Oversatt for SMA av Per Antonsen

“For Sions skyld vil jeg ikke tie,” proklamerte salmisten. Dette er en erklæring som er blitt gjentatt gjennom århundrene og som kulminerte i jødenes – det bibelske Sions urfolks – tilbakekomst til Landet Israel. Etter 2000 års eksil er det jødiske folk endelig fri til å bo i det hjemmet Gud lovet dem som tegn på Hans evige pakt.

Det er samsvarende med denne salmistens trass at jeg – en greskortodoks prest – befinner meg som leder av den arameiske menigheten. De fleste arameere tilhører et urbant og høyt utdannet samfunn som Israel alltid har demonstrert en hensynsfull holdning overfor, noe jeg er takknemlig for.

Vi lengter etter å bli fullstendig integrert i det israelske samfunnet. Vi opplever imidlertid mye motstand. “Ulver i fåreklær” har til hensikt å rive i stykker min flokk og sabotere alle våre anstrengelser for å bli integrert. I årevis har disse menneskene forsøkt å påtvinge oss en kultur som ikke er vår, en etnisitet som ikke er vår, et språk som ikke er vårt og en palestinsk nasjonalisme som ikke er vår. De har gjort alt de kan for å diskriminere oss og selge oss blodsanklagen og at vi ikke er israelske kristne, men palestinske arabere – ikke annet enn ofre som “lider under jødisk okkupasjon.”

Tiden er kommet for å tilbakevise denne løgnen og rope fra hustakene: *“For Sions skyld vil vi ikke tie!”*

Som et menneske ledet av Guds ord, ser jeg det som mitt kall å gjøre alt jeg kan for å endre vårt svar på denne arabiske tvangen. For å få det til må vi vite hvor vi er kommet fra og hvor hen vi skal dra. Da, og bare da, vil vi forstå hvorfor vi aldri må være tause.

Arameisk opprinnelse, kultur, skikker og språk har vært rotfestet i Det Hellige Land siden Herren Jesu tid. Som kristne vet vi at alt vi har, har vi arvet fra det jødiske folk. Selv om enhver kristen er knyttet til De Hebraiske Skriftene (den eneste Bibelen Jesus noen gang leste), er det noen kristne som påstår at nettopp disse Skriftene – ordene fra Moses, tekstene og profetene – nå er avleggs. Jesu sanne etterfølgere vet at det gamle jødiske testamentet bare er “gammelt” i den betydningen at det har “seniorstatus.” Det nye testamentet bekrefter at Det gamle testamentet er en Skrift innblåst av Gud.

Det gamle testamentet er blitt bevart gjennom århundrer av jødene, tragisk nok på bekostning av millioner som led under tvangskonvertering, fordrivelse og død. Slike handlinger utført av mennesker som nedslående nok kalte seg “kristne,” var mulige fordi disse menneskene i sin teologi anså det “gamle” testamentet som irrelevant og endog fiendtlig mot Jesus selv. *“Der hvor de brenner bøker vil de ganske visst også brenne mennesker,”* er Heines edruelege ord som for alltid er etset inn på historiens lerret.

“Vi lengter etter å bli fullstendig integrert i det israelske samfunnet.”

Å trosse kristnes forsøk på å forkaste Det Gamle Testamentet og å holde fast ved Moselovens etikk har vært jødenes ubøyelige beslutning. Det er nettopp takket være denne hengivenheten i den jødiske gudfryktighet og trofasthet at vi har bevart grunnlaget for den sanne kristendom og for selve det siviliserte samfunn.

Vi lever i en tid hvor det er en svært reell trussel om å ødelegge Guds folk. Bare noen få kilometer mot øst er der et tyrannisk regime som ikke engang legger skjul på sine onde hensikter om å ødelegge Israel. Dette er tiden for Kirken til å ta standpunkt og overbevise sine egne medlemmer og myndighetene i den frie Vesten om å utfordre enhver retorikk, sosial handling eller politisk avtale som bereder veien for ødeleggelsen av Israel. Å handle slik er å omfavne den alvorligste tjeneste; å handle slik er det samme som ikke å være taus for Sions skyld.

“For Sions skyld...” det er den evige tjeneste vi tar på oss, – en ed som skal være ledestjerne for vår nasjon, det jødiske folk og Guds ord. Enhver med hjertelag og litt kunnskap om historien har en plikt til ikke bare å støtte jødene rett til å bosette seg i sitt historiske hjemland, men til å sikre at de bor der i trygghet. Vi slutter oss til rekkene av tapre kristne som uselvisk har beskyttet jødene under risikoen for, og stundom til prisen av deres egne liv. Kristne, slike som

Corrie Ten Boom, som gjemte dem under Holocaust, – kristne som Dietrich Bonhoeffer som talte om tyranniske regimers ondskap. Kristne, så som den innflytelsesrike, men ukjente anglikanske presten William Hechler som ba for Theodor Herzl, styrket ham med sitt vennskap og oppmuntret ham til aldri å gi opp arbeidet med å søke et rettmessig hjemland for sitt folk.

“I Midtøsten raser muslimske kriger og vestlig sivilisasjon står svak og usikker under opprøret til radikale islamister som utfører sine avskyelige terrorhandlinger og voldtekter i europeiske gater.”

Fra dette landet oppsto vår Herre Jesu lære, – en jøde og et menneske som elsket Sitt folk, Sitt språk, Sin lov og Sitt land. Som Jesu etterfølgere står vi for jødernes urfolksrettigheter til å bo her i trygghet både fordi det er riktig å gjøre det og fordi Gud har lovet dem landet i Sin hellige pakt.

Vi lever i omskiftelige og turbulente tider. I Midtøsten raser muslimske kriger og vestlig sivilisasjon står svak og usikker under opprøret til radikale islamister som utfører sine avskyelige terrorhandlinger og voldtekter i europeiske gater. Imidlertid skapes det historie også her i Orienten. Aldri før har så mange kristne latt seg verve til den israelske hæren. Aldri før har det israelske samfunnet vært vitne til en slik bevegelse hvor arameere åpent og fryktløst rister av seg den arabiske kultur ved å erklære at de ikke er palestinere, men stolte borgere som er trofaste mot staten Israel. Aldri tidligere har det vært en tid hvor jøder, kristne

og til og med et ekte pro-israelsk muslimsk samfunn står sammen som én for å forsvare vår nasjon – det eneste demokratiet i Midtøsten.

Dette er vårt oppdrag. Der er ikke noe alternativ. Vi må sammen stå imot tyranniet til dem som prøver å ødelegge oss, – også innenfra.

For Sions skyld kan vi ikke, må vi ikke og vil vi ikke tie.

Kilde: <http://tinyurl.com/h7fgznl>

Mark Durie er pastor i en anglikansk kirke og grunnlegger av Institutt for åndelig årvåkenhet

Er islam en fredens religion?

Mark Durie

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Noen dager etter det ISIS-inspirerte terrorangrepet i San Bernardino da president Obama holdt en tale til nasjonen angående trusselen fra ISIS, bommet han på målet. Faktisk så det ut til at Obama til tider var mer opptatt av at amerikanere brennemerket muslimske menigheter med “mistanke og hat”, enn han var av å beskytte uskyldige amerikanske sivile fra å bli myrdet på grunn av radikal islam.

Det er på høy tid at vestlige politiske ledere slutter å reagere på terrorisme ved å kalle islam for “en fredens religion.” Tiden er kommet for å ha en alvorlig samtale om islam.

Vesten befinner seg i en akutt mangel på forståelse av islam, hvor de ulike grenene er i krig med hverandre. På den ene side blir vi fortalt at islam er en fredens religion. På den annen side blir vi stilt overfor en uendelig rekke av terrorhandlinger begått i navnet til den samme troen. Det er en deprimerende forbindelse mellom de to oppfatningene: Jo høyere den ene roper, desto mer blir volumet skrudd opp av den andre.

Slagordet “fredens religion” har hele tiden blitt fremmet av vestlige ledere som svar på terrorismen. Det gjelder George W. Bush og Jacques Chirac etter 9/11, Tony Blair etter 7/7 og David Cameron etter at soldaten Lee Riby ble halshugget og britiske turister ble slaktet i Tunis, og det gjelder Francois Hollande etter *Charlie Hebdo*-myrderiene. Etter halshuggingen av 21 koptere på en strand i Libya, oppfordret Obama verden til “*å fortsette med å løfte fram stemmene til muslimske geistlige og lærde som underviser om den virkelig fredelige*

siden ved islam.” Man bør spørre seg selv hvordan “fredens religion” ble et kjennetegn på islam, for uttrykket finnes ikke i Koranen eller i Muhammeds undervisning.

Islam ble først kalt “fredens religion” så sent som i 1930-årene, i tittelen på en bok som ble utgitt i India av Ishtiaq Husain Qureshi. Det tok lang tid før uttrykket ble vanlig, men i 1970-årene ble det mer og mer vanlig i det som muslimer skrev for vestlige lesere.

Men hva betyr egentlig “fredens religion”? Ord som i europeiske språk brukes om “fred” forutsetter fraværet av krig og full frihet. Det er ingen tilfeldighet at det tyske ordet “*Friede*” (fred) og *frei* (fri) høres likt ut – de har den samme opprinnelsen.

Mens det er en forbindelse på arabisk mellom *salam*, et ord som ofte oversettes med “fred” og islam, blir den virkelige forbindelsen funnet i idéen om sikkerhet.

“Påstanden om at islam er en “fredens religion” dukket først opp i det 20. århundre.”

Ordet “islam” er basert på en militær metafor. Når det er avledet fra *aslama* (overgivelse), er dets grunnbetydning å sikre seg selv (*salama*) gjennom overgivelse. Den opprinnelige betydningen var en muslim som overgav seg under krig.

Slik representerte ikke islam fraværet av krig, men derimot et planlagt resultat: Overgivelse som ledet til “sikkerhet” i fangenskap. Det var Muhammad selv som sa til sine ikke-muslimske naboer *aslim taslam*, “overgi deg (det vil si omvend deg til islam) og du vil være trygg.”

Slagordet om fredens religion har ikke unison oppslutning. Mange har forkastet det, blant dem Ayaan Hirsi Ali[1] og Melanie Phillips[2] som skriver for *The Times* og som kalte dette for “en myte”. Selv blant muslimer har slagordet ikke bare blitt utfordret av radikale geistlige som Abu Bakr Al-Baghdadi, lederen for den islamske staten, men også av vanlige muslimske ledere.

Sheik Ramadan Al-Buti fra Syria var en av de mest anerkjente tradisjonelle sunni-lærde før han ble drept i 2013 av en selvmordsbomber. Året før var han blitt oppført som nr. 27 på listen *De muslimske 500*,[3] en årlig oversikt over de mest innflytelsesrike muslimene i verden. Ifølge Al-Buti er påstanden om at islam er en fredens religion et “falskneri” som kom fra Vesten for å svekke

islam. I boken *The Jurisprudence of the Prophetic Biography* (Rettsvitenskap på grunnlag av den profetiske biografi) hevdet han at når ikke-muslimer frykter islamsk jihad, er de først tilbøyelige til å anklage religionen for å være voldelig. Men så skifter de taktikk og med styrke presser de på muslimene idéen om at islam er fredelig – for å få det til å bli nettopp slik. Han beklager seg over hvor letturte “de enkle” muslimene er som beredvillig aksepterer dette “forsvaret” som gyldig og som forsøker å frambringe det ene beviset etter det andre for å vise at islam virkelig er en fredelig, samarbeidsvillig religion som ikke har noen grunn til å blande seg inn i andres saker. Målet er å fjerne tanken om jihad hos alle muslimer.

Det synes som om Al-Butis teori har noe for seg, for det har uten unntak vært etter voldshandlinger gjort i islams navn at vestlige ledere har sett det som riktig å komme med teologiske uttalelser om islams fredelige natur. Hvem forsøker de å overbevise?

I det lange løp kan ikke dette være en fruktbar strategi. Den innbyr til å bli gjort narr av, slik som den palestinske geistlige Abu Qatadas svar på erklæringen fra George Bush om at “islam er fred”. Abu Qatada spurte: *“Er han en slags islamsk lærer?”*

Det er nødvendig at vi tar den vanskelige samtalen om islam. Dette er bare begynnelsen, og det vil ta lang tid. Prosessen får ingen hjelp i den automatiske reaksjonen som vi ser hos vestlige ledere når de etter hver tragedie forsøker å få det siste ordet om islam. Strategien har slått feil, og tiden er kommet for å gå dypere inn i dette problemfeltet.

Noter:

Kilde: www.meforum.org/5715/islam-religion-of-peace

[1] <http://tinyurl.com/zhfd7uh>

[2] www.thetimes.co.uk/tto/opinion/columnists/article4482378.ece

[3] <http://themuslim500.com/>

**“Vestlige ledere
svarer unntaksløst
på muslimsk terror
med erklæringer om
islams fredelighet.”**

David P. Goldman er seniormedarbeider ved the London Center for Political Research og medarbeider i the Middle East Forum. Han publiserer regelmessig artikler i nettavisen Asia Times Online under psevdonymet Spengler

Tyrkia er den neste mislykkede staten i Midtøsten

David P. Goldman

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Vi vet ikke nøyaktig hvem som detonerte de to bombene som drepte 95 kurdiske og allierte aktivister i Ankara i oktober 2015, men den minst sannsynlige antagelsen er at president Erdogans regjering er uten skyld i saken. Et tyrkisk parlamentsmedlem, Lutfu Turkkan, twitret etter bombingene at angrepet *“var enten en feil fra etterretningstjenesten, eller den ble utført av etterretningstjenesten.”*

Sviktet av både USA og Russland, og stilt overfor fremveksten av en kurdisk stat ved Tyrkias grenser og voksende kurdiske partier i den parlamentariske opposisjonen, er Erdogan presset opp i et hjørne. På kort sikt står det om evnen til hans AKP-parti til å styre etter valgene i november (2015). På mellomlang sikt gjelder det opprettholdelsen av selve den tyrkiske staten.

Offentlig har vestlige ledere rost Tyrkia som *“et stort islamsk demokrati,”*[1] slik president Obama gjorde det i et intervju i 2010. Den oppfatningen hadde også George W. Bush-administrasjonen som inviterte Erdogan til Det hvite hus før valget av ham som statsminister i 2003.

Et lite antall militære og etterretningsanalytikere har likevel advart om at Tyrkia på mellomlang sikt kanskje ikke er levedyktig innenfor sine nåværende grenser. Problemet er at den kurdiske minoriteten, som nå omfatter 20% av den samlede befolkningen, setter til verden dobbelt så mange barn som de etniske tyrkerne. Ja, så mange at halvparten av Tyrkias ungdom som er i aldersgruppen for militærtjeneste, om mindre enn 20 år vil ha kurdisk som førstespråk.

En eksistensiell krise for Tyrkia har vært under oppseiling i flere år, slik jeg

Fra venstre mot høyre: En marxistisk terrorist tar den tyrkiske aktor Mehmet Selim Kiraz (som døde under den etterfølgende skuddvekslingen) i mars 2015. Menneskemengde som protesterer mot regjeringens manglende evne til å stanse ISIL-terror blir angrepet med tåregass i oktober 2015. Forsiden til bladet The Economist, 8.–13. juni 2013.

skrev om i min bok fra 2011 – (*How Civilizations Die (and Why Islam is Dying Too)*).[2] I oktober 2015 rammet en kraftig storm tyrkisk politikk og truer med å forårsake dyp politisk ustabilitet. Tyrkia kan komme til å bli den neste mislykkede staten i regionen.

Det må befinne seg en mislykket karakter i Midtøstens “film noir,” og denne lite ønskelige rollen har Tyrkia fått.[3] Før bombeangrepene, det verste terroristangrepet i tyrkisk historie, ble Erdogan offentlig ydmyket både av Washington og Moskva. Som Laura Rozen rapporterte 9. oktober 2015 i Al-Monitor,[4] har Washington kunngjort en 180-graders vending når det gjelder intervensjon i Syria ved å forlate sunni-opposisjonen til fordel for de syriske kurderne.

“USA vil komme med våpenforsyninger, utstyr og flystøtte til syriske arabere og kurdiske grupper som allerede bekjemper den såkalte islamske staten (IS) på bakken i Syria,” kunngjorde Det hvite hus 9. oktober 2015.

Beslutningen om å endre fokus fra det mislykkede 500 millioner dollarprogrammet ved å trene og utstyre en ny styrke for å bekjempe IS i Syria til å “utstyre og styrke” opprørsgrupper som allerede kjemper på bakken, kom etter en gjennomgang av trenings- og utstyrsprogrammet, sa offisielle amerikanske tjenestemenn.

“En nøkkelfaktor i vår strategi er å forsøke å arbeide med dyktige, lokale styrker på bakken... å gi dem utstyr for å gjøre dem mer effektive, kombinert med våre luftangrep,” sa statssekretær for forsvarspolitikken Christine Wormuth til journalister på et møte om den nye strategien (9. oktober).

Inntil oktober 2015 støttet både Amerika og Tyrkia sunni-opposisjonen mot

Assad-regimet for å kunne eliminere Assad og innsette et sunni-regime. Den politikken har i månedsvis ligget i ruiner, men den skapte for tyrkerne et spillerom for å kunne komme med skjult støtte til ISIL, – den eneste sunni-muslimske styrken som har vist seg effektiv på slagmarken. Russisk intervensjon avslørte det hjelpeløse i USAs forsøk på å finne en “moderat” syrisk opposisjon å støtte. Slik beskrev den erfarne strategen Edward Luttwak dette i *Tablet Magazine*:

“Putin er ganske sikkert uskyldig i anklagen om at hans luftvåpen har bombet de USA-trenede “pro-demokratiske” frihetskjemperne. Det er fordi de som drev med opplæringen selv har innrømmet at den første gruppen hvor en tiendedel av budsjettet ble brukt, det vil si 50 millioner dollar, utgjør nøyaktig 5 personer. Resten har desertert etter å ha mottatt sin store familiestøtte og første utbetaling, eller de forsvant da de fikk våpen første gang (som de solgte), eller etter først å ha kommet til Syria gruppevis og straks sluttet seg til den anti-amerikanske Jabhat an-Nusrah-fronten, hvis sunni-islam de forstår, i motsetning til snakk om demokrati.”[5]

Russerne tvang Washington til å finne noe troverdig på bakken som de kunne støtte, og Washington vendte seg til kurderne, den eneste effektive kampstyrken som ikke var knyttet til ISIL eller Al-Qaida. Det var nettopp dette resultatet Tyrkia hadde ønsket å unngå. Den kurdiske militære sonen i det nordlige Syria er knyttet til kurdisk-kontrollert territorium i det nordlige Irak, og de to sonene utgjør kjernen i en fremtidig kurdisk stat.

“Erdogans evne til å styre, og den tyrkiske statens samhörighet står i fare.”

Russland ydmyket Tyrkia ved å utfordre tyrkiske militære i tyrkisk luftrom, noe som fikk NATO til å protestere høylydt. Likevel har USA og Tyskland deaktivert rakettbatterier av Missile-typen – det eneste våpensystemet som utgjør en trussel for de russiske krigerne – til tross for sterke tyrkiske anmodninger om å la rakettbatteriene være. Russiske krigere i syrisk luftrom hindrer tyrkerne fra å gi luftstøtte til ISIL og andre islamistiske grupper i Syria, slik jeg skrev 6. oktober 2015 i min blogg *Chatham House Rules*.^[6] M.K. Bhadrakumar noterte i *Asia Times* 9. oktober 2015, “at Tyrkias handlingsrom overfor Russland faktisk er svært begrenset, og landet har ikke noe annet valg enn å komme til enighet med Russland om Syria.”^[6]

Mindre sannsynlig, men ikke mindre illevarslende, er forvitringen av de kinesisk-tyrkiske forbindelsene på grunn av Ankaras skjulte støtte til Den Øst-turkmenske uavhengighetsbevegelsen (East Turkestan Independence

Movement), en terroristorganisasjon som er aktiv blant uigurerne i det vestlige Kina. Til tross for offisielle forsikringer, fortsetter Tyrkia med å sikre trygg adgang til Tyrkia for tusener av kinesiske uigurer via det sørøstlige Asia. Noen av disse kjemper sammen med ISIL i Syria. Thailand påstår at militante uigurer gjennomførte bombeangrepet mot Bangkoks Erawan-tempel 17. august 2015 etter at Thailand hadde sendt 109 kinesiske uigurer tilbake til Kina.

Erdoğan har ikke bare opplevd et sammenbrudd i sin utenrikspolitikk, men en offentlig ydmykelse fra land som støttet hans regime for å få til en stabilitet i regionen – og dette like før parlamentsvalgene i november 2015. Etter at det kurdiskstøttede HDP-partiet fikk 13% av stemmene i det nasjonale valget i juni og ødela Erdoğan's flertall i parlamentet, har Erdoğan utlyst nyvalg heller enn å godta en koalisjonsregjering. Erdoğan tok også opp igjen militære operasjoner mot tyrkiske kurder for å utløse støtte fra tyrkiske nasjonalister – en lett gjennomskuelig manøver som ble bredt omtalt i de viktigste mediene.[7]

“Erdoğan har opplevd offentlig ydmykelse både fra Washington og Moskva.”

Slik sto det omtalt i *New York Times* 5. august 2015:

“Etter allerede å ha forsinket dannelsen av en koalisjonsregjering,[8] forsøker Erdoğan nå å bedre sitt partis sjanser til å vinne et nyvalg ved å appellere til tyrkiske nasjonalister som er imot selvstyre for den kurdiske minoriteten. Parallelt med militæroperasjonene mot kurderne har det vært et forsøk på undergrave den politiske delen av den kurdiske bevegelsen ved å knytte den til volden fra PKK, – en organisasjon som synes å være ivrig etter å gjenoppta kampene.”

I stedet for å svare på Erdogans provokasjoner, har kurderne skrinlagt militære operasjoner for å konsentrere seg om å vinne stemmer i novembervalget. Etter lørdagens bombeangrep, skrev Thomas Seibert i *Daily Beast*:

“Observatører er enige om at Ankara-bombingen sannsynligvis var knyttet til en beslutning av PKK om å innstille fiendtlighetene overfor Ankara. PKK hadde nylig hintet om at de ville erklære en ny våpenhvile for å øke HDPs muligheter i valget. Folkene bak angrepet ønsket å “forhindre at våpenhvilen trådte i kraft,” tvitret den ansette journalisten Kadri Gursel. PKKs kunngjøring om våpenhvile ble offentlig kjent like etter angrepet, men opprørernes beslutning var antagelig tatt tidligere.”[9]

Kort fortalt står nå Erdoğan overfor syriske kurdere som er utstyrt med tunge amerikanske våpen, samt slutten på Tyrkias evne til å yte flystøtte til sunni-opprørerne i Syria, i tillegg en russisk kampanje som kan gjøre slutt på sunni-opposisjonen, inkludert Tyrkias støttepunkter i området, og endelig et sammenbrudd for parlamentsflertallet på grunn av flere stemmer til kurderne på hjemlig grunn.

Om Tyrkias AKP-regjering selv beordret bombingene i Ankara, eller ganske enkelt så en annen vei mens ISIL utførte bombingene, vil man både i Tyrkia og i verdensopinionen tro at de forferdelige hendelsene i Ankara gjenspeiler en desperasjon hos Erdoğans regime. Regimer som griper til den slags uhyrligheter varer ikke lenge.

Det beste Tyrkia kunne gjøre under de nåværende omstendigheter, ville være å be FN om å overvåke en folkeavstemning om å tillate de områder hvor kurderne er i flertall å bli fradelt Tyrkia dersom de ønsker det. Fjellene i det sørøstlige Tyrkia med den høyeste andelen kurdere fører til store utgifter på nasjonalbudsjettet og har ingen strategisk betydning. Verken Erdoğan eller hans nasjonalistiske opposisjon ville overhode vurdere noe slikt. Det ville underminere både Erdoğans ny-ottomanisme så vel som den eldre sekulære nasjonalismen. Men det underliggende press vil bli stadig sterkere. Bombingen sist oktober kan ha markert en slutt på den tyrkiske staten som vokste frem av den første verdenskrig.

Noter:

Kilde: www.meforum.org/5558/turkey-failed-state

[1] <http://www.hurriyetdailynews.com/a-great-islamic-democracy.aspx?pageID=449&nID=59345&NewsCatID=398>

[2] <http://www.amazon.com/How-Civilizations-Die-Islam-Dying/dp/159698273X>

[3] <http://atimes.com/2015/09/vladimir-putin-spoiler-or-statesman/>

[4] <http://www.al-monitor.com/pulse/originals/2015/10/us-arm-syria-kurds-rebels-isis.html#>

[5] <http://www.tabletmag.com/jewish-news-and-politics/193990/putins-great-crime-syria>

[6] <http://atimes.com/2015/10/nato-all-dressed-up-nowhere-to-go-in-syria/>

[7] http://www.nytimes.com/2015/08/06/world/middleeast/turkey-recep-tayyip-erdogan-airstrike-pkk-isis.html?_r=0

[8] <http://www.nytimes.com/2015/07/09/world/europe/turkey-elections-delay-in-coalition-recep-tayyip-erdogan.html>

[9] <http://www.thedailybeast.com/articles/2015/10/10/who-s-behind-the-horrific-bombing-that-hit-ankara.html>

Oksenøyveien14 AS

Lager og
kontorlokaler
til leie

Kontakt:
90065000
Oksenøyveien 14 Fornebu

SAMFUNNSENGASJERT

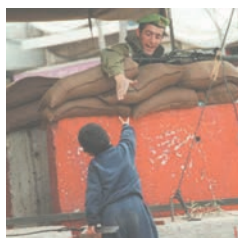
Gang på gang har Norge IDAG slått igjennom de riksdekkende medier. Viktige og nasjonale verdier er blitt satt i søkelyset. Vi er blant annet opptatt av:

- at vi gjennom å støtte og bygge nye kristne medier, kan stoppe de destruktive kreftene i samfunnet

- at Midtøstens eneste demokrati, Israel, får leve innenfor trygge grenser

- at de kristne verdier får riktig fokus

- at det føres en økonomisk og sosial politikk som ivaretar verdiskapning og nasjonens innbyggere

Skal vi klare dette trenger vi at du som abonnent fortsatt står med oss og hjelper oss til å få nye abonnenter! Jo flere abonnenter, jo klarere og sterkere blir vår røst.

Klipp ut og send inn

NBI Bruk BLOKKBOKSTAVER

- ☐ HELÅR kr. 960,-
☐ HALVÅR kr. 540,-
☐ STUDENT 1/1 kr. 480,-
☐ GRATIS prøveabonnent

JA! Jeg vil bli abonnent på Norge IDAG

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____

Sted: _____

Tlf.: _____

Kristen Mediaallianse Drift AS
 Svarsending 8123
 0097 OSLO

Send inn svarslippen, eller bestill avisen på tlf: 55 92 29 00/ e-post: abonnent@idag.no

Husk jødene i ditt testamente

Du kan gi en testamentarisk gave til

Senter mot Antisemittisme (SMA)

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der *“De sa seg enig i”* at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. (*“Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder”*) I den islamske verden ble ca. 870,000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

Takk for at du vil være med oss i vår kamp mot jødehatet.

Dr. M. R. Suissa, leder for SMA

SENTER MOT
ANTISEMITTISME

Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo

Tel: 9229 3036

post@sma-norge.no

Org.nr.: 984 595 948

www.sma-norge.no

Besøk vår hjemmeside og hold deg informert!

For deg som vil skille mellom løgn og sannhet i dagens mediebilde.

For deg som vil skille mellom propaganda og informasjon.

For deg som leter etter sannheten som er tildekket.

www.sma-norge.no

Willy Gjøsund, SMA's web-ansvarlige

